SOUL

79

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
2310 MAGAZINE
ΜΑΪΟΣ
ΙΟΥΝΙΟΣ 2014
€3.00

Emilia Clarke

Εντάξει, στην πράξη

Σε ένα διαφορετικό κίνημα πολιτών, με κυρίαρχη μια απολύτως ελληνική έννοια και αρετή, αυτή του να είσαι «εντάξει» καλεί ο Σταύρος Καλαφάτης, Υποψήφιος Δήμαρχος Θεσσαλονίκης, τους συμπολίτες του.

Καθώς η προεκλογική περίοδος βαίνει προς την καρύφωσή της, με τους τόνους να ανεβαίνουν, ευχάριστη έκπληξη αποτέλεσε το φυλλάδιο που λάβαμε από τον Σταύρο Καλαφάτη. Το «εντάξου στο εντάξει» αποτελεί μια πρωτοβουλία, η οποία ξεκινά από το συνδυασμό «εντάξει» του Υποψήφιου Δημάρχου, με στόχο να εμπνεύσει όσο το δυνατόν περισσότερους δημότες να σταθούν εντάξει απέναντι στον εαυτό τους και την πόλη τους.

Τέτοιου είδους πρωτοβουλίες, ταιριαστές με την ελληνική ψυχή (ας θυμηθούμε εδώ και τη μοναδικότητα της έννοιας «φιλότιμο») είναι πραγματικά ευπρόσδεκτες - ιδίως σε περιόδους που κρίνεται η συνοχή και οι αντοχές της κοινωνίας - και μπορούν να αποτελέσουν παράδειγμα για τη διεξαγωγή της πολιτικής συζήτησης σε ήπιους τόνους και θέματα ουσίας.

Editorial
ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

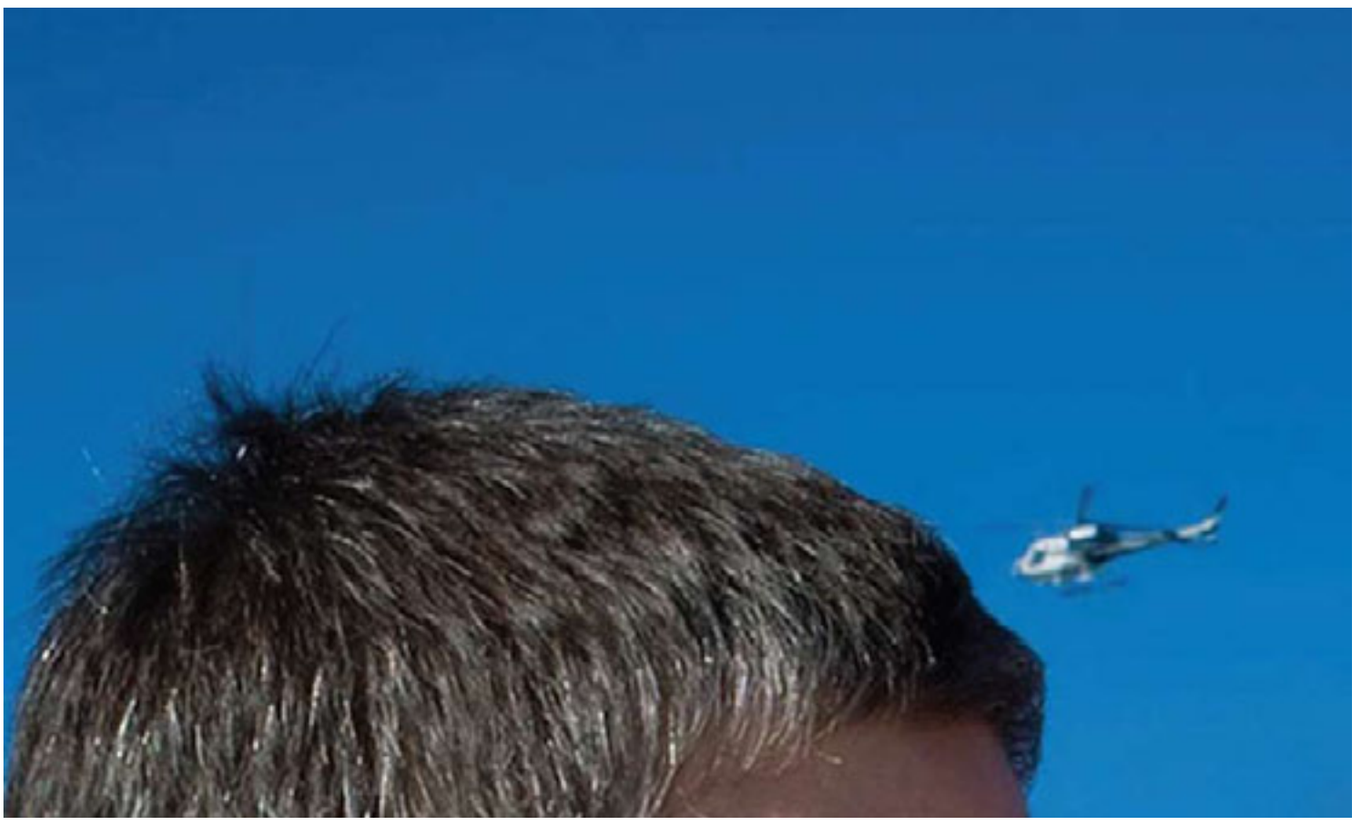

«Everything I am is on wheels» - Kristina Williamson, USA. PhotoBiennale, Λόγος ΙΙΙ, Γραφεία Στρατού, Λιμάνι Θεσσαλονίκης.

Ο Βιτγκενστάιν στη φύση

Μη σκέφτεσαι, κοίτα! Το γρασίδι και τις παπαρούνες να θεριεύουν στα λιβάδια που περικυκλώνουν τα Πετροκέρασα, καθώς τα ποτίζουν οξύθυμα σύννεφα και μπόρες με όψη αυστηρών κηπουρών. Το ρόδινο φως που ντοπάρει τις κερασιές στη Φλαμουριά προσδίδοντάς τους χρώμα πιο κόκκινο και από του αίματος. Τους πελαργούς που συμμαζεύουν ραμφίζοντας τις φωλιές τους πάνω από τα τηλεγραφόξυλα και το καμπαναριό στο Πετροχώρι Ξάνθης.

Τα σαββατοκύριακα ξενιτεύομαι. Έξω από τα μπετά της Σαλονίκης, στις φύσεις. Αφήνω πίσω μου καινοτόμους και εξωστρεφείς ρήτορες υποψήφιους δημοτικούς συμβούλους ή ευρωβουλευτές, αποσυνδέομαι από τα πληκτικά -σαν μονόλογοι γριάς στο λεωφορείο 31- σχόλια στα social media, και στα λουτρά του Πόζαρ, κάτω από τον καταρράκτη καθώς μου βομβαρδίζει τον αυχένα με θερμό νερό, συνδέομαι με τα αρχαία θειάφια του υπεδάφους. Τα αποστάγματα από τα λιωμένα χιόνια του Καϊμακτσαλάν. Δεν σκέφτομαι, μόνο κοιτάω. Νιώθω, αφουγκράζομαι, μένω ακίνητος και σιωπηλός.

Οι εξοχές της Βόρειας Ελλάδας χαρίζουν τζάμπα διαλογισμούς, που στην πόλη τα new age κορόιδα στάζουν ένα κάρο λεφτά σε ψυχιάτρους, φυσιοθεραπευτές και τσαρλατάνους γιόγκι για να τους πετύχουν. Κάθε εκδρομή πρέπει να μοιάζει με εξομολόγηση, κάθε εξομολόγηση πρέπει να είναι μέρος μιας καινούργιας ζωής - για κάποιους η καινούργια ζωή ξεκινά την πρώτη μέρα του νέου χρόνου, για μένα κάθε άνοιξη. Για αυτό με ενθουσιάζουν οι τσαϊράδες και τα οργώματα στις Βόλβες με τα γριβάδια, στη ροδακινί Ημαθία ή στις Πρέσπες, που οι πλάβες γλιστράνε στα νερά πιο αρμονικά και από πιρουέτα moonwalk δεινού breakdancer.

Οι αποδράσεις από την κακοφορμισμένη, φωτοχημική, μίζερη, στενάχωρη και προβλέψιμη ζωή επί του αστικού ιστού τα σαββατοκύριακα, ο διακτινισμός πέρα από τη χώρα των παγωμένων γιαουρτάδικων της Π. Π. Γερμανού και των παραπηγματικών καφέ της Πλατείας Αριστοτέλους, που οι θαμώνες τους μου μοιάζουν σαν στρατιώτες στα αμπριά του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, η αντικατάσταση του «φωτεινού μήλου» που αχνοφέγγει στα καπάκια των Apple από γνήσιες μηλιές Βερμίου, εκεί δηλαδή που η φύση μιλά μιαν άλλη γλώσσα, με βοηθά να αντιληφθώ τη ζωή διαφορετικά. Στις εξοχές της βορειοελλαδίτικης άνοιξης υπάρχει ενσωματωμένη μια άλλη μυθολογία - στην πόλη οι σκέψεις πέφτουν καμιά φορά από το δέντρο πριν ωριμάσουν. Στη φύση όμως, την αληθινή κι όχι την υποκαταστημένη από μεταλλικές γλάστρες όπως στην Αγίας Σοφίας, το να ανακαλύπτεις έναν καινούργιο τόπο είναι σαν να χτυπάς μια νότα στο πληκτρολόγιο της φαντασίας.

Η Θεσσαλονίκη τις καθημερινές μού μοιάζει με δωμάτιο. Μπορεί καμιά φορά να φυλακιστείς σε ένα δωμάτιο κατά λάθος, η πόρτα να είναι ξεκλείδωτη αλλά κανένας να μη σου έχει πει πως ανοίγει προς τα μέσα, να μη σου περνά από το μυαλό να την τραβήξεις κι όχι να την σπρώχνεις μάταια προς τα έξω. Και συ να μάχεσαι, και να τη βροντάς, να πανικοβάλλεσαι, και να αρρωσταίνεις από τα νεύρα σου. Έτσι μου μοιάζει η ζωή κάθε άνοιξη στο άστυ, μέχρι που έρχεται το weekend και ξελαμπικάρω δραπετεύοντας.

Αν κόσμος είναι όλα όσα συμβαίνουν, τότε δεν υπάρχει ωραιότερο πράγμα από αυτό που μου συνέβη ένα δειλινό, που το τρένο έκανε στάση κι εγώ δειπνώντας μπροστά στην τζαμαρία του εστιατορίου «Σταθμός» στην Έδεσσα κατασκόπευα δυο εραστές που ξανάσμιξαν. Κι αν γεγονός είναι η ύπαρξη καταστάσεων και χειρονομιών, τότε, ναι, κάθε βορειοελλαδίτικη άνοιξη με καθιστά υπέρμετρα και εκστατικά ευτυχισμένο, καθώς ρίχνω στο CD του αμαξιού το «Algiers» των Afghan Whigs και σαν τρελό άλογο, με το που πιάσει απόγευμα Παρασκευής, καλπάζω σε άλλες χώρες με εξωτικά ονόματα, Πέλλα, Θράκη, Έβρος, Καστοριά...

Στον Γιώργο Σκαμπαρδώνη. Τον άνθρωπο που μου έμαθε να διακρίνω την ξεχωριστή ανθρωπογεωγραφία και αύρα των τοπίων της Βόρειας Ελλάδας. Στις 33 ιστορίες του τελευταίου του βιβλίου «Νοέμβριος» (εκδόσεις Πατάκη) πολλοί από τους παραπάνω τόπους αναδύονται ξανά σαν χαμένες Ατλαντίδες.

THE REAL ROCK N' ROLLA

Ovo/νυμο: Φίλιππος Ντόρσι
Bar: The Real Rock n' Rolla. Βαλαωρίτου 31, Θεσσαλονίκη
Motto: «Αν δεν έχεις εχθρούς, δεν έχεις χαρακτήρα»

Rock με τα όλα του: από τη μουσική μέχρι τη διακόσμηση. Ο Φίλιππος Ντόρσι κάλεσε τους φίλους του σ' ένα rock πάρτι γεμάτο ενέργεια. Ο μπάρμαν του The Real Rock n' Rolla πέρασε για μια νύχτα από την άλλη μεριά της μπάρας και διηγείται την εμπειρία του.

THE BAR

«Κάτι παραπάνω»: αυτό είναι το σύνθημα του The Real Rock n' Rolla της οδού Βαλαωρίτου. Με τις ίδιες λέξεις περιγράφει ο Φίλιππος Ντόρσι, μπάρμαν σχεδόν απ' το ξεκίνημα του μαγαζιού, τον κόσμο που συχνάζει εδώ. «Θα ακούσεις κυρίως house. Και θα χορέψεις ώς το πρωί. Δεν είναι κλαμπ, αλλά ένα μπαρ που μαζεύει όλων των ειδών τους πελάτες», λέει ο Φίλιππος. Δεν είναι, βέβαια, μόνο η μουσική. «Είμαστε κι εμείς, το προσωπικό, η διάθεσή μας. Μας αφήνουν ελεύθερους να δουλέψουμε όπως θέλουμε».

THE BARTENDER

Ο κολλητός (και μέντορας) του Φίλιππου τον μύησε στον κόσμο του μπαρ πριν 11 χρόνια. «Ήμουν πολύ μικρός, 16 ετών, ξεκίνησα από περιέργεια. Τότε ασχολούμουν με τον αθλητισμό. Ακόμη ασχολούμαι -το πρωί δουλεύω ως γυμναστής», θυμάται και εξηγεί πόσο δυναμική σχέση έχει η νύχτα με τα σπορ. «Έχεις την ενέργεια από το γυμναστήριο και όταν πας στο μπαρ τη μεταμορφώνεις σε κάτι άλλο, σε μια νέα αύρα. Βέβαια, όταν πια γυρίζεις σπίτι, εκεί συνειδητοποιείς πόσο κουρασμένος είσαι», λέει χαριτολογώντας. Ο ίδιος ο Φίλιππος, πάντως, στην προσωπική του ζωή προτιμά τα ήρεμα πράγματα. Να χαλαρώνει σπίτι του ή να ταξιδεύει σε όλη την Ελλάδα καβάλα στη μηχανή του.

THE PARTY

«Διάλεξα να κάνω ένα ροκ πάρτι, γιατί η δική μου αγαπημένη μουσική είναι η ροκ. Η σκληρή ροκ. Η αγαπημένη μου μπάντα είναι οι Metallica. Ήταν ένας πόθος μου από τότε που δουλεύω στο The Real Rock n' Rolla, ένα απωθημένο μου», εξηγεί ο Φίλιππος.

Μπορεί, βέβαια, το μαγαζί να παίζει κυρίως χορευτική μουσική, αλλά -όπως και το όνομά του- η φιλοσοφία του είναι ροκ κι έτσι το ντεκόρ ταίριαξε τέλεια. «Δεν θα ξανάκανα πάντως το πάρτι με το ίδιο θέμα», λέει ο Φίλιππος. «Ακριβώς επειδή ήταν τόσο υπέροχο, θέλω να κρατήσω για πάντα αυτές τις ώρες, όχι να προσπαθήσω να τις ξαναστήσω», εξομολογείται. «Ήταν πιο ήρεμα, πιο οικογενειακά, όπως ταιριάζει στο χαρακτήρα μου. Μιλήσαμε, χορέψαμε, ήρθαμε πιο κοντά. Ήταν μια διαφορετική βραδιά, που θα κρατήσω για πάντα».

Το κοκτέιλ που έφτιαξε, με πολλά -αταίριαστα στην πρώτη όψη- υλικά, το εμπνεύστηκε από τους συναδέλφους στο The Real Rock n' Rolla. Είναι τόσο διαφορετικοί μεταξύ τους, αλλά έχουν μια μοναδική χημεία και αυτό προσπάθησε να πετύχει στο κοκτέιλ που έφτιαξε με το Jameson για το πάρτι του. Ήταν και μια έξτρα πρόκληση για τον Φίλιππο, που προτιμά να πίνει το Jameson σκέτο. Το πείραμα στέφθηκε με επιτυχία, αφού το κοκτέιλ του έκανε θραύση και όλοι έμειναν ικανοποιημένοι!

MY SMOOTH COCKTAIL:

IRISH APPLE

JOHN JAMESON & SON LIMITED
JJ&S

Δες πώς να το φτιάξεις στο
facebook.com/JamesonWhiskey

Απολαύστε υπεύθυνα

WE THE PEOPLE

© Πάνος Ασημακόπουλος

© Αλεξάνδρα Αδαμίδου

Εκδότης: Φώτης Γεωργελές
Διευθυντής: Στέφανος Τσιτσόπουλος
Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης: Λουΐζα Ναθαναήλ

Σύμβουλος Έκδοσης: Βάγια Ματζάρογλου
Αρχισυντάκτης: Δημήτρης Καραθάνος
Art Director: Άγγελος Γροντάς (aggelosgrontas.com)

Τεχνικός Διευθυντής: Βάιος Συντσιρμάς

Επιμέλεια Ύλης: Δημήτρης Αθανασιάδης
Διόρθωση κειμένων: Ελευθερία και Μόλλυ Χαιριστανίδου

Ειδικοί συνεργάτες: Γιώργος Μπάκας, Γιώργος Τζινούδης, Μαρία Μαρκουλή, Κώστας Κουκουμάκας, Θανάσης Νικολάου, Ctrlfreak
Communication Services: Σάκης Κοροβέσης

Συνεργάτες
Μαρία-Άννα Τανάγια, Τζίνα Σωτηροπούλου, Τάσος Ρέτζιος, Μαρίνος Σακελλαρίου, Άννα Παπαρίζου, Λένα Χουρμούζη, Δημήτρης Τζινούδης, Κωνσταντίνος Πλακώνας, Γιώργος Παπαγεωργίου, Γιάννης Παναγόπουλος, Βερονίκη Χαριτάτου-Γκονζάλες, Γιάννης Νάτου, Παναγιώτης Τσιακιρίδης, Βιβιάνα Μηλιαρέση, Ράνια Μάργαρη, Κώστας Κούτσαρης, Αντώνης Βλαβογελάκης, Βικτώρια Γκουντώνη

Fashion Photographer
Τάσος Βρεττός

Style Editors: Αριάδνη Καπελιώτη, Λίνα Μανδράκου, Κατερίνα Μανωλαράκη, Χρήστος Καλλιαρέκος

Φωτογράφοι
Χριστίνα Γεωργιάδου, Κώστας Αμοιρίδης, Σάκης Γιούμπασης, Νίκος Καρδαράς, Σπύρος Παλούκης, Ani Jo, Αλέξανδρος Ευθυμιόπουλος, Μπελίνα Κορτότση

Λονδίνο: Σωτήρης Ποσπορέλης, Μελίνα Ζαρούκα
Βερολίνο: Χρήστος Εξαρχόπουλος

Διευθυντής Εμπορικής Ανάπτυξης: Νίκος Τσουανάτος
Direct Market Manager: Βασίλης Ζαρκαδούλας
Key Account Manager: Αναστασία Μπαφούνη
Συντονισμός Διαφήμισης: Μαρία Αυγερινού
Διεύθυνση Λογιστηρίου: Έφη Μούρτζη
Λογιστήριο: Σωτηρία Ψυχογιού
Υπεύθυνος Διανομής: Γιάννης Γαρούφαλος
Νομικός Σύμβουλος: Γιάννης Πιτσιώρας
Εκτύπωση – Βιβλιοδεσία: Pressious Αρβανιτίδης

SOUL 2310Magazine: Ναυαρίνου 6, 54622, Θεσσαλονίκη
T: 2310 545 069, T. Αθήνας: 210 361 7530,
F: 2310 543 050, E: info@soulmag.gr
www.athensvoice.gr/culture
soulmag.blogspot.com
www.twitter.com/soulmagazine
www.facebook.com/ SOUL2310mag
soulmag.tumblr.com

Το περιοδικό «Soul 2310Magazine» κυκλοφορεί κάθε μήνα από την Άθενς Βόις Ανώνυμη Εκδοτική Εταιρία. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου του περιοδικού με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλου είδους, μόνο με προηγούμενη έγκριση του εκδότη.

BE WHO YOU SHOULD BE
WOODKID, ILLUSTRATOR, DIRECTOR AND MUSICIAN, IS CONSTANTLY TRANSFORMING INTO WHOMEVER AND WHATEVER HE WANTS TO CREATE.
DISCOVER HIS JOURNEY AT ABSOLUT.COM
ABSOLUT®
TRANSFORM TODAY
ABSOLUT® VODKA. PRODUCT OF SWEDEN. DISTILLED FROM GRAIN. ABSOLUT, ABSOLUT COUNTRY OF SWEDEN VODKA & LOGO, ABSOLUT BOTTLE DESIGN AND ALL OTHER ABSOLUT TRADEMARKS ARE TRADEMARKS OWNED BY THE ABSOLUT COMPANY AB. ©2013 THE ABSOLUT COMPANY AB.

Secrets Of Urban Life

SAMPLER

© Πάνος Ασημακόπουλος

24 Levalet/ **36** City of Ghosts/ **44** Σπύρος Πέγκας/ **46** Έφη Παπαγεωργίου/
56 Nassos K./ **66** Πάνος Ασημακόπουλος/ **76** D for Düsseldorf/
82 Ζαν Λικ Γκοντάρ/ **84** Bob Dylan/ **86** Πάνος Μπαλωμένος/
92 No mercy for hipsters

JAMESON

GINGER AND LIME.

ASK FOR IT BY NAME.

MY NAME.

-Jameson

SEND ME YOUR SOUL

This space is your space! Στείλε μας τις λέξεις και τις εικόνες σου, στείλε μας την παρέα σου, στείλε μας τη ζωή σου μαζί με το περιοδικό. Θα σε δεις.

CARASOULLL!

Είμαι η Cara και είμαι καλά!
Rodanna Konstantinidou, facebook

SOMETHING BETTER THAN THIS?

Πρωτομαγιά με SOUL, θάλασσα και διαλογισμό!
Κατερίνα Σίγμα, facebook

CARA CAFEINA

My lovely monthly habit…
Nickolas Goulios, facebook

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΑΤΡΙΧΙΛΑ

Καθόμουν προχτές και τακτοποιούσα πράματα και θάματα (που θα έλεγε και η γιαγιά μου) στη βιβλιοθήκη. Και διαπίστωσα, ρε συ Ζιντάν, ότι το επόμενο τεύχος θα είναι δέκα χρόνια μετά από εκείνο το περιοδικό που είχα προσέξει να κρέμεται από τα περίπτερα με τη φάτσα του Μπραντ Πιτ. Το Cool μου είχε κάνει εντύπωση καταρχήν, γιατί είχε το ίδιο όνομα με μια παλιότερη προσπάθεια που είχε γίνει στη Θεσσαλονίκη να κυκλοφορήσει ένα περιοδικό. Νομίζω έγραφε και ο Λεάνης μέσα. Ένα τεύχος βγήκε με μια αγελάδα στο εξώφυλλο και χάθηκε. Δεν ήταν κάτι το σπουδαίο, αδιάφορα κείμενα και μπερδεμένη ταυτότητα, ένα πυροτέχνημα. Σε δεύτερο επίπεδο, λοιπόν, η σκέψη ήταν ότι αυτό που έβλεπα ήταν κάτι από Θεσσαλονίκη. Στα 27 ήμουν τότε και δέκα χρόνια μετά υπάρχουν όλα τα τεύχη στη βιβλιοθήκη, είτε σαν Cool είτε σαν SOUL, με τις καλές στιγμές και τις άσχημες, μέρος της καθημερινότητας να κυλιέται στα τραπεζάκια και στα πατώματα, πλάι από μια κούπα καφέ ή κάτω από ένα ποτήρι τζιν. Εξελίχθηκε το SOUL μέσα σε αυτά τα χρόνια, ψάχτηκε όπως όλοι μας και είναι ακόμα εκεί και αυτό είναι μαγκιά σας. Στην τελική, εξώφυλλο Τέλι Σαβάλας με ατάκα «όλοι φαλακροί γεννηθήκαμε, μωρό μου» δεν έβαλε κανένας! Εγώ, λοιπόν, στο επόμενο τεύχος θα έβαζα Μπραντ Πιτ εξώφυλλο. Και όποιος κατάλαβε, κατάλαβε…

Υ.Γ. Και αφιέρωμα Ζιντάν μέσα, και ας αποσύρθηκε!
Vasilis Mavridis, mail

ΜΕ ΓΝΩΣΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΔΟΞΙΕΣ

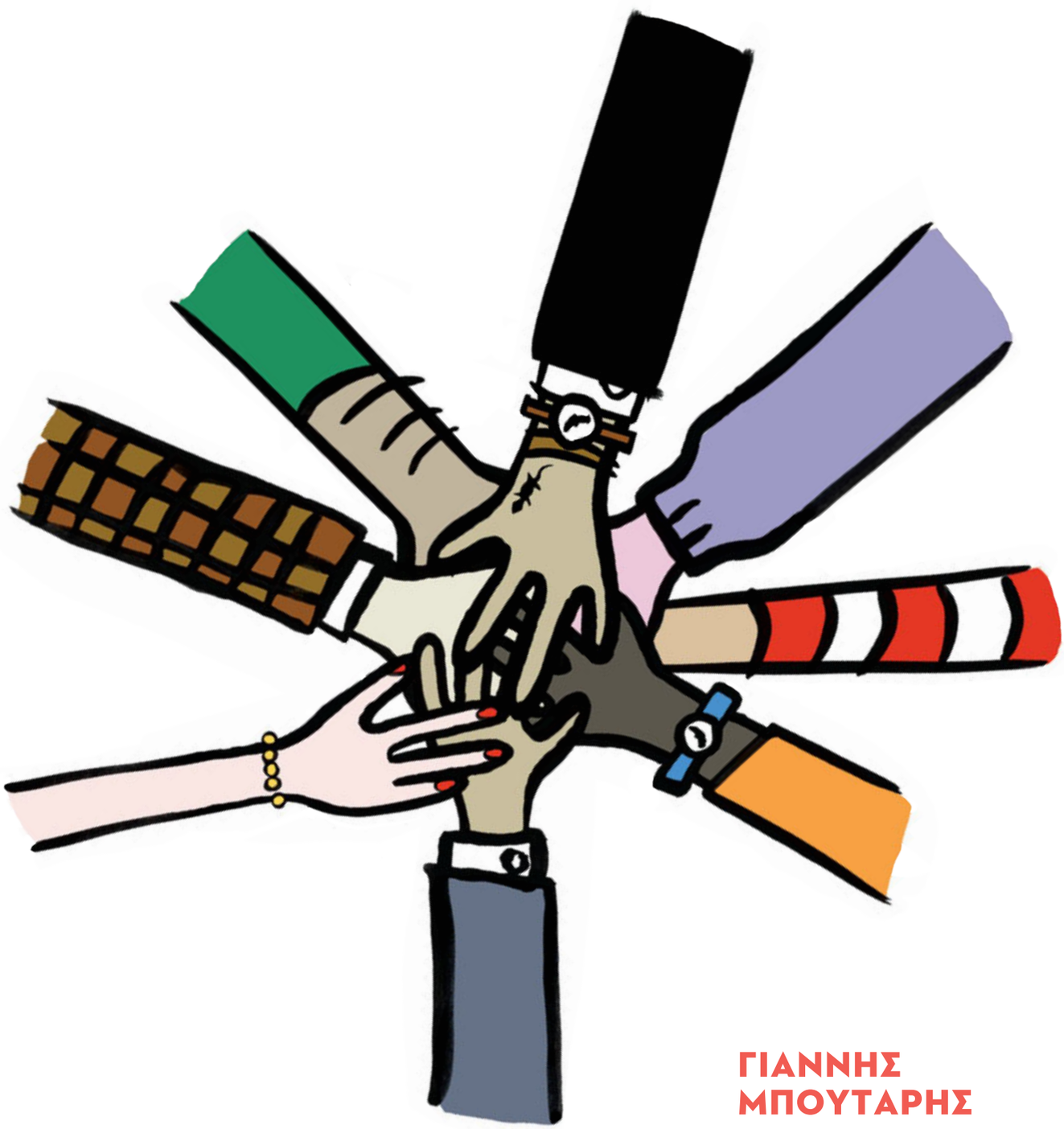

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΟΥΤΑΡΗΣ

Πρωτοβουλία ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

WWW.PRV2014THESS.GR
WWW.FACEBOOK.COM/PROTOVOULIA

ΜΑΣ ΗΡΘΕ Ο ΜΑΗΣ

Το πιάσατε το μαγιόξυλο;
Χρήστος Πάτρικ Πατριαρχέας, facebook

MY TRAVEL COFFEE SOUL MUG

Hanna Ebonique Neferet K, facebook

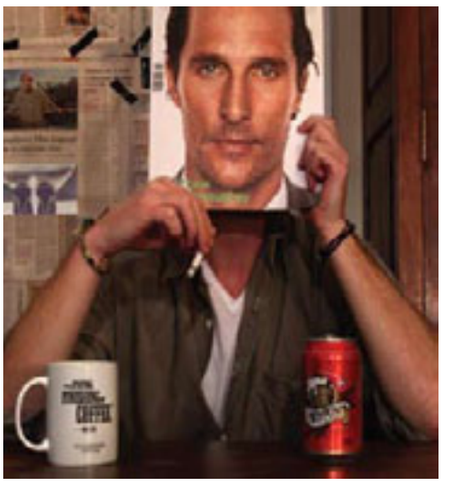

CIGARETTES AND ALCOHOL

Thanassis Petropoulos, facebook

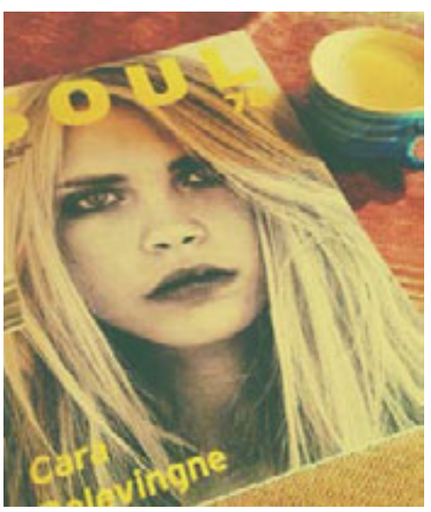

PERFECT SOUL MORNING!

Lia Bartza, facebook

Η CARA ΣΤΟ ΝΑΥΤΙΚΟ

Με την «ψυχή» στο χέρι…
Théodore D. Karataglidis, facebook

ΔΥΟ ΚΑΙ ΝΑ ΚΑΙΝΕ

Photo by: Panos Tsomakos
Kwnstantina Sfetkou, facebook

PLASTIC CARA IS FANTASTIC

SOUL… Nothing more!
Joseph Chiotakis, facebook

INDIA HERE WE COME

Me, Kostas and Cara…
Kardaras Nick, facebook

ΑΠΟΛΑΥΣΕ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ.
ΠΙΕΣ ΤΗ ΖΩΗ ΣΤΟ ΠΟΤΗΡΙ!

ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΜΟΥ Η ΣΗΜΑΙΑ...

...έχει χρώμα ό,τι να 'ναι! Μια ματιά να ρίξεις γύρω σου, και καταλαβαίνεις γιατί δεν υπάρχει σωτηρία: είμαστε περικυκλωμένοι.

ΚΕΙΜΕΝΟ, ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΚΑΣ

ΑΔΟΛΦΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΟΓΛΟΥ

Όπως η Μαντάμ Σουσού νόμιζε πως ζει ακόμα στην παλατάρα του Κολωνακίου, όπως ο διάσημος ηθοποιός που παρακμάζει και νοσταλγεί τα περασμένα μεγαλεία ψάχνοντας ρόλους με τον μεγεθυντικό φακό, έτσι και ο Αδόλφος Πυθαγόρογλου αρνείται να αποδεχτεί πως δεν ζει στην Αρχαία Ελλάδα του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη, αλλά στη σύγχρονη Ελλάδα της Πάολας και του Παντελίδη. Αρνείται να αποδεχτεί πως κανείς Ευρωπαίος δεν θα σκύψει να του φιλήσει το χέρι, επειδή πριν 2.500 χρόνια στο ίδιο μέρος διέπρεψε ένας πολιτισμός ανθρώπων τόσο μακρινός ιδιοσυγκρασιακά από τον σημερινό όσο των Χόμπιτς από των Ορκς. Αρνείται να αποδεχτεί πως το DNA του έχει πάρει παρτούζα τα μισά Βαλκάνια μαζί με την Τουρκία, πως μοιάζει με τον Μέγα Αλέξανδρο μόνο στα νύχια και πως, αν ρίξεις στο μίξερ βλαχιά, ορθοδοξία, βυζάντιο, αρχαιοελληνισμό, μεταφυσική και νεοναζισμό, αυτή η αηδία δεν καταπίνεται ούτε από παλαβό ιεροκήρυκα στο Ουισκόνσιν. Μανούλα στην παραποίηση της ιστορίας και στη μυθοπλασία, ο Αδόλφος αναμασά θεωρίες που θέλουν τους αρχαίους Έλληνες ντούρα αρσενικά με 30 εκατοστά μαλαπέρδες, να κατασκευάζουν υπολογιστές, ρομπότ και ουρανοξύστες, και να παίζουν τάβλι με εξωγήινους στο Περού (που κάποτε μας ανήκε). Νομίζει πως οι σύγχρονοι πόλεμοι διεξάγονται με μπουνιές απαιτώντας την ανάκτηση της Πόλης, τη βρίσκει με Πλεύρη, Λιακόπουλο και Παΐσιο, θεωρεί υπαίτιους της κρίσης τους μετανάστες (που κρύβονται πίσω από όλα τα μεγάλα οικονομικά σκάνδαλα, φυσικά), ενώ μεταφράζει τον βήχα του σε σύμπτωμα ψεκασμού από τους Σιωνιστές, τους Μασόνους και τους Ιλουμινάτι. Αγαπημένες φράσεις: «Όταν εμείς φτιάχναμε τον Παρθενώνα, οι άλλοι τρώγανε μπανάνες», «Όταν οι άλλοι ανακάλυπταν το κρέας, εμείς είχαμε ήδη χοληστερίνη», «Η ελληνική γλώσσα έχει 800 τρισεκατομμύρια λέξεις».

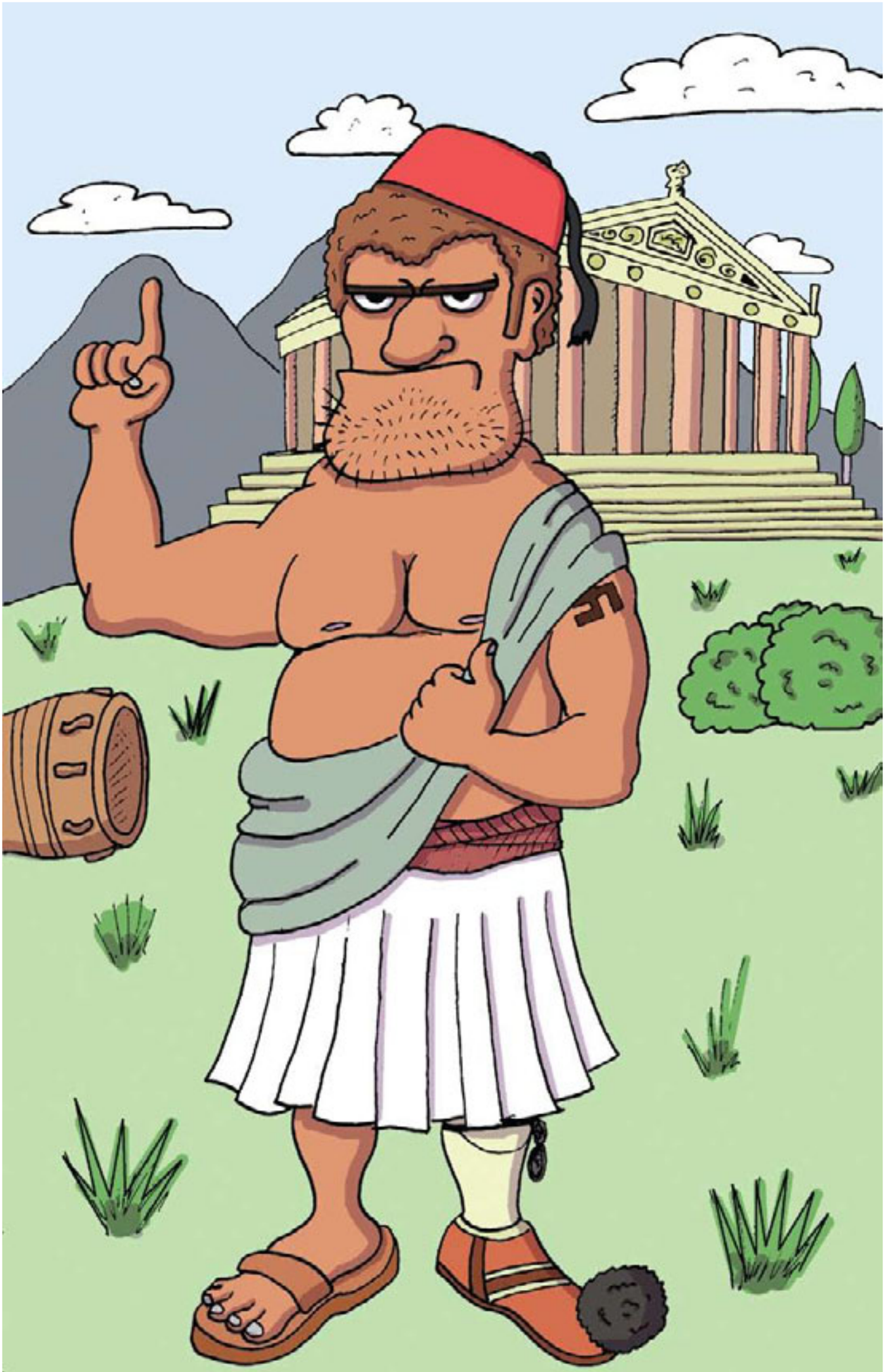

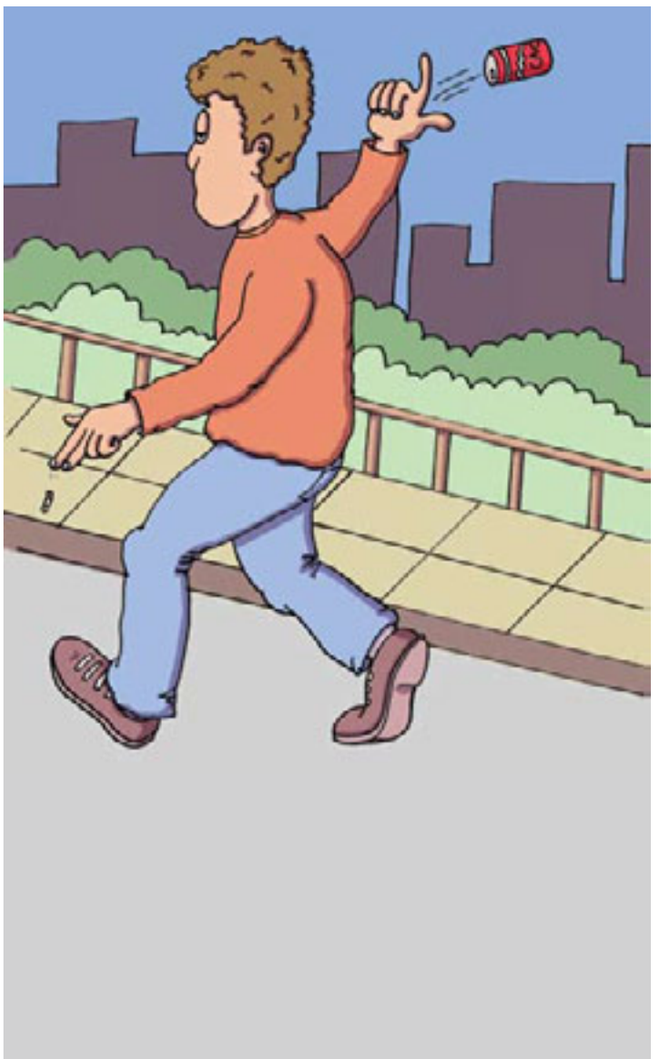

ΕΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ

Υπάρχει μια ωραία κωμική σκηνή στο «Scary Movie», όπου οι θεατές ενός κινηματογράφου δέρνουν και μαχαιρώνουν ανηλεώς μια ενοχλητική τύπισσα που μιλάει στο τηλέφωνο και δεν τους αφήνει να παρακολουθήσουν την ταινία. Βασιλεύς των Ελλήνων ελέω Θεού, ο Εαυτοκράτωρ πάσχει από την ίδια παθολογική απάθεια απέναντι τους συμπολίτες του, τους νόμους, το περιβάλλον, το ίδιο το σύμπαν. Πεπεισμένος πως η Γη δεν περιστρέφεται γύρω από τον άξονά της, αλλά γύρω από τον εαυτό του, φροντίζει να μας υπενθυμίζει καθημερινά τις πεποιθήσεις του, ασελγώντας με βία πάνω στην κοινωνική και οικολογική μας συνείδηση. Με λάβαρο το «εγώ», την «πουστιά» και την «αναισθησία» ο Εαυτοκράτωρ θα αδιαφορήσει για την ύπαρξή σου και για την έννοια της κοινωνικής συμβίωσης. Θα σου κλέψει τη θέση στην ουρά επειδή θέλει να κάνει «απλά μια ερώτηση», θα διπλοπαρκάρει, θα παρκάρει σε θέση ΑΜΕΑ ή πάνω στη διάβαση, θα αδειάσει το τασάκι από το παράθυρο του αυτοκινήτου, θα μετατρέψει τις παραλίες σε σκουπιδότοπους, θα σε σπρώξει στο λεωφορείο για να ανέβει πρώτος, θα προσπεράσει από δεξιά, θα προσπεράσει σε στροφή, θα καπνίσει στα μούτρα σου την ώρα που τρως και ό,τι άλλο χαρακτηρίζει ένα απολίτιστο γίδι που λυμαίνει την ατμόσφαιρα με την αναπνοή του. Υπό την ανέχεια ενός τριτοκοσμικού κράτους, ο Εαυτοκράτωρ θα προσαρμόσει όλους τους νόμους στα «έτσι θέλω» του και θα αρνηθεί να υποκύψει σε οποιονδήποτε κανόνα αντίκειται στους δικούς του κανόνες, γιατί έτσι νιώθει «πιο ελεύθερος», «πιο μάγκας», «πιο έξυπνος» και συμβάλλει όσο μπορεί στην κακή εικόνα των Ελλήνων και των ελληνικών πόλεων. Αγαπημένες του φράσεις: «Επειδή έτσι γουστάρω», «Δεν θα μου πεις εσύ», «Σε ρώτησε κανείς;», «Κοίτα τη δουλειά σου», «Δεν σου πέφτει λόγος», «Κορόιδο είμαι;»

ΜΙΣΤΕΡ ΦΟΞ

«Υπάρχουν δύο ειδών άνθρωποι: οι καλοί και οι κακοί», έγραφε ο Γούντι Άλεν. «Οι καλοί κοιμούνται καλύτερα, αλλά οι κακοί φαίνεται να περνούν καλύτερα ξύπνιοι». Ο Μίστερ Φοξ ανήκει σε μια τρίτη κατηγορία: των κακών που κοιμούνται σαν πουλάκια, μιας και η απουσία κράτους, ελέγχου και ευνομίας, όπως και ο άγραφος κανόνας του «κάνε ό,τι κάνει ο γείτονας», του εξασφαλίζει το άσυλο για να επιδίδεται στις κομπίνες του χωρίς τον φόβο της τσιμπίδας του νόμου. Λάτρης του χρήματος, θιασώτης του εύκολου πλουτισμού και με ροπή στη λαμογιά και την απάτη, ο Μίστερ Φοξ ξέρει να ελίσσεται στα κοτέτσια της Ψωροκώσταινας σαν αλεπού. Να χτίζει αυθαίρετα, να παραβιάζει τον αιγιαλό, να πλαστογραφεί έγγραφα, να εξυπηρετεί ημετέρους, να εξασφαλίζει αγύριστα δάνεια. Να απαλλοτριώνει κρατικό χρήμα, να φοροδιαφεύγει, να λαδώνει, να λαδώνεται, να μασουλάει ευρωπαϊκές επιδοτήσεις, να σβήνει κλήσεις και να χώνει εαυτόν και συγγενείς σε θέσεις δόξας, χρήματος και κοινωνικής αναγνώρισης. Εξ απαλών ονύχων θα χωθεί σε 15μελή σχολικά συμβούλια βάζοντας χέρι στα ταμεία της πενθήμερης ή των λυκειακών χορών, θα πάρει πτυχίο Τραμπουκικής από κάποια μεγάλη φοιτητική παράταξη και θα διαπρέψει σε αυτό που ξέρει καλύτερα: να κοιτάζει την πάρτη του εις βάρος των άλλων. Ο Μίστερ Φοξ διατηρεί σχέσεις μίσους - αγάπης με τους επίδοξους μιμητές του, που, στερούμενοι εξουσιών και δημοσίων σχέσεων, αρκούνται στο να φοροδιαφεύγουν, να παίρνουν ψεύτικες αναπηρικές συντάξεις ή να συστήσουν ΜΚΟ με ονόματα όπως «Δράση Πολιτών για το Δίκιο της Ντενέρις Ταργκέριαν», «Εταιρεία Μελέτης Ελεονώρας», «Συσκευασίες μανιταριών στα στρουμφοχωριά του Μεξικό». Αγαπημένη φράση: «Ξέρεις ποιος είμαι γω, ρε;», «Με τη βοήθεια του Θεού και της Παναγίας», «Πάνω απ' όλα ο άνθρωπος».

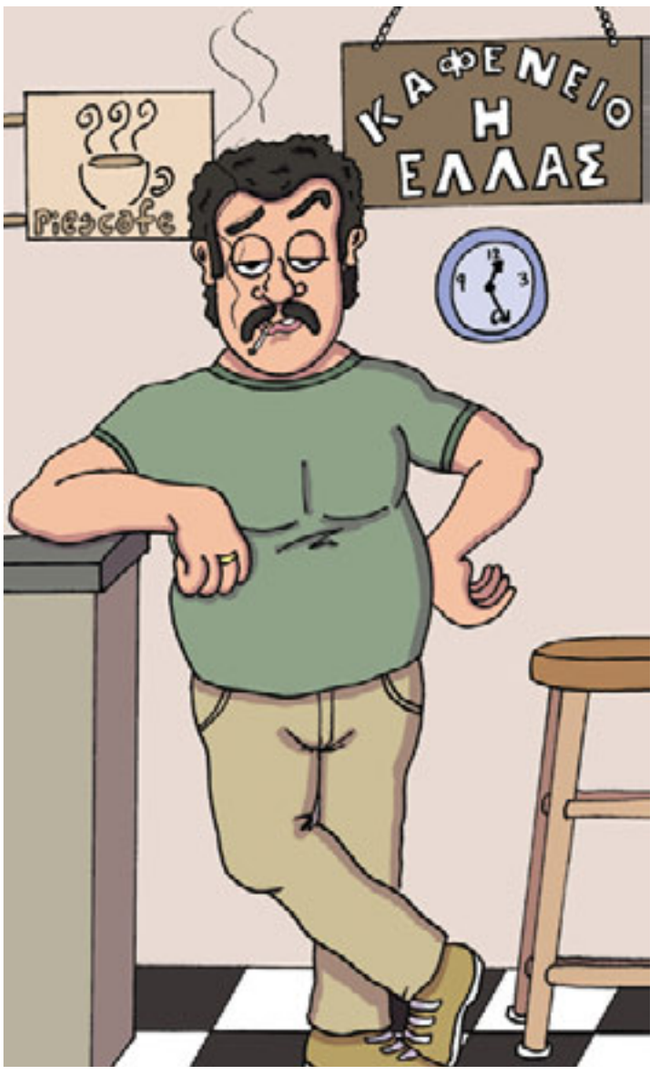

ZORBA THE DICK

Αν ο Zorba the Greek ήταν λεβέντης, ντόμπρος, ασυμβίβαστος και παθιασμένος με τη ζωή, ο Zorba The Dick προσδιορίζει τη λεβεντιά μέσα από την έπαρση, τη ματαιοδοξία, τον σεξισμό, τον σταρχιδισμό και τις παλικαρίσιες ζεμπεκιές, σαν εκείνες του πνευματικού του ταγού Ανδρέα. Ελληνάρας με τα όλα του, ο Dick θα σου μάθει πώς να ρίχνεις τουριστριούλες στον φραπέ, θα σου διηγηθεί περιστατικά με ξυλίκια στις κερκίδες και θα σου προσφέρει tips για να κλέβεις εύκολα το κράτος. Πιστός στις χριστιανικές αξίες, προσεύχεται τακτικά στην Αγία Τριάδα («φαΐ, παντόφλες, τηλεκοντρόλ»), μπινελικώνει τακτικότερα Χριστούς και Παναγίες και εκκλησιάζεται πού και πού για να εξασφαλίσει και μια θέση στον Παράδεισο. Αγαπημένες του ασχολίες, να καπνίζει σαν φουγάρο, να κορνάρει στις γυναίκες οδηγούς για να τις αγχώσει, να επιταχύνει όταν βλέπει πεζό να διασχίζει τον δρόμο και να μαθαίνει στα Αγγλάκια να λένε τη λέξη «μαλάκας». Ο Dick νιώθει βαθιά υπερήφανος που ο γιος του «μαμάει (συμμαθήτριες) και δέρνει (συμμαθητές)», ανεξαρτήτως αν είναι κούτσουρο, που η κόρη του είναι παρθένα στα 22 και που η γυναίκα του τον λατρεύει ακόμα και όταν τη σαπίζει στο ξύλο, γιατί «έτσι είναι ο Έλληνας». Έχει πάντα δίκιο, άποψη για όλα, ψηφίζει φωνακλάδες πολιτικούς, γιατί «τα λένε ωραία», σνομπάρει τους «σπουδαγμένους», τους «κουλτουριάρηδες» και τους «κουνιστούς» και σκέφτεται να ψηφίσει Χρυσή Αυγή για να ξεβρομίσει ο τόπος και να έρθουν στην εξουσία καθαροί άνθρωποι σαν αυτόν. Αγαπημένες φράσεις: «Και αύριο μέρα είναι», «Τι σε νοιάζει εσένα;», «Μια ζωή την έχουμε», «Δεν χαμπαριάζω», «Η ομάδα να κερδίζει», «Κόψε έναν μαλάκα».

ΔΟΚΤΩΡ ΓΡΑΙΚΥΛ & ΜΙΣΤΕΡ ΚΛΑΙΝ

Ο Δρ. Γραίκυλ & Μίστερ Κλάιν έχει την ικανότητα να αλλάζει προσωπεία και να μεταμορφώνεται όποτε το απαιτούν οι περιστάσεις, αποδεικνύοντας πως διαθέτει δεινό υποκριτικό ταλέντο και πανηλίθιο κοινό που δεν αντιλαμβάνεται τον πραγματικό του ρόλο. Πρόκειται για τον κλασικό Νεοελληνάρα που παριστάνει τον αγανακτισμένο με τα μνημόνια («να τα βάλουν εκεί που ξέρουν οι αλήτες!») και ψηφίζει Σαμαρά ή που κλαψουρίζει για τις αφραγκίες του ενώ οι τράπεζες του στρώνουν κόκκινα χαλιά. Είναι ο τύπος που λοιδορεί τους δημόσιους υπαλλήλους, ενώ θα θυσίαζε τη μάνα του στον Βελζεβούλ για να μπει στο δημόσιο, που αφηνιάζει με τη νοοτροπία των βυσμάτων και κινεί ουρανό και γη για να τα ξύνει ο γιος του στην αεροπορία. Ο τύπος που αποκαλεί «πρόβατα» τον λαό, επειδή δεν ξεσηκώνονται, ενώ δεν έχει κατέβει ποτέ του σε πορεία, που μιλάει για το τέλμα του καπιταλισμού με το iPhone στην τσέπη και για οικολογία με το αμάξι των 1500cc στο γκαράζ. Ο τύπος που συγκινείται με τους άστεγους, τους επαίτες, τους άπορους, και δεν βάζει το χέρι στην τσέπη να τους προσφέρει ούτε μισό ευρώ. Ο τύπος που ωρύεται για τις σπατάλες της Eurovision («αυτά μας μάραναν!») και, αν κατακτήσουμε την πρώτη θέση, θα πανηγυρίσει ανεμίζοντας ελληνικές σημαίες. Ο τύπος που δακρύζει για την πληγωμένη του εθνική περηφάνια, και με την πρώτη κινδυνολογία των ΜΜΕ θα στείλει τα λεφτά του σε τράπεζες του εξωτερικού. Ο τύπος που σιχαίνεται την αδικία μονάχα όταν ο αδικημένος είναι αυτός, που μισεί την κλεψιά μονάχα όταν ο κλέφτης δεν είναι αυτός και που απεχθάνεται την υποκρισία μονάχα όταν λειτουργεί εις βάρος του.

ΧΡΥΣΗΙΔΑ ΑΠΟΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Μπορεί να κράζει τους κύπριους φοιτητές στην Ελλάδα που πηγαίνουν σαν τους Χιώτες, που συχνάζουν σε κυπριακά στέκια και τη βγάζουν με λούτζα, χούμους, σεφταλιά και χαλούμι. Μόλις έρθει η σειρά της να σπουδάσει στο εξωτερικό, η Χρυσηίδα πέφτει σε μία βαριάς μορφής «εθνοσταλγία» με σοβαρά συμπτώματα ηλιθιότητας. Με μότο το «Greeks do it better» ξεκινάει ένα παραλήρημα για το ελληνικό φιλότιμο, τον ήλιο, τη θάλασσα, το φραπέ, τη διασκέδαση, τη φέτα, τον γύρο, το σουβλάκι, την μπουγάτσα, το τζατζίκι, τον μπακλαβά. Όλα τής μυρίζουν, όλα τής βρομάνε, σνομπάρει τον ξένο πολιτισμό, τα ήθη, τη νοοτροπία, τους ανθρώπους. Αναζητά πατριωτάκια για να ανταλλάξει μια σωστή κουβέντα, greek taverns για «ένα πιάτο σωστό φαΐ!» και μπουζουξίδικα για να διασκεδάσει αυθεντικά σαν Ελληνίδα, κοινώς να λικνιστεί σαν μαϊμού πάνω στα τραπέζια και να σπάσει πιάτα σαν υστερική νοικοκυρά. Και τι να της κλάσουν οι ξενέρωτοι και κρυόκωλοι ξένοι: με κάτι δρόμους απαράδεκτα τέλειους, ούτε λακκούβες, ούτε κυκλοφοριακό κομφούζιο, ούτε μία εκκλησία ανά οικοδομικό τετράγωνο, με τεράστιους ποδηλατόδρομους, με πόλεις γεμάτες πάρκα σε περιοχές που θα μπορούσαν άνετα να σηκωθούν 5-6 οικοδομές, με πολίτες που δεν καμαρώνουν σαν γύφτικα σκεπάρνια για τα ελαττώματά τους. Έπειτα από τέσσερα χρόνια σπουδών η Χρυσηίδα επιστρέφει έχοντας γεμάτες τις βαλίτσες της με εμπειρίες που θα μπορούσε να αποκτήσει κάλλιστα αν σπούδαζε στην Πάτρα, στη Λάρισα ή το Μεσολόγγι. Ανοίγει την εφημερίδα να ψάξει για δουλειά, την πιάνει ψυχοπλάκωμα και επιστρέφει στο εξωτερικό για ένα δεύτερο γυρο με μπόλικο κρεμμύδι.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ & ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

HELLENIC MINISTRY OF CULTURE & SPORTS
MUSEUM OF PHOTOGRAPHY THESSALONIKI

PHOTO BIENNALE

22

GREECE

08.05 — 08.09.14

[ΛΟΓΟΣ]

LOGOS

WWW.PHOTOBIENNALE.GR

Beetroot for Cat advertising

IANOS ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ianos.gr

ΤΙΜΗ IANOS 15.30€

ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΡΑΣ
Η ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΤΑ ΩΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΩΣ ΝΤΡΟΠΗ
ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ 2013

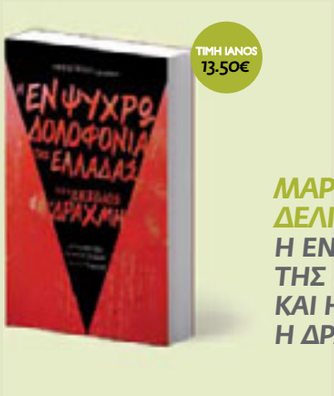

ΤΙΜΗ IANOS 13.50€

ΜΑΡΙΑ ΝΕΓΡΕΠΟΝΤΗ-ΔΕΛΙΒΑΝΗ
Η ΕΝ ΨΥΧΡΩ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΚΑΙ Η ΔΙΕΞΟΔΟΣ: Η ΔΡΑΧΜΗ

ΤΙΜΗ IANOS 16.20€

ΞΑΝΘΙΠΠΗ ΣΚΑΡΠΙΑ-ΧΟΪΠΕΛ
28+
ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΤΙΜΗ IANOS 8.10€

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΑΡΟΥΦΑΣ
ΜΕ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

30 ΧΡΟΝΙΑ IANOS ΑΛΥΣΙΔΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Αριστοτέλους 7, τηλ.: 2310 277 004 info@ianos.gr
Μεταμορφώσεως 18, Καλαμαριά, τηλ.: 2310 426 780 kalamaria@ianos.gr
25ης Μαρτίου 45, τηλ.: 2310 886 090 martiou@ianos.gr
MEDITERRANEAN COSMOS, Πυλαία, τηλ.: 2310 472 308 cosmos@ianos.gr
IANOS BAZAAR Μητροπόλεως 73, τηλ.: 2310 268 682 mitropoleos@ianos.gr
ΑΘΗΝΑ
Σταδίου 24, τηλ.: 210 32 17 917 info.stadiou@ianos.gr

HEART &SOUL

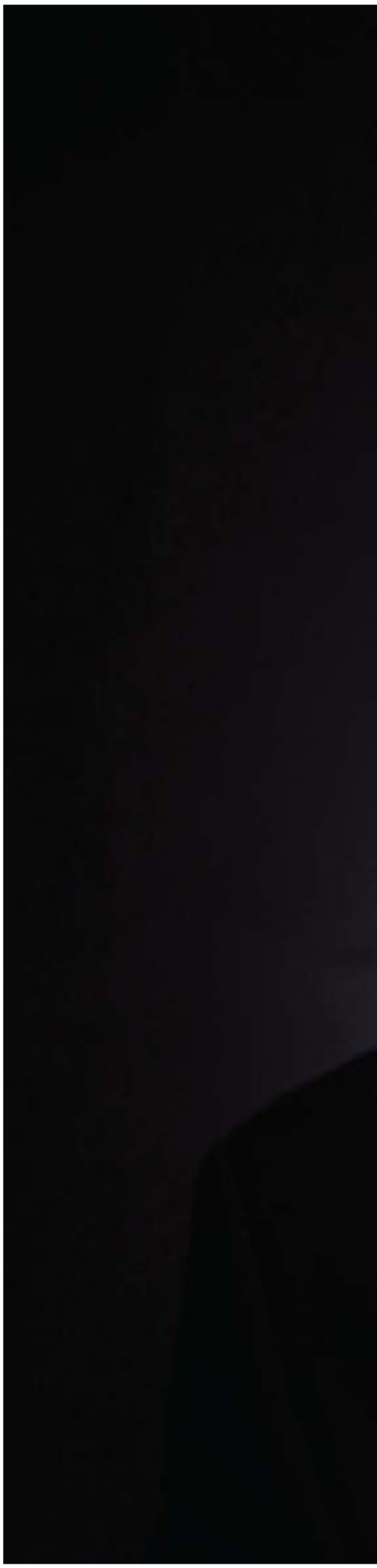

ΠΡΟΣΩΠΑ, ΤΑΣΕΙΣ, ΙΔΕΕΣ, ΗΧΟΙ, ΚΤΗΡΙΑ, ΕΙΚΟΝΕΣ, ΜΟΔΕΣ,
ΤΕΧΝΕΣ, ΟΜΑΔΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΟΣΟΙ ΕΠΙΜΕΝΟΥΝ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝ
ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΟ ΔΥΣΟΙΩΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΥΡΟ

1

Γιάννης Μπουτάρης
Σε πρώτο πρόσωπο

Όταν το 2010 η «Πρωτοβουλία για τη Θεσσαλονίκη» κέρδισε τις αυτοδιοικητικές εκλογές και αναλάβαμε τη διοίκηση του Δήμου Θεσσαλονίκης, η πόλη πανηγύρισε. Ένα ανεξάρτητο, αυτοδιοικητικό και πολυσυλλεκτικό σχήμα, μια δημοτική κίνηση πολιτών από διαφορετικούς πολιτικούς και κοινωνικούς χώρους που κατάφερε με τις δικές της δυνάμεις να παραμείνει ενεργή στα δημοτικά πράγματα επί τέσσερα χρόνια έπειτα από εκείνο το μνημειώδες 16% του 2006, «πήρε την πόλη» απέναντι στο κομματικό κατεστημένο που έως τότε κυριαρχούσε ανεμπόδιστο και αήττητο. Έστω με εκείνες τις 300 περίπου ψήφους που ήταν η οριακή διαφορά από τον αντίπαλό μας κ. Γκιουλέκα της ΝΔ, η προοδευτική, ανοιχτόμυαλη και μεταρρυθμιστική Θεσσαλονίκη, που επί σχεδόν ένα τέταρτο του αιώνα υπέστη τον συντηρητισμό, την εσωστρεφή ομφαλοσκόπηση, την οπισθοδρόμηση και την καθήλωση, σήκωσε κεφάλι και μας έδωσε τη δυνατότητα να αναλάβουμε τη διοίκηση του Δήμου, ώστε να κάνουμε πράξη όσα εξαγγέλλαμε: να γυρίσει σελίδα η Θεσσαλονίκη, να δώσουμε ανάσα ζωής στην πόλη. Τα τελευταία τριάμισι χρόνια προσπαθήσαμε να κάνουμε ακριβώς αυτό, να κάνουμε την ανατροπή στον Δήμο Θεσσαλονίκης και να αλλάξουμε νοοτροπίες και στρεβλώσεις δεκαετιών. Να φέρουμε την εξωστρέφεια και μαζί με αυτήν να δώσουμε αναπτυξιακές προοπτικές στην πόλη. Να αναδείξουμε την πολυπολιτισμική ιστορία της, αυτό το ανεκμετάλλευτο κεφάλαιο που παρέμενε κρυμμένο, και να συνεισφέρουμε στην προσπάθεια της πόλης να σταθεί στα πόδια της και να κρατήσει τα παιδιά της εδώ. Να ανατρέψουμε την αδιαφάνεια και την κακοδιαχείριση και να εξυγιάνουμε τα οικονομικά του Δήμου που έως σήμερα στενάζει κάτω από το σκάνδαλο της υπεξαίρεσης. Να ανοίξουμε τον Δήμο στην πόλη, ώστε να γίνει αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητάς της. Να κάνουμε τον Δήμο κύτταρο δημοκρατίας και να τον καταστήσουμε σύμμαχο της κοινωνίας των πολιτών. Να εφαρμόσουμε σύγχρονες πολιτικές για τη διαχείριση των απορριμμάτων, με σεβασμό στον πολίτη και στο περιβάλλον, και να στήσουμε ξανά ένα σύγχρονο, δημόσιο και αποτελεσματικό σύστημα καθαριότητας. Να δημιουργήσουμε δίχτυ κοινωνικής αλληλεγγύης και να συμβάλουμε στην κοινωνική συνοχή. Να προωθήσουμε τη βιώσιμη κινητικότητα, τα εναλλακτικά και τα μαζικά μέσα μετακίνησης, να ανακτήσουμε τον δημόσιο χώρο που είχε παραδοθεί στα κάθε είδους ιδιωτικά συμφέροντα, να κάνουμε μικρές αλλά εφικτές αστικές αναπλάσεις που αλλάζουν τις γειτονιές και βελτιώνουν την ποιότητα ζωής. Με λίγα λόγια, να κάνουμε τη Θεσσαλονίκη πόλη ανθρώπινη και βιώσιμη.

Αλλού τα καταφέραμε καλύτερα, αλλού όχι και τόσο καλά. Η προσπάθεια σχεδόν πάντα σκόνταφτε σε κρυμμένους σκελετούς μες στην ντουλάπα, άλλοτε μπλοκάριζε σε εμπόδια που έβαζε το κράτος με τα μακριά του χέρια και, φυσικά, στη γραφειοκρατία, οπότε η πρόοδος δεν ήταν πάντοτε η επιθυμητή. Μας έχω βαθμολογήσει με λίγο πάνω από τη βάση, γιατί συνειδητοποιώ ότι όλα όσα κάναμε μοιάζουν σταγόνα στον ωκεανό, στην κατάσταση που είναι η πόλη, και δεν εξαιρώ τις όποιες δικές μας αδυναμίες από την εικόνα, ρίχνοντας τα βάρη αλλού. Γι' αυτό, στις αυτοδιοικητικές εκλογές της 18ης Μαΐου ξαναζητάμε την εμπιστοσύνη σας, για να μας δώσετε την ευκαιρία να συνεχίσουμε όσα ξεκινήσαμε. Για να μη γυρίσει η Θεσσαλονίκη πίσω στη σκοτεινή εποχή της κομματοκρατίας, του συντηρητισμού, της αδιαφάνειας, των σκανδάλων, του τέλματος. Για να μη χάσουμε το τρένο της ανάπτυξης που έρχεται με τα κονδύλια της νέας προγραμματικής περιόδου 2014 - 2020. Γιατί αποκτήσαμε μια εμπειρία και μια γνώση που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε για να γίνει η πόλη μας βιώσιμη και ανθρώπινη. Σας καλώ να συμμετάσχετε στις εκλογές και να μας δώσετε την ευκαιρία να πάμε όλοι μαζί τη Θεσσαλονίκη ακόμη ένα βήμα μπροστά.

2

Σταύρος Καλαφάτης
Νέα Παραλία unplugged!

Η Νέα Παραλία, ένα έργο που μετά από πολλά χρόνια δημιούργησε ένα νέο hot spot για την πόλη, σχεδιάστηκε την εποχή που όλοι λίγο πολύ για αναψυχή φεύγαμε τα Σαββατοκύριακα εκδρομές στην Ελλάδα ή στο εξωτερικό. Παραδόθηκε όμως στην εποχή της οικονομικής κρίσης.

Από τη μια, η ποιότητα του αποτελέσματος και, από την άλλη, η κρίση, η Νέα Παραλία κατέστη πλέον σημείο αναφοράς για τη Θεσσαλονίκη, τόσο για τους κατοίκους όσο και για τους επισκέπτες της πόλης. Έγινε η ανέξοδη έξοδος του Θεσσαλονικέα, μέσο διασκέδασης και αναψυχής.

Έτσι, η παραλία μετά την ανάπλασή της συγκεντρώνει ένα πολύ μεγάλο και πιστό κοινό με μεγάλη διαστρωμάτωση όσο αφορά την ηλικία και τα ενδιαφέροντα. Ωστόσο, σε αντίθεση με πάρκα όπως το Τιβολί της Κοπεγχάγης, το Χάιντ Παρκ του Λονδίνου κ.ά. δεν υπάρχει τίποτα για να «κρατήσει» τους περιπατητές.

Ο Δήμος θα ιδρύσει ένα Γραφείο Διαχείρισης Εκδηλώσεων της Νέας Παραλίας που σαν σκοπό θα έχει να συντονίζει αποκεντρωμένες δράσεις πολιτισμού στους διάφορους χώρους της Νέας Παραλίας, από τον Απρίλιο μέχρι τον Οκτώβρη (κατά τη διάρκεια του Σαββατοκύριακου αρχικά, καθ' όλη τη διάρκεια του έτους στη συνέχεια), στις οποίες θα λαμβάνουν μέρος: μουσικά σχήματα [σε διάφορα σημεία], εικαστικές ομάδες [στα πάρκα κ.α.], θεατρικές ομάδες [στα μικρά αμφιθέατρα], ομάδες δημιουργικής απασχόλησης παιδιών [στις παιδικές χαρές], ομάδες εναλλακτικών τρόπων άσκησης (Yoga, Tai Chi, Kapoera κ.α.) [σε διάφορα σημεία], δημιουργία info kiosk στα θεματικά πάρκα της παραλίας.

Όλα αυτά σε συνεργασία με τις Υπηρεσίες του Δήμου, με εθελοντές ή με ιδιώτες. Με χαμηλό ήχο για να μην προκαλείται ηχορύπανση. Σε ένα πρόγραμμα χωρίς έντονη δημοσιότητα, που απλώς θα ανακοινώνεται σε κάποια ιστοσελίδα στο ίντερνετ, με εκδηλώσεις που απλώς θα τις συναντάς εκεί.

Levalet
Paris instalator

3

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ-ΑΝΝΑΣ ΤΑΝΑΓΙΑ

Ο γάλλος Bansky είναι άτακτος, φλεγματικός και παιχνιδιάρης. «Χτυπά» σε ανύποπτα σημεία, ξαφνιάζει τους περαστικούς και περνά με λυρικότητα και θυμό δυνατά μηνύματα με έντονη αίσθηση του χιούμορ. «Το graffiti είναι ένα από τα ελάχιστα εργαλεία που έχεις, ακόμα κι αν δεν έχεις απολύτως τίποτα. Κι αν δεν μπορέσεις με μία σου εικόνα να καταπολεμήσεις τη φτώχεια παγκοσμίως, τουλάχιστον θα κάνεις κάποιον να χαμογελάει, όσο θα κατουράει τον τοίχο που έβαψες» δήλωσε κάποτε ο Banksy. Ο γάλλος «διάδοχός» του, λοιπόν, φροντίζει να αποσπά χαμόγελα με την πλέον παιγνιώδη και «άτακτη» τακτική.

Ο Levalet, κατά κόσμον Charles Leva, «εισβάλλει» στην καθημερινότητα των περιπλανώμενων, των τουριστών και των κατοίκων της Πόλης του Φωτός με τρόπο εικαστικό, αλλά συνάμα ανορθόδοξο. Ανθρώπινες φιγούρες, σε ρεαλιστικό τις περισσότερες φορές μέγεθος, εμφανίζονται σε διάφορα σημεία, κρύβονται τεχνηέντως ή εκτίθενται απρόσκοπτα και πολλές φορές αποκτούν τρεις διαστάσεις με τη βοήθεια αντικειμένων που προϋπάρχουν στον χώρο (περβάζια, ηλεκτρικά καλώδια, ταχυδρομικά κουτιά), με αποτέλεσμα να ανάγονται σε urban installations. Ο δημιουργός τους λειτουργεί με ευλαβική μεθοδικότητα: Τριγυρνά στο Παρίσι προκειμένου να βρει τα ιδανικά σημεία και καταγράφει πολύ προσεκτικά τις διαστάσεις. Στη συνέχεια, σχεδιάζει -ανάλογα με το ερέθισμα- τις φιγούρες του με μαύρο μελάνι, τις εκτυπώνει και εν τέλει τις κολλά σε paste up μορφή, δημιουργώντας site specific αριστουργήματα που ισορροπούν αριστοτεχνικά ανάμεσα στην ποίηση και την κοινωνική διαμαρτυρία.

Η αλληλεπίδραση του ανθρώπου με το φυσικό του περιβάλλον, η σχέση του πολίτη με το αστικό τοπίο, η καθημερινότητα που μας καταβαραθρώνει και μας απομυζά και η παραδοξότητα της ανθρώπινης υπόστασης είναι μερικά από τα μηνύματα που μπορεί να ερμηνεύσει κανείς. Μέρος της δουλειάς του φιλοξενήθηκε έως τις 11 του μηνός στην παριζιάνικη γκαλερί «Le cabinet d' amateur». Η δεύτερή του ατομική έκθεση με τίτλο «Bagages» περιελάμβανε κάποιες από τις φιγούρες που αυτή τη φορά «ξεκόλλησαν» από τους τοίχους και κρύφτηκαν μέσα σε βαλίτσες, με σκοπό να πλάσουν έναν νέο μικρόκοσμο ή, αν προτιμάς, μια ανθρώπινη commedia dell' arte, καλώντας το κοινό σε ένα ταξίδι εσωτερικότητας, χωρίς ωστόσο να χάσει το χιούμορ του. Αυτό δεν είναι, άλλωστε, ό,τι μας έχει απομείνει;

levalet.org

Tristinika
day & night
BEACH BAR
Ethnik
The last secret paradise...

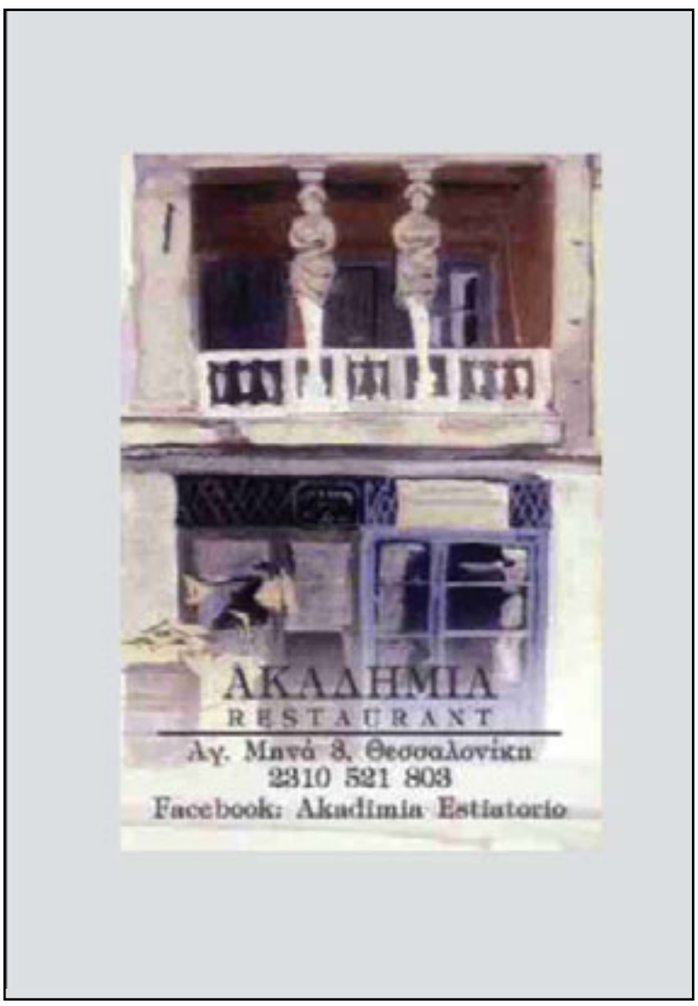

Kulturpark Plänterwald
Ένα άδειο λούνα παρκ

4

ΤΟΥ ΣΑΚΗ ΓΙΟΥΜΠΑΣΗ

Άνοιξε το 1969 ως πολιτιστικό πάρκο Βερολίνου, Kulturpark Plänterwald, δίπλα στον ποταμό Spree. Ήταν το μοναδικό μόνιμο λούνα παρκ στη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας και το μοναδικό πάρκο στο Ανατολικό και στο Δυτικό Βερολίνο. Η είσοδος στοίχιζε 1,5 μάρκο και κάθε παιχνίδι από 1 έως 1,5. Η κύρια ατραξιόν ήταν η 40 μέτρων ρόδα, στην οποία 216 «επιβάτες» ήταν σε θέση να απολαύσουν τη θέα του Βερολίνου. Το 1989 στη 40ή επέτειο της Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας αντικαταστάθηκε με τη 45 μέτρων ρόδα, που υπάρχει μέχρι σήμερα.

Το 1991 μετά την επανένωση της Γερμανίας ανέλαβε τη διαχείριση του πάρκου η εταιρία του Norbert Witte και το μετονόμασε σε Spreepark. Πρόσθεσε νέα αξιοθέατα και ο αριθμός των επισκεπτών αυξήθηκε σε 1,5 εκατ. ευρώ ετησίως. Το πάρκο σταδιακά άλλαξε και μετατράπηκε σε ένα λούνα παρκ δυτικού τύπου. Ώσπου η εταιρία σταμάτησε τις προσφορές, έκοψε τις συναυλίες και τις χορευτικές παραστάσεις, ενώ ταυτόχρονα αύξησε την τιμή εισόδου σε 30 μάρκα, σε μια τοποθεσία, μάλιστα, χωρίς χώρο στάθμευσης. Όλα αυτά συνέβαλαν στην κατακόρυφη πτώση του αριθμού των επισκεπτών. Από το 1999 οι ιδιοκτήτες του πάρκου ήρθαν αντιμέτωποι με τη χρεοκοπία. Τον Ιανουαρίου 2002 ο Norbert Witte μαζί με την οικογένεια και τους στενότερους συνεργάτες του μετακόμισε στο Περού για να δημιουργήσει ένα λούνα παρκ στη Λίμα, πακετάροντας έξι από τις ατραξιόν σε 20 εμπορευματοκιβώτια. Όμως και το λούνα παρκ της Λίμα απέτυχε. Τον Μάιο του 2004 ο Norbert Witte καταδικάστηκε σε επτά χρόνια φυλάκιση. Είχε αποπειραθεί να εισαγάγει παράνομα 180 κιλά κοκαΐνης αξίας 14.000.000 λιρών Αγγλίας από το Περού στη Γερμανία, κρυμμένα στα κατάρτια του παιχνιδιού «Ιπτάμενο Χαλί» («Fliegender Teppich»). Το γεγονός αυτό σήμανε και το τέλος του Kulturpark Plänterwald, που τα τελευταία δέκα χρόνια είναι προσβάσιμο μόνο τις Κυριακές, με το «Café Mythos im Spreepark» να εξυπηρετεί τους επισκέπτες του κι ένα τρενάκι να τους ξεναγεί στο πάρκο.

Fanis Rami, Τζένη Γραπατσά
JAR De Sens

5

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ / ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΛΟΥΚΗΣ

Ένα online περιοδικό ταγμένο να παρουσιάζει φρέσκιες ιδέες και δημιουργικούς ανθρώπους. Τέχνη, μόδα, φωτογραφία, design, μουσική, πάντα υπό το πρίσμα του διαφορετικού. Καλλιτέχνες, έκφραση, τόλμη, ρίσκο, πιονέροι που σκέφτονται «έξω από το κουτί», διαφορετικές ματιές που συνομολογούν και συγκλίνουν στο ίδιο πάθος με αυτό των εμπνευστών του. Αισθητική! Διαφορετική προοπτική! Μετακίνηση του ματιού πέρα από το υπάρχον, καμιά παραχώρηση χώρου σε απλή διακοσμητική τέχνη, καμία συνύπαρξη με στερεοτυπικές μορφές αφήγησης που καταναλώνουν οι μάζες. Ελιτιστές; Κάθε άλλο. Ο Fanis Rami και η Τζένη Γραπατσά, εκδότες αυτού του cyber art φανζίν, έχουν ένα ντελιριακό αλλά και στέρεο μανιφέστο που τους βοηθάει να διακρίνουν μια Θεσσαλονίκη που απέχει παρασάγγας από τις χλάπατσα arty αφηγήσεις των περισσότερων ντόπιων περιοδικών. Πέρνα μια βόλτα από το «μαγαζί» τους και ειδικά αν είσαι νέος καλλιτέχνης στείλε τους άφοβα τη δουλειά σου στο info@jardesens.com.
jardesens.com

Original Replica
Open Studio

6

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ-ΑΝΝΑΣ ΤΑΝΑΓΙΑ

Δύσκολο στις μέρες μας να είσαι αυθεντικός και να δημιουργείς ρεπλίκες μόνο της πιο πρωτότυπης εκδοχής του ίδιου του έργου σου. Οι Original Replica, ωστόσο, τα καταφέρνουν θαυμάσια. Ο Βασίλης Μητσιόπουλος και η Βαρβάρα Παναγιωτίδου στεγάζουν τη δημιουργικότητά τους σε έναν χώρο που ορίζεται ως γραφιστικό γραφείο, αλλά και ως εργαστήρι καλλιτεχνικής μεταξοτυπίας, καθώς φιλοξενεί και εκτυπωτική μονάδα. Οι δυο τους συνεργάζονται προσηλωμένοι στη λεπτομέρεια κάθε σχεδιασμού, απαιτώντας από τους εαυτούς τους ο όρος «προσεγμένο» να χαρακτηρίζει κάθε πρότζεκτ που αναλαμβάνουν, είτε σχεδιαστικά είτε εκτυπωτικά. Αντίθετα από τις μεγάλες εκτυπωτικές μονάδες, είναι σε θέση να παρέχουν μικρά τιράζ και έχουν όρεξη να σου μάθουν τα μυστικά μιας τόσο ενδιαφέρουσας, εξολοκλήρου χειροποίητης τέχνης όπως είναι η μεταξοτυπία.

Το κόνσεπτ «Open Studio» μετρά μόλις 2 μήνες ζωής, αλλά έχει ήδη κερδίσει το ενδιαφέρον του κοινού, καθώς εκείνοι παραχωρούν χώρο, τεχνογνωσία και υλικά και εσύ συμμετέχεις ενεργά στην εκτύπωση αυτού που σχεδίασες ή μιας αγαπημένης σου φωτογραφίας. Επόμενο session στις 14 Ιουνίου και νέες συναντήσεις από Σεπτέμβριο, ενώ έρχεται και έκθεση με τα έργα όλων των συμμετεχόντων. Στην ιστοσελίδα τους μπορείς να θαυμάσεις την πρόσφατή τους δουλειά που αφορά στην επιμέλεια του δίσκου των This Is Nowhere, που κυκλοφόρησε από το γερμανικό label Nazoni, αλλά και να τσεκάρεις στο e-shop τους δικά τους πόστερ, που κάτι μου λέει πως ταιριάζουν τέλεια στο γραφείο ή το σπίτι σου.

originalreplica.gr

Yssel that the Limmat?
Ο Τζέιμς Τζόις κοιμάται στη Ζυρίχη

7

ΤΟΥ ΣΠΥΡΟΥ ΠΑΛΟΥΚΗ

Ένας ενδιαφέρον τρόπος για να γνωρίσεις μια πόλη είναι μέσω των διάσημων κατοίκων της. Πιο συγκεκριμένα, των συγγραφέων της, οι οποίοι με τις ιστορίες τους, τις περιπλανήσεις τους, τα στέκια τους, χαρτογράφησαν μυθιστορηματικές διαδρομές μέσα στον ήδη υπάρχοντα αστικό ιστό. Εξάλλου πώς θα ήταν η Πράγα χωρίς τον Κάφκα, η Νέα Υόρκη χωρίς τον Πολ Όστερ, το Λονδίνο δίχως τον Ντίκενς;

Μπορεί νέα κτήρια να υψώνονται, καταστήματα να ξεφυτρώνουν, μπαρ να ανοιγοκλείνουν, όλα να αλλάζουν, όμως αυτοί που πέρασαν είναι σαν να έχουν υφάνει έναν μύθο γύρω από τα μέρη που έζησαν, στα οποία λόγω του αγγίγματός τους θαρρείς και άφησαν ανέπαφη την αύρα τους. Χαρακτηριστικά, στη Ζυρίχη, μια πόλη που έχει να επιδείξει πλούτο, ιστορία, ομορφιά, πέρασε μερικά από τα πιο παραγωγικά χρόνια της ζωής του ο μεγάλος ιρλανδός συγγραφέας Τζέιμς Τζόις. Αν και έζησε μεγάλα διαστήματα στο Παρίσι και στην Τεργέστη, η Ζυρίχη αποτέλεσε το καταφύγιό του κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου όπως και για πολλούς άλλους εξόριστους και καλλιτέχνες, συμβάλλοντας σε μια μποέμικη πολυπολιτισμική ζύμωση που επηρέασε θετικά το έργο του. Όσο έμεινε εκεί, έγραψε το βιβλίο «Εξόριστοι», εξέδωσε το «Πορτραίτο του καλλιτέχνη σε νεαρή ηλικία», ενώ ξεκίνησε να δουλεύει σοβαρά πάνω στον περίφημο «Οδυσσέα».

Τα ίχνη του Τζόις είναι ορατά στη Ζυρίχη του σήμερα. Αν συμβουλευτεί κάποιος και τις πληροφορίες που παρέχει το James Joyce Foundation, θα διαπιστώσει πως ο συγγραφέας άλλαξε διάφορα σπίτια στην πόλη -όλα κοντά στην περιοχή του πανεπιστημίου-, δείπνησε πολλές φορές στο ξακουστό εστιατόριο «Kronenhalle», δεν πήγε όμως ποτέ στην ομώνυμη «James Joyce» παμπ για... ευνόητους λόγους. Η ιστορία λέει πως ο ιδιοκτήτης της ελβετικής παμπ ήταν θαυμαστής του Ιρλανδού και, όταν η παμπ που σύχναζε ο Τζόις στο Δουβλίνο έκλεισε ώστε να γκρεμιστεί, αγόρασε την εσωτερική διακόσμηση, την ξυλεία και τα τραπέζια της και τα εγκατέστησε στο μαγαζί που άνοιξε στη Ζυρίχη. Επίσης, χαρακτηριστικό τοπόσημο της τζοϊσιανής μυθολογίας αποτελεί το μέρος που στοχαζόταν. Στη Ζυρίχη συναντιούνται δυο ποταμοί, ο Limmat και ο Sihl, οι οποίοι και ενώνονται σε ένα συγκεκριμένο σημείο. Εκεί πήγαινε συχνά ο Τζόις κατά τις απογευματινές ώρες, ώστε να γαληνέψει και να αποφορτιστεί από την κούραση της ημέρας. Προφανώς, τα ονόματα των δύο ποταμών ενέπνευσαν τον Τζόις να παίξει μαζί τους και να χρησιμοποιήσει στο βιβλίο «Η αγρύπνια του Φίνεγκαν» τη μαγική μουσική λεξιπλασία: «Yssel that the Limmat?» και «Legging a jig or so on the Sihl».

Αυτός ο μέγιστος σταρ των γραμμάτων αναπαύεται στο νεκροταφείο Fluntern (κηδεύτηκε στις 3 Ιανουαρίου του 1941) παρατηρώντας στωικά τη Ζυρίχη και τον κόσμο που μεταλλάσσεται. Σε μια ήσυχη γωνία, βρίσκεται το άγαλμά του, φιλοτεχνημένο από τον Milton Hebald, φορώντας τα στρογγυλά γυαλιά του σε χαρακτηριστική πόζα έτοιμος, όπως πάντα, για παρατήρηση, συζήτηση και διερεύνηση, κρατώντας στο δεξί του χέρι ένα ανοιχτό βιβλίο και στο αριστερό ένα τσιγάρο, παντοτινό σύντροφο. Είναι σαν να μας περιμένει για να κουβεντιάσουμε για έναν κόσμο που αλλάζει, για την Ευρώπη που γνώρισε και από την καλή και από την ανάποδη, για τον Οδυσσέα του και την Ελλάδα που θαύμαζε και αγαπούσε.

Planet Of Zeus
Vigilantes

8

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ / ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΖΕΤΖΑΣ

Το νέο άλμπουμ των Planet Of Zeus «Vigilante» ξαναφέρνει το ροκ εν ρολ εκεί που του αξίζει. Στη διαπασών, στις ιδρωμένες συναυλίες, στα καλύτερα της δισκοθήκης σου. Μα τον Δία, η μπάντα αυτή είναι από άλλο πλανήτη! Ο τραγουδιστής και κιθαρίστας των POZ, Μπάμπης Παπανικολάου, δίνει το status update.

Τι σκεφτήκατε όταν ο Bruce Dickinson των Iron Maiden σας συμπεριέλαβε στη ραδιοφωνική του εκπομπή εκθειάζοντας την μπάντα ή όταν ο Neil Fallon των Clutch σας έδωσε ρισπέκτ επί σκηνής; Το να αναφέρεσαι και μόνο από ανθρώπους που ορίσανε τη μουσική που ακούς είναι απίστευτο. Κάθε φορά που γίνεται κάτι ανάλογο σκέφτεσαι ότι κάτι έχεις κάνει καλά. Η δεύτερη καλύτερη επιβράβευση. Η πρώτη είναι το χειροκρότημα του κόσμου.

Υπάρχει «συνταγή» για να ξεχωρίσει μια μπάντα, κατά τη γνώμη σας; Κι αν ναι, ποια είναι αυτή; Δεν νομίζω ότι υπάρχει κάποια μαγική συνταγή. Δεν είναι επιστήμη. Είναι απλά ροκ. Η μοναδική συμβουλή (αν μπορούσα να δώσω) που θα είχα να δώσω, είναι δουλειά, αγάπη γι' αυτό που κάνεις και πολλές συναυλίες. Τόσο απλό.

Πότε και πώς ξεκίνησε να παίρνει σάρκα και οστά το «Vigilante» και τι μεσολάβησε μέχρι να βγει στα δισκοπωλεία; Το «Vigilante», όπως και κάθε καινούργιος δίσκος μας, είναι αποτέλεσμα της ανάγκης να εκφραστούμε μουσικά τη δεδομένη στιγμή για να μην εκραγούν τα κεφάλια μας. Τίποτα δεν είναι προκαθορισμένο ή προγραμματισμένο. Αυτή τη φορά, μάλιστα, δουλέψαμε με τέτοιο τρόπο, ώστε να τονιστεί αυτός ο αυθορμητισμός. Με αυτόν τον τρόπο καταφέραμε να δώσουμε ψυχή και ζωντάνια στον δίσκο, πράγμα πολύ πιο δύσκολο. Πιο σπουδαίο από σωστά παιξίματα και αψεγάδιαστο ήχο. Αυτό που μεσολάβησε ήταν πολλές πρόβες και χωρίς να πω πολλά… ό,τι άλλο συνεπάγεται η δημιουργία ενός ροκ δίσκου.

Τι εξοπλισμό χρησιμοποιήσατε στις ηχογραφήσεις και γιατί; Στο στούντιο χρησιμοποιήθηκαν πάρα πολλά πράγματα. Πολύ περισσότερα από όσα έχουμε χρησιμοποιήσει στο παρελθόν. 3-4 διαφορετικοί ενισχυτές. Πολλές διαφορετικές καμπίνες. Αρκετά ταμπούρα. 5 διαφορετικές κιθάρες και πάρα πάρα πολλά μικρόφωνα.

Τα βιντεοκλίπ σας είναι ιδιαίτερα καλογυρισμένα και ήδη έχετε ένα νέο στον ιστό για το ομώνυμο κομμάτι του «Vigilante». Ποιο ήταν

το σκεπτικό του; Για τα βιντεοκλίπ των τραγουδιών μας υπεύθυνος είναι ο Δημήτρης Τζέτζας, όπως πάντα τα τελευταία χρόνια. Είναι ένας άνθρωπος που ξέρει πολύ καλά τη δουλειά, αλλά δεν φτάνει μόνο αυτό. Έχει και τεράστια αγάπη γι' αυτό που κάνει και για τη μουσική που παίζουμε. Το κόνσεπτ είναι ολόδικό του, οπότε, φυσικά, παίρνει όλο το κρέντιτ. Πιστεύω πως η εικόνα έχει δέσει με το τραγούδι και αλληλοσυμπληρώνονται.

Σε ποια φιλμ πιστεύετε πως θα ταίριαζε ως σάουντρακ η μουσική σας; Σίγουρα σε κάποια ταινία δράσης τύπου «Snatch». Σας δημιούργησε εμπόδια η οικονομική κρίση; Ποια ήταν αυτά και πώς τα υπερπηδήσατε; Όπως όλοι μας, έτσι και εμείς έχουμε επηρεαστεί από όλα αυτά που συμβαίνουν. Πάρα πολλές δυσκολίες. Τίποτα όμως δεν μπορεί να σταματήσει τους Planet Of Zeus, και το λέω πολύ σοβαρά.

Είναι αποστολή του ροκ να είναι «επικίνδυνη» μουσική ή όχι, κατά τη γνώμη σας; Αν το ροκ δεν είναι επικίνδυνο, υπάρχει πρόβλημα. Είναι από τα λίγα είδη μουσικής που δεν κωλώνει να μιλήσει για τα πάντα. Υπάρχει δημοκρατία στο ροκ και αυτό είναι η μαγεία του. Μπορεί να το κάνει οποιοσδήποτε και να πει οτιδήποτε. Το έκαναν πετυχημένα ακόμα και άνθρωποι που δεν ήξεραν μουσική, γιατί πολύ απλά είχαν κάτι να πούνε. Αυτό το κάνει ακόμα πιο επικίνδυνο.

Κερδίζετε τριπλό τζακ ποτ στο Λόττο. Τι κάνετε την επόμενη μέρα; Αγοράζω ένα άνετο λεωφορείο για περιοδείες και περιοδεύουμε δίχως αύριο όλο τον κόσμο. Παράλληλα φτιάχνουμε ένα στούντιο για τους Planet Of Zeus αλλά και για να βοηθάμε νέες μπάντες που μας αρέσουν. Φροντίζω να πληρώσω ανθρώπους που στο παρελθόν δούλεψαν αφιλοκερδώς για την μπάντα. Τα υπόλοιπα τα ξεκοκαλίζω με τους Planet.

Αν διοργανώνατε το δικό σας φεστιβάλ, ποιο θα ήταν το line up που θα κλείνατε; Σίγουρα τους Metallica, τους Clutch, τους Allman Brothers, τους Danzig, πολλά ακραία πράγματα και πάρα πάρα πολλές ελληνικές μπάντες.

Απειλήθηκε ποτέ η μπάντα να διαλυθεί; Η μπάντα έχει δημιουργηθεί από ανθρώπους, οπότε προφανώς όλοι έχουμε τα πάνω μας και τα κάτω μας. Δεν νομίζω όμως να αφήναμε ποτέ κάτι να μας επηρεάσει σε τέτοιο βαθμό. Η μπάντα είναι ο ψυχολόγος μας. Χωρίς αυτήν προσωπικά δεν ξέρω σε τι κατάσταση θα βρισκόμουν. Δεν νομίζω να συμβεί ποτέ. Δεν το έχω σκεφτεί.

Τι περιλαμβάνει ένα 24ωρο στον Δία; Πολλή μουσική και στον δρόμο πολύ κουβάλημα.

Only In Athens
Σουβενίρ από Ακρόπολη

9

ΤΗΣ ΤΖΙΝΑΣ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

Όταν το γραφείο των Point Supreme Architects και ο Στάθης Κεφαλούρος της ομάδας blanco αποφασίζουν να δουλέψουν πάνω στο πρότζεκτ «σουβενίρ από την Αθήνα», τότε δεν μιλάμε για φτηνά memorabilia τύπου σανδάλια ή Παρθενώνες από γύψο, αλλά για αναμνήσεις υψηλής αισθητικής.

Only in Athens: Ακόμα και τον κήπο σου να σκάψεις θα βρεις αρχαία, τρως άνετα στις 3 η ώρα τα ξημερώματα λες και είναι μεσημέρι, καπνίζεις στα μπαρ, γίνονται πάρτι σε ταράτσες με φόντο την Ακρόπολη, βάζεις το μαγιό σου και φτάνεις στην πλαζ σε λιγότερο από μία ώρα, παίρνεις το καραβάκι και πηγαίνεις στο άψε σβήσε στην Αίγινα, βλέπεις τόσο γκρι και μπετόν μαζεμένο που θα ζήλευε και ο Λε Κορμπυζιέ ακόμα, έχει απίθανα ρετιρέ, σε κάθε γωνία υπάρχει περίπτερο, τα ταξί είναι κίτρινα σαν της Νέας Υόρκης, οι πολυκατοικίες έχουν πολύχρωμες τέντες, δεν υπάρχουν ποδηλατόδρομοι, οι οδεύσεις για τους τυφλούς οδηγούν κατευθείαν πάνω σε δέντρα, έχει παντού φούρνους και τυροπιτάδικα, οι ταξιτζήδες συχνά τραγουδούν αλλά συχνότερα βρίζουν, κλείνουν οι δρόμοι καθημερινά από απεργίες και καλά κάνουν, πίνεις καφέ πάνω από τρίωρο, κυκλοφορούν αδέσποτα ακόμα, έχει σχεδόν πάντα ήλιο. Only in Athens. Άντε και στη Θεσσαλονίκη.

Ο Στάθης Κεφαλούρος της ομάδας blanco μας συστήθηκε πριν από μια εξαετία με το πρότζεκτ «Η Αθήνα θα σε εκπλήξει» με την αποτύπωση μυστικών και άγνωστων σημείων μέσα στην πόλη τα οποία δεν φανταζόσουν ότι υπάρχουν. Ένα τέτοιο θα μπορούσε να είναι και ο εγκαταλελειμμένος αθηναϊκός ακάλυπτος που μετατράπηκε σε μοναδικό κήπο στο 6 D.O.G.S από τους Point Supreme Architects, τη Μαριάννα Ρέντζου και τον Κωνσταντίνο Πανταζή. Οι οποίοι με τη σειρά τους εμπνέονται από τον Κατσουσίκα Χοκουσάι και τις «Εκατό απόψεις του όρους Φούτζι» και από το 2011 επιμελούνται το φωτογραφικό λεύκωμα «100 θεάσεις της Ακρόπολης». Φέτος, οι Point Supreme Architects και ο Στάθης Κεφαλούρος ενώνουν τις δυνάμεις τους με σκοπό να επαναπροσδιορίσουν την ταυτότητα της Αθήνας με μια ιδιότυπη «διαφημιστική καμπάνια» που ξετρυπώνει όλα τα παράδοξα και ιδιαίτερα εκείνα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της πρωτεύουσας που μένουν στο μυαλό του τουρίστα ως αξιοπερίεργα και δίνουν το έναυσμα για μια εναλλακτική ανάγνωση της καθημερινότητας των Αθηναίων, για μια μοναδική εξερεύνηση μιας ιδιάζουσας αστικής τοπιογραφίας. Με τον εμπνευσμένο τίτλο Only in Athens, η παράδοση μπλέκει με τη σύγχρονη πραγματικότητα και τα τουριστικά σουβενίρ αποκαλούνται πια αστικά ενθύμια. Τα αρχετυπικά τουριστικά προϊόντα, δηλαδή t-shirts, τσάντες, κούπες, κονκάρδες, μαγνήτες, μαρμάρινα αγαλματίδια και τραπεζομάντιλα, αποτελούν τον καμβά πάνω στον οποίο φωτογραφίες και κολάζ εναλλάσσονται με γραφιστικές συνθέσεις και χιουμοριστικά σχόλια. Το ιδιόμορφο ντιζάιν συναντά μια τολμηρή ανάγνωση της σύγχρονης Αθήνας, απαλλαγμένη από την αποκλειστικότητα του τσολιά και του κίονα, αλλά με μια εικονοκλαστική διάθεση προβολής αυτή της τόσο «τουριστικά» ανοίκειας και συναρπαστικά παράδοξης αθηναϊκής μοναδικότητας.

pointsupreme.com, omadablanco.blogspot.gr

ONLY IN ATHENS
ONLY IN ATHENS

ONLY IN ATHENS

ONLY IN ATHENS

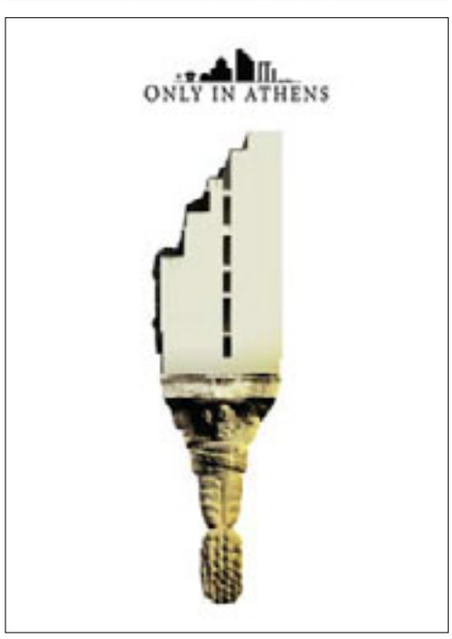
ONLY IN ATHENS

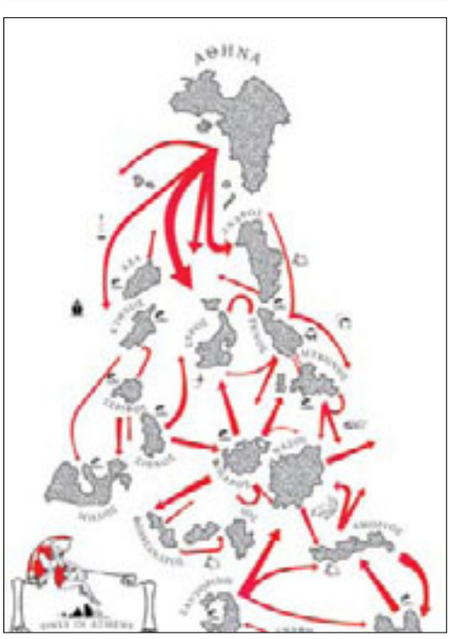
ATHINA

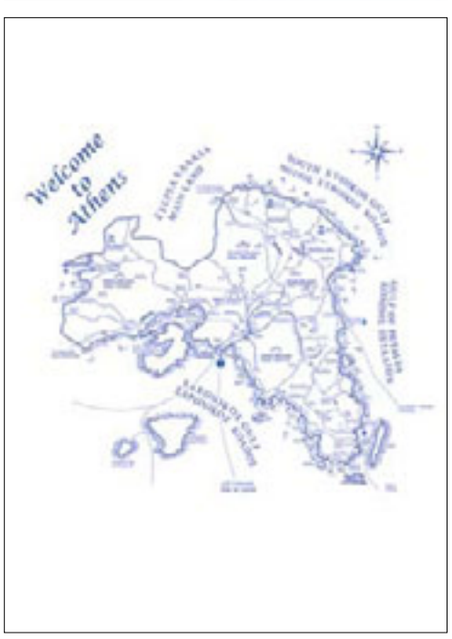
Welcome to Athens

City of Ghosts
Ο Άγγελος Γροντάς στο Μπεζεστένι

ΤΗΣ ΜΕΛΙΝΑΣ ΚΑΡΑΝΙΚΑ

Η έκθεση «City of Ghosts» μπορεί να φαίνεται αρχικά σαν μια απλή παράθεση φωτογραφιών με θέμα τη Θεσσαλονίκη, στην πραγματικότητα όμως είναι μια πορεία στην προσωπική ματιά του Άγγελου Γροντά, μέσα στην πόλη.

Οι περίπατοι του Άγγελου ξεκίνησαν τον Μάιο του '13 σαν μια διέξοδος από δύσκολες καταστάσεις που βίωνε ο ίδιος την περίοδο εκείνη. Παρά τη «σκοτεινή» για τον ίδιο ψυχολογική κατάσταση, άρχισε να αναγνωρίζει στο αστικό τοπίο τις πανοραμικές περιγραφές από τις σελίδες του Μαρκ Μαζάουερ («Salonica, City of Ghosts») και να βιώνει κατάλοιπα φαντασμάτων.

Ίσως, νιώθοντας και ο ίδιος ένα φάντασμα της πόλης, ξεκίνησε να καταγράφει φωτογραφικά στιγμιότυπα, που, παρότι απεικονίζουν λεπτομέρειες της πόλης, λειτουργούν περισσότερο σαν ένα φωτο-ημερολόγιο της συναισθηματικής του κατάστασης. Οι διαδρομές ξεκινούν πάντα από το ίδιο σημείο -το σπίτι του Άγγελου- και σταδιακά αυξάνονται για να καταλήξουν σε προσωπικά επιτεύγματα για τον ίδιο, με παράγωγα τα φωτογραφικά του «τρόπαια».

Στην έκθεση, οι φωτογραφίες παρουσιάζονται με τρόπο ανεπιτήδευτο, σχεδόν ανεπίσημο, προκαλώντας τον θεατή να πλησιάσει και να ταυτιστεί με την καταγραφική κίνηση του καλλιτέχνη. Το μέσο που χρησιμοποιεί είναι λιτό και άμεσο - η φωτογραφική μηχανή του κινητού του με επιτόπια ψηφιακή επεξεργασία. Άλλωστε, αυτού του είδους η καταγραφή θα μπορούσε να εκληφθεί και ως μια παράφραση της «λομογραφίας» στην ψηφιακή εποχή. Είναι ενδιαφέρον να ακολουθήσει κανείς την πορεία των φωτογραφιών για να αντιληφθεί τον αυθορμητισμό της οπτικής του Άγγελου και να προσέξει τις ψυχολογικές του διακυμάνσεις στις αλλαγές του φωτισμού, της θεματολογίας και της ψηφιακής επεξεργασίας.

Η αισθητική και η συνειδητή ανθρώπινη απουσία στα καρέ του προδίδουν τη ρομαντική και κινηματογραφική ματιά του, καθώς και την προβολική, σχεδόν ψυχαναλυτική διαδικασία καταγραφής σκέψεων και συναισθημάτων μέσω της εικόνας. Η ασπρόμαυρη επεξεργασία και τα κοντινά καδραρίσματα είναι τα χαρακτηριστικά εκείνα που «πορτραιτοποιούν» σημεία και στοιχεία μιας σχεδόν αόριστης πόλης ή, καλύτερα, μιας προσωπικής Θεσσαλονίκης.

Το «City of Ghosts» δεν είναι άλλο ένα ντοκουμέντο του αστικού τοπίου, ούτε μια αναφορά στην ιστορική οπτική του Μαζάουερ. Είναι μια αυτο-αναφορική, πιθανόν θεραπευτική διαδικασία, με έπαθλο το οπτικό υλικό - τα «μικρά παραθυράκια» στην πόλη των φαντασμάτων του Άγγελου Γροντά.

City of Ghosts - Έκθεση φωτογραφίας του Άγγελου Γροντά:
9 - 19 Μαΐου, Μπεζεστένι.
Επιμέλεια έκθεσης: Μελίνα Καρανίκα

10

The Shopranos

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΛΙΝΑ ΜΑΝΔΡΑΚΟΥ

01

02

03

Spring/Summer 2014 All Star Collection

Βάλε χρώμα στη ζωή σου, φόρεσε τα καινούργια σου All Star, φώτισε την γκαρνταρόμπα σου! Η Converse γιορτάζει το χρώμα με μία ανανεωμένη συλλογή All Star σε σχέδια και υλικά. Ανοιξιάτικη διάθεση, ένα ολοκαίνουργιο Chuck Taylor All Star Platform Plus σε νέα ... ύψη με την ενσωματωμένη πλατφόρμα 5 εκατοστών να προσθέτει μια πιο θηλυκή πινελιά σε ένα sporty σχέδιο, διάφορα patterns που θα λατρέψουν οι Converse fans! Γιατί, shoes are boring, wear sneakers!

converse.gr

01 Τσάντα ταξιδίου, Boss Green Man **02** Ανδρικό t-shirt Converse, FF Group **03** Ανδρικό πουκάμισο G-Star Raw, FF Group **04** Ανδρικό πουκάμισο Vans, VF Hellas **05** Γυναικείο πανωφόρι, BOSS Orange **06** Φόρεμα, Alkmini Atelier **07** Ανδρικό t-shirt WeSC, Prime Timers **08** Γυναικεία μπλούζα WeSC, Prime Timers **09** Παπούτσι Sk8-hi Platform Vans, VF Hellas

04

05

06

07

08

09

La Pomme D'Eve
Unique like you...
lapommedeve.eu

alkmini atelier Χρυσοστόμου Σμύρνης 6, 2314 017 964 www.alkmini.net H&M Σταδίου 49, 210 3212 920, www.hm.com/gr Hugo Boss Hellas Κεντρική διάθεση Αμερικής 19, Αθήνα, 216 9002 300 BOSS Stores Αμερικής 19, Κολωνάκι, 210 3389 080, Κυριαζή 15, Κηφισιά, 210 8011 503, Λαζαράκη 20, Γλυφάδα, 210 8986 378, Δαιδάλου 6, Ηράκλειο Κρήτης, 2810 241 047 BOSS Shop Attica at Golden Hall, Μαρούσι, 211 1814 322 Korres 2130 188 837 La Pomme D'Eve Thessaloniki lapommedeve.eu Prime Timers Λαμίας 6 & Κων/πόλεως, Ταύρος, 210 5765 920 Vans store The Mall Athens, Ανδρέα Παπανδρέου 35, Μαρούσι, 210 6198 418 Vans shop in shop: Attica, CityLink, Πανεπιστημίου 9, Αθήνα Vans shop in shop: Attica, Mediterranean Cosmos, 11ο χλμ Ε.Ο. Θεσσαλονίκης - Μουδανιών, Θεσσαλονίκη Vans Κεντρική διάθεση VF Hellas 210 3449 300

Insta#souler

Στον δρόμο κυκλοφορούν τα καλύτερα εντιτόριαλ μόδας και το insta#soulgirl και μάχιμη instagramer Τίτη Κατέρη παρατηρεί και αποθεώνει ατομάρες και look που μεταμορφώνουν το πεζοδρόμιο σε πασαρέλα.

@uraniagazelli

Η Αλίκη-Ουρανία είναι η δημιουργός ενός από τα πιο hot trends για τη σεζόν και όχι μόνο! Υπέροχες τσάντες-αριστουργήματα φτιαγμένες από plexiglass και με σχέδια που σε παραπέμπουν σε παραμύθι στην πιο τρελή και funky εκδοχή του. Μια Ελληνίδα που έχει κατακτήσει τον κόσμο της μόδας με γνώμονα την αγάπη και το μεράκι για τη δουλειά της. Insta#tip: Τα μεγαλύτερα ονόματα της μόδας παγκοσμίως λατρεύουν τις τσάντες-κομψοτεχνήματά της. Ήρθε, λοιπόν, η δική σου σειρά να τις λατρέψεις και να εντυπωσιαστείς από τη φαντασία και τη δημιουργικότητα αυτού του χαμογελαστού κοριτσιού!

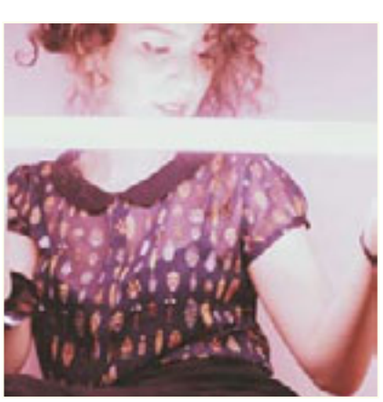

@lorelai_sebastian

Καρδούλες, ρετρό πινελιές, σχέδια, χρώματα και υπέροχες χειροποίητες δημιουργίες που σε κάνουν να αναρωτιέσαι: μα πού τα ξετρυπώνει αυτά τα αριστουργήματα κάθε φορά; Με ιδιαίτερη αίσθηση της μόδας και μια ικανότητα να σου προτείνει εναλλακτικά σύνολα που θα ταξιδέψουν την καθημερινότητά σου σε άλλα μήκη κύματος. Insta#tip: Αυτό το account δεν είναι μόνο μόδα και τάσεις, είναι μια ωδή στη στιλάτη καθημερινότητα και στο πώς μπορείς να την αποκτήσεις προσθέτοντας μικρές, γλυκιές πινελιές καθημερινής φαντασίας και ιδιαίτερων αξεσουάρ.

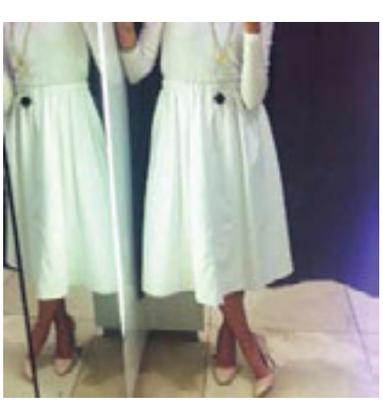

@themuseandtheladybug

Μια δυναμική φωτογράφος με έμπνευση, λατρεία για τη μόδα και μια δημιουργικότητα διοχετευμένη σε χειροποίητα κοσμήματα με πολύ στιλ και μεράκι. Φανταστικές λεπτεπίλεπτες δημιουργίες, αυστηρές γραμμές, σέξι κοψίματα και στιλιστικές προτάσεις, αυτό το account τα έχει όλα.Insta#tip: Δεν είναι μόνο ένας λογαριασμός μόδας, είναι μια συνεχής ενασχόληση με τη φωτογραφία, είτε είναι τοπίο είτε είναι κόσμημα είτε είναι ένα άψογα συνδυασμένο στιλιστικό σύνολο.

Αγαπάς το instagram και τη μόδα; Παρατηρείς τα ρούχα, τις λεπτομέρειες, τα αξεσουάρ και το dress code των παιδιών του δρόμου; Θέλεις να γίνεις ο curator και να στήσεις το #instasouler του επόμενου μήνα; Στείλε στο info@soulmag.gr τις προτάσεις-εικόνες σου με τις απαραίτητες λεξάντες και φτιάξε το δικό σου #instasouler editorial.

Insta #souler

@mohxaclothing

Αν δεν κατάλαβες από το username περί τίνος πρόκειται, θα μιλήσουμε για πουκάμισα και tote bags! Όχι, όχι τα πουκάμισα που έχεις στο μυαλό σου, τα μπλε μονόχρωμα χωρίς καμία φαντασία πουκάμισα με τις αυστηρές γραμμές δεν έχουν καμία θέση στη φαντασία και τη δημιουργικότητα του διδύμου των Mohxa! Εδώ έχουμε πουκάμισα γεμάτα σχέδια και στιλ και, φυσικά, κοντομάνικα, αν το θες, για να προσδώσουν στιλ τόσο σε αγόρια όσο και σε κορίτσια. Insta#tip: Θα λατρέψεις τα σχέδια και τα τυπώματα από τα πουκάμισα αλλά και τις τσάντες που παρουσιάζουν ένα διαφορετικό, ανατρεπτικό και ανέμελο κομμάτι της μόδας.

@georgeanag

Από τον Βόλο με αγάπη! Παρά το νεαρό της ηλικίας του, ο Γιώργος γνωρίζει και συνδυάζει άψογα τα trends της μόδας και σου προτείνει σύνολα δείχνοντάς σου ότι η αίσθηση της μόδας και του στιλ δεν είναι μόνο γυναικείο προνόμιο αλλά και αντρικό. Μονοχρωμίες και λιτές καθημερινές γραμμές συνθέτουν ένα σούπερ κουλ αποτέλεσμα δίνοντας ιδέες στο αντρικό κοινό.Insta#tip: Φρέσκιες προτάσεις για καθημερινές εμφανίσεις γεμάτες στιλ και μικρές πινελιές χρώματος με φόντο τις ομορφιές του Βόλου και το μπλε της θάλασσας και του ουρανού!

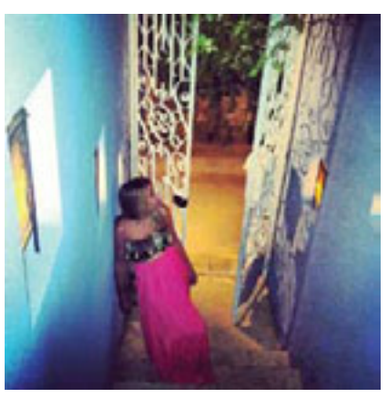

@agg_kagiou

Θα μπορούσε άνετα να είναι το κορίτσι της διπλανής πόρτας, το χαμόγελο που σου λέει «καλημέρα» τα πρωινά. Είναι, αλλά όχι μόνο αυτά! Με συνδυασμούς χρωμάτων και υφασμάτων και ιδιαίτερη αδυναμία στους νέους έλληνες σχεδιαστές, σου προτείνει συνδυασμούς με μια έμφυτη φινέτσα από το πρωί μέχρι το βράδυ. Χρώματα και τοπία της πόλης και της εξοχής συμπληρώνουν το φόντο της κάθε φωτογραφίας! Insta#tip: Συνεχείς προτάσεις στιλ και αγάπη για τα φλατ παπούτσια με χαριτωμένες λεπτομέρειες και, φυσικά, χρώματα, που τώρα το καλοκαίρι είναι must ακόμα και σε μικρές πινελιές!

City Of Ghosts

a photographic journey by Aggelos Grontas

9-19 ΜΑΪΟΥ 2014
ΜΠΕΖΕΣΤΕΝΙ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΜΕ ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
9Η ΕΦΟΡΙΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
SOUL MAGAZINE
ATHENS VOICE

SELFIE Talk

11 Έλληνες 11 Μανιφέστα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: CTRLFREAK

Σπύρος Πέγκας
Urban warrior

Από τις πρώτες άνυδρες μέρες της «Πρωτοβουλίας» έως το νικηφόρο 2010, έζησε και συνεχίζει να ζει στον ρυθμό του ονείρου για μια άλλη Θεσσαλονίκη. Και λίγο πριν τις καινούργιες δημοτικές εκλογές ο πρώην Αντιδήμαρχος Πολιτισμού και Τουρισμού και νυν Εντεταλμένος Σύμβουλος Τουρισμού και Διεθνών Σχέσεων απαντά στο ερώτημα: Γιατί με τον Γιάννη Μπουτάρη;

SELFIE Talk

Ένα βράδυ πριν από κανένα χρόνο, παρέα με τον δήμαρχο, φεύγαμε από το δημοτικό θέατρο «Άνετον» για να πάμε σε μια άλλη συνάντηση. Θυμάμαι ότι οδηγούσα εγώ, το αυτοκίνητό μου, καθώς σοφέρ και δημοτικές λιμουζίνες δεν χρησιμοποιήσαμε ποτέ. Ο δήμαρχος δίπλα μου κάπνιζε και μου έκανε, ως συνήθως, χάλια το αυτοκίνητο. Καθώς είχαμε μπλέξει μέσα στα στενά της περιοχής, ο κυρ-Γιάννης μονολογούσε: «Κοίτα εδώ, Σπύρο, κοίτα τι χάλια έχουμε φτιάξει, δες αυτόν τον δρόμο, κοίτα τους κάδους, πω πω, δες τα μπαλκόνια μέσα στον δρόμο, κοίτα πόσο κοντινές και πόσο άσχημες είναι οι πολυκατοικίες...»

Πρόσφατα, ένα βράδυ που βγήκα για ένα ποτό με τη φίλη μου διαπίστωσα ότι ο «ιός Μπουτάρη» είναι μεταδοτικός, όταν άκουσα τη φωνή της να διακόπτει ένα παρόμοιο δικό μου παραλήρημα για τα κακώς κείμενα αυτής της πόλης. «Σταμάτα, βρε παιδάκι μου, για ένα ποτό βγήκαμε» μου λέει. «Ένα ένα, προσπάθησε να διορθώσεις αυτά που μπορείς» μου είπε!

Ο Μπουτάρης έχει μια αισθητική η οποία νομίζεις ότι είναι έμφυτη. Δεν είναι όμως έτσι. Η αναγνώριση του Ωραίου, του Ποιοτικού και του Καλύτερου καλλιεργείται. Καλλιεργείται μέσα από τη συναναστροφή με τις τέχνες, βλέποντας με τα μάτια της ψυχής, αποδεχόμενος το διαφορετικό, το άλλο, και ακούγοντας με προσοχή αυτό που μπορεί να σου προτείνει κάποιος επειδή ξέρει καλύτερα. Απαιτείται συναναστροφή με πολλά διαφορετικά περιβάλλοντα. Η ίση αντιμετώπιση του «πλούσιου φαντασμένου» με τον «κατά φαντασία επαναστάτη της πλατείας», επειδή και από τους δυο έχεις να μάθεις, προϋποθέτει μια εσωτερική διεργασία σκληρά δουλεμένη. Πρέπει να έχεις περάσει από πολλές σιωπές για να φτάσεις στο σημείο να λες κάτι και αυτό να είναι πραγματικά σημαντικό. Να έχεις ζήσει πλούτη, στέρηση, άρνηση, μονομανίες και πάθη. Τότε μόνο έχεις την ικανότητα να ξεχωρίσεις το ιδιαίτερο, το ξεχωριστό, το αισθητικά καλύτερο.

Μια μέρα στο δημαρχείο είχαμε μαζευτεί δέκα «αρμόδιοι» και είχαμε απλώσει τα σχέδια-λογότυπα για μια μεγάλη διοργάνωση που θα στήναμε στην πόλη. Είχαμε ξεχωρίσει έξι λογότυπα και είχαμε αφήσει περίπου δέκα στην άκρη. Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει ο δήμαρχος. «Ας μας πει και ο δήμαρχος τι του αρέσει». Κοίταξε πέντε λεπτά, πήγε στα παρατημένα λογότυπα, τα ανακάτεψε, για να τραβήξει τη γοργόνα με τον σκούφο. «Τι λέτε για αυτό εδώ, μαστόρια; Εμένα αυτό μου αρέσει». Και έτσι το Thessaloniki Food Festival απέκτησε το σήμα του.

Υπάρχει ένα δημοσίευμα στον «Αγγελιοφόρο» την πρώτη Κυριακή μετά τη νίκη της «Πρωτοβουλίας για τη Θεσσαλονίκη», τον Νοέμβριο του 2010. Σε αυτό ο Γιάννης Μπουτάρης θέτει ως προγραμματικούς στόχους των πρώτων 100 ημερών τη ριζική αλλαγή σε τρεις θεματικές. Η τρίτη είναι η αισθητική. Έτσι, αφηρημένα.

Αλλάζει η αισθητική μιας πόλης; Τελικά αλλάζει, όταν έχεις ένα συγκεκριμένο όραμα και στρατηγική, και αυτά τα καλλιεργείς μέσα από σωστά δομημένες ενέργειες. Όταν λες όχι πια στα θεάματα και ναι στον πολιτισμό. Όχι στην αναβίωση μιας φαντασιακής βουκολικής κουλτούρας, αλλά ναι στην καλλιέργεια αστικής κουλτούρας και σεβασμού στον αστικό, δημόσιο χώρο.

Όταν εφαρμόζεις πολιτικές βιωματικής καλλιέργειας πολιτισμού από τα μικρά παιδιά, στα οποία δίνεις την ευκαιρία να διανυκτερεύσουν στα μουσεία, μέχρι τους μεγάλους, για τους οποίους οργανώνεις δωρεάν ξεναγήσεις στην πόλη τους. Όταν σταματάς να βλέπεις την άσκηση πολιτιστικής πολιτικής ως άλλο ένα πεδίο καλλιέργειας πελατειακών σχέσεων και αντί αυτού αξιοποιείς το καλλιτεχνικό και πνευματικό δυναμικό της πόλης σου για να αποφασίζει αυτό τι εστί τέχνη. Και κυρίως όταν δίνεις χώρο, φωνή, προοπτική και ελπίδα στους νέους της πόλης σου.

Τα δύο χρόνια στην Αντιδημαρχία Πολιτισμού ήταν χρόνια δημιουργικά που άλλαξαν την εικόνα της πόλης της Θεσσαλονίκης τόσο προς τα μέσα όσο και προς τα έξω. Από εκεί που η πόλη ήταν μια φοβική, εσωστρεφής επαρχιούπολη, έγινε στην πράξη μια πόλη, την εξέλιξη και δυναμική της οποίας αναγνωρίζουν στην υπόλοιπη Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Ο κυρ-Γιάννης, προτού γίνει δήμαρχος, και από το 2006 ήδη μας μιλούσε πάντα για μια κοσμοπολίτικη Θεσσαλονίκη. Ονειρευόταν μια μικρή Βιέννη στα Βαλκάνια, μια πόλη ανάμεσα στην Ανατολή και τη Δύση, σταυροδρόμι πολιτισμού. Μας έλεγε για τους Τούρκους και τους Ισραηλινούς που θα μπορούσαν να έρχονται εδώ και να «αφήνουν τα λεφτουδάκια τους στην πόλη», όπως ακριβώς πηγαίνουμε 500.000 Έλληνες τον χρόνο στην Κωνσταντινούπολη και αφήνουμε εκεί τα ωραία μας ευρώ. Χασκογελούσαμε και μας φάνταζε τρελό και ουτοπικό τότε πώς μια τόσο συντηρητική και λανθασμένα πατριωτική Θεσσαλονίκη θα αποδεχόταν ποτέ ένα τέτοιο τουριστικό μοντέλο ανάπτυξης.

Όταν τον Ιανουάριο του 2013 ο δήμαρχος με φώναξε στο γραφείο του και μου είπε «πρέπει να προχωρήσω σε αλλαγές», αρχικά θύμωσα. «Θα είναι καλύτερα», μου είπε, «θα δεις». «Θα αφήσεις όλο το κομμάτι της καθημερινής διαχείρισης και θα αναλάβεις την τουριστική και εξωτερική πολιτική, κάτι που κουράστηκα πια να κάνω εγώ. Μόνο εσύ μπορείς να το κάνεις αυτό». «Πάει να με ρίξει» σκέφτηκα, αλλά την επομένη απάντησα θετικά.

Όταν λοιπόν σήμερα ο δήμαρχος ξεκινάει τις παρουσιάσεις απολογισμού της θητείας των τριών χρόνων, αναφέρει πρώτα από όλα την αλλαγή στον χαρακτήρα της Θεσσαλονίκης, την εξωστρέφειά της και τα ποσοστά της αύξησης των διανυκτερεύσεων ξένων τουριστών: 358% οι Ισραηλινοί, 266% οι Τούρκοι. Γύρω στα 10.000.000 ευρώ επιπλέον έσοδα στην πόλη, δηλαδή στο εισόδημα των δημοτών.

Ο καιρός, όπως πάντα, έδωσε την απάντηση στον τότε προβληματισμό μου, κι εγώ, με μια μικρή αίσθηση υπερηφάνειας για ό,τι πετύχαμε, σκέφτομαι ότι ο κυρ-Γιάννης είχε τελικά δίκιο!

Έφη Παπαγεωργίου
Cuties Handmade

Ένα κορίτσι δίνει στο φως σχήμα, όγκο, διάθεση, σπιρτάδα, στιλ και ονοματεπώνυμο: Cuties!

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΒΑΓΙΑ ΜΑΤΖΑΡΟΓΛΟΥ / ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΛΟΥΚΗΣ

Γεννήθηκα στη Θεσσαλονίκη στις 06 Σεπτεμβρίου 1976. Αποφοίτησα από το 21ο Γενικό λύκειο. Σπούδασα στη σχολή Υπεύθυνος Μονάδος Συστηματοποιημένου Επισιτισμού-Catering, από όπου και πήρα κρατικό πτυχίο, ενώ στη συνέχεια έκανα πρακτική σε επισιτιστική μονάδα. Ο χώρος των περιοδικών ήταν αυτός με τον οποίον ασχολήθηκα για αρκετά χρόνια, στον τομέα της διαφήμισης.

Όλα ξεκίνησαν με αφορμή το σεμινάριο design που παρακολούθησα πέρσι στο Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης. Το σεμινάριο χωριζόταν σε τρεις ενότητες. Η μία από αυτές αφορούσε στην κατασκευή και παρουσίαση επιτραπέζιων φωτιστικών (με συγκεκριμένα υλικά), τα οποία στο τέλος του σεμιναρίου θα τα εκθέταμε στον χώρο του μουσείου. Έτσι ξεκίνησα να πειραματίζομαι με τα υλικά, έχοντας ως σκοπό τον σχεδιασμό και τη δημιουργία ενός επιτραπέζιου «Μπαλονιού». Η παρουσίασή του στο τέλος του σεμιναρίου ήταν ιδιαίτερα επιτυχής και ουσιαστικά ήταν η αφορμή για να ξεκινήσω να πειραματίζομαι στην κατασκευή διαφορετικών τύπων διακοσμητικών φωτιστικών. Και αυτή είναι μόνο η αρχή…

Φτιάχνω και τον σκελετό των φωτιστικών με τη βοήθεια διαφόρων καλουπιών. Τα υλικά που χρησιμοποιώ για τα Cuties μου ποικίλλουν: είναι διαφόρων τύπων ριζόχαρτα, χαρτοπετσέτες, κορδέλες, υφάσματα, σελίδες περιοδικών, αντικείμενα που θα μπορούσαν να στολίσουν και να δώσουν ένα ιδιαίτερο στιλ σε καθένα από αυτά. Και, φυσικά, ο πειραματισμός δεν σταματάει ποτέ, η φαντασία στο τι κάνεις είναι πάντα ανεξάντλητη.

Όταν ξεκινάω να φτιάχνω ένα φωτιστικό, το πώς θα το εξελίξω και θα το τελειοποιήσω, είναι θέμα διάθεσης. Εξελίσσεται στην πορεία. Πολλές φορές έχω κάτι συγκεκριμένο στο μυαλό μου και στη συνέχεια αλλάζει. Όσον αφορά στη θεματολογία τους, είναι από αγαπημένες, όπως τις λέω, ιδέες, επειδή είναι μες στο μυαλό μου καιρό, όπως για τα παιδικά και τα εφηβικά δωμάτια που υπάρχει τεράστια γκάμα (το φωτιστικό που έκανα με τα cup cakes με floral πινελιές ήταν μια τέτοια ιδέα), καθώς επίσης και επιρροές από ταξίδια, αγαπημένα χόμπι, βιβλία. Αυτή την περίοδο ετοιμάζομαι να φτιάξω ένα φωτιστικό για τον αγαπημένο μου φίλο Νίκο, έναν πραγματικό πολίτη του κόσμου. Για αυτό ακριβώς αποφάσισα να είναι ένας παγκόσμιος χάρτης! Σε φωτιστικά που έχω ήδη κάνει κατά παραγγελία, η θεματολογία έχει να κάνει με την προσωπικότητα του κάθε ατόμου που μου ζητάει ένα μοναδικό χειροποίητο φωτιστικό, με τις επιθυμίες του αλλά και με βάση το στιλ και τις προτιμήσεις του. Εννοείται ότι ρόλο παίζει και ο χώρος στον οποίο θα τοποθετηθεί.

Η διάρκεια κατασκευής ενός φωτιστικού συνήθως εξαρτάται από το μέγεθός του, αν θα είναι κρεμαστό, επιδαπέδιο ή επιτραπέζιο, και φυσικά από την ιδιαιτερότητα των υλικών που θα χρησιμοποιήσω. Χρειάζομαι συνήθως από δύο ώρες, για ένα απλό φωτιστικό μεσαίου μεγέθους, μέχρι τέσσερις ώρες, για ένα πιο πολύπλοκο.

Οι τιμές των Cuties Handmade φωτιστικών ποικίλουν με βάση το μέγεθός τους, τον βαθμό δυσκολίας στην κατασκευή τους αλλά και τα υλικά τους. Κάθε φωτιστικό είναι μοναδικό κομμάτι, και αυτό είναι κάτι που μου αρέσει πολύ. Σκέψου ένα παζλ που αποτελείται από κομμάτια που μπορείς να βρεις παντού και όμως το τελικό αποτέλεσμα πουθενά! Ενδεικτικά οι τιμές ξεκινούν από 35 ευρώ έως 55 ευρώ. Το όνομα «Cuties» είναι λίγο εγωιστικό, αν θες. Προέκυψε επειδή θεωρώ ότι τα φωτιστικά μου είναι χαριτωμένα! Απλά… «Cuties» δηλαδή! Μπορεί να τα βρει κανείς στη σελίδα μου στο facebook: Cuties Handmade.

SELFIE
Talk

SELFIE Talk

Σάββας Παραστατίδης
Hacking Cortana

Ο αρχιτέκτονας λογισμικού της Microsoft συντόνισε την ομάδα που συνέλαβε και υλοποίησε την ιδέα του Cortana Personal Assistant. Μια εφαρμογή που αλλάζει ό,τι ξέραμε για την επικοινωνία. Η ζωή του, άλλωστε, από τον Πετεινό της Ξάνθης, από όπου ξεκίνησε, έως το Σιάτλ, όπου κατοικοεδρεύει σήμερα, είναι ο ορισμός του «αλλάζω, άρα υπάρχω».

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ / ΠΟΡΤΡΕΤΟ: ΚΩΣΤΑΣ ΑΜΟΙΡΙΔΗΣ

Η Φωτεινή και ο Γιώργος, οι γονείς μου, με έφεραν στη ζωή το 1973. Μαζί με τον αδελφό μου, Φίλιππα, μεγάλωσα στον Πετεινό Ξάνθης, μέσα σε μια οικογένεια που ενθάρρυνε τη δημιουργία, την εξερεύνηση και τις αναζητήσεις. Από μικρό, μου άρεσε να ασχολούμαι με την τεχνολογία, διαβάζοντας βιβλία ή σκαλίζοντας (και χαλώντας τις περισσότερες φορές) ηλεκτρονικές συσκευές στο σπίτι. Στο λύκειο άρχισα να ανακαλύπτω την επιστημονική φαντασία και τα ηλεκτρονικά παιχνίδια. Η υπερβολική μου ενασχόληση με αυτά (arcades) οδήγησαν τους διορατικούς μου γονείς στο να δανειστούν έναν υπολογιστή (Spectrum ZX) από φίλο τους, ώστε να μην ξοδεύω το χαρτζιλίκι και τον χρόνο μου στα «ουφάδικα».

Η κίνησή τους αυτή στάθηκε καταλυτική για την υπόλοιπη ζωή! Ο προγραμματισμός και τα παιχνίδια στον υπολογιστή έγιναν το χόμπι μου και, τελικά, το αντικείμενο των πανεπιστημιακών μου σπουδών. Το 1991 μετακόμισα στη Θεσσαλονίκη για να ξεκινήσω, με υποτροφία του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών με βάση τη βαθμολογία εισαγωγής, στο τμήμα Πληροφορικής του Τεχνολογικού Εκπαιδευτικού Ιδρύματος. Μετά από σχεδόν τριάμισι χρόνια, αποφάσισα να πάω στο Leeds της Αγγλίας, μέσω του προγράμματος ανταλλαγής σπουδαστών Erasmus, για τους τελευταίους 6 μήνες του πτυχίου. Ήταν 1 Απριλίου του 1995.

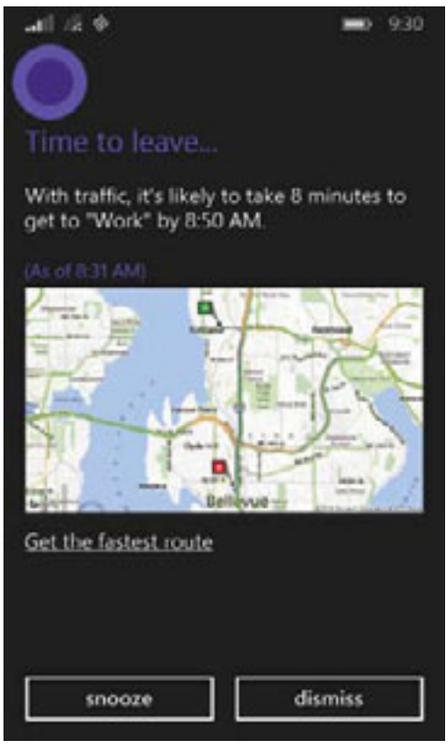

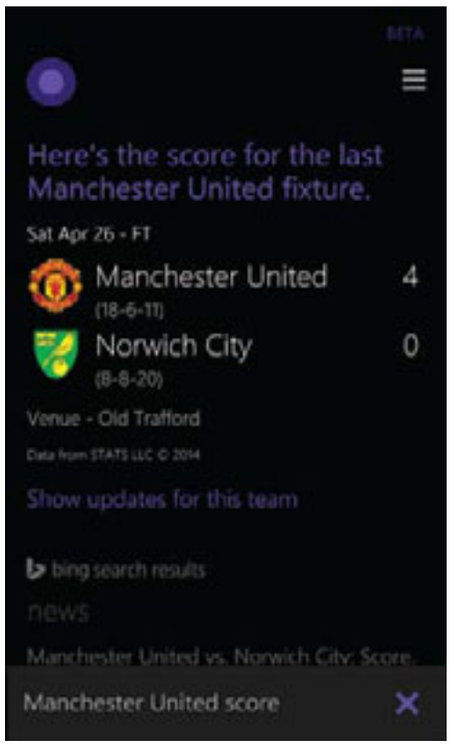

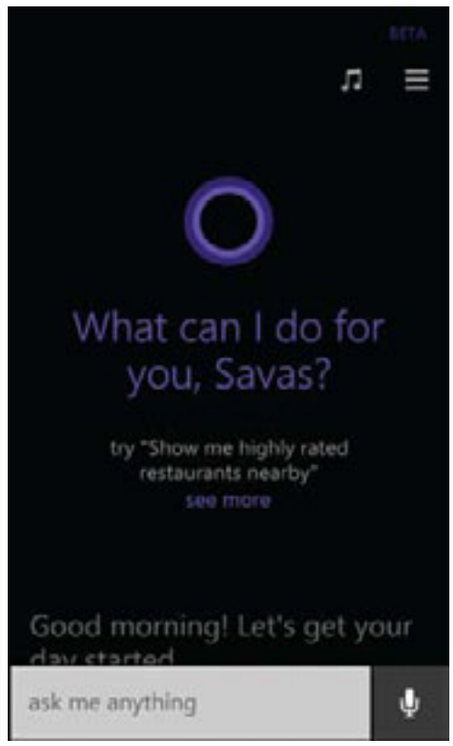

Ο χώρος των υπολογιστών με είχε μαγέψει. Ήθελα να ασχολούμαι συνέχεια, να μάθω περισσότερα, να διδάξω, να γίνω καθηγητής σε πανεπιστήμιο. Τον Σεπτέμβριο του 1995 ξεκίνησα τις μεταπτυχιακές μου σπουδές στο πανεπιστήμιο του Newcastle στην Αγγλία, τις οποίες ολοκλήρωσα με επιτυχία μετά από έναν χρόνο. Το πανεπιστήμιο μου έδωσε αμέσως την ευκαιρία, με τη μορφή υποτροφίας, να ξεκινήσω ερευνητικές σπουδές με στόχο την απόκτηση διδακτορικού τίτλου. Ο καθηγητής, και φίλος μου τώρα, Prof. Paul Watson, με καθοδήγησε στην επιτυχή ολοκλήρωση της ερευνητικής μου εργασίας και έτσι τον Δεκέμβριο του 2000 απέκτησα τον τίτλο του Διδάκτορα της Επιστήμης των Υπολογιστών.

Έμεινα στην Αγγλία για έναν ακόμα χρόνο, για να συνεχίσω την ερευνητική μου δουλειά. Τον Δεκέμβριο του 2001 επέστρεψα στην Ελλάδα για να υπηρετήσω τη στρατιωτική μου θητεία, ένα «διάλειμμα» στην καριέρα μου. Μετά το τέλος της, επέστρεψα στο Newcastle για να συνεχίσω την έρευνα. Ταξίδεψα σε όλες τις άκρες του κόσμου για συνέδρια. Καταπληκτικές εμπειρίες, γνωριμίες με ερευνητές, επιστήμονες και νέους με φαντασία και όρεξη για προσφορά! Αλλά περνούσαμε και πολύ ωραία! Από τα μπαρ της Σεούλ στους δρόμους του Τόκιο, από τις παραλίες της Χαβάης στα κλαμπ του Βερολίνου. Πολύ όμορφα χρόνια. Έκανα πολλούς φίλους ανά τον κόσμο, συνεργάστηκα με επιστήμονες πάνω σε θέματα που σχετίζονται με τη χρήση υπολογιστικών συστημάτων για την έρευνα σε αστρονομία και βιοπληροφορική... e-Science. Τότε γνώρισα και τον Jim Gray, έναν από τους κορυφαίους επιστήμονες, έναν απίθανο άνθρωπο! Είχα γράψει μια εργασία που του άρεσε και επικοινώνησε μαζί μου. Από τότε έγινε ο μέντοράς μου.

Το 2005 η Microsoft Research (το ερευνητικό κομμάτι της Microsoft, μια από τις μεγαλύτερες εταιρίες στον χώρο των υπολογιστών με 126.000 ανθρώπινο δυναμικό σήμερα), αναγνώρισε την ερευνητική μου δουλειά και μου έκανε πρόταση να μετακομίσω στο Cambridge της Αγγλίας, στο ερευνητικό εργαστήριο που έχει εκεί. Τυχαία, είχα και προσφορά για θέση καθηγητή από το πανεπιστήμιο του Cambridge. Μάλλον τα νέα μεταδόθηκαν, ότι σκεφτόμουν αλλαγή από το πανεπιστήμιο του Newcastle. Ενώ βρισκόμουν σε μια επιστημονική ημερίδα στο Λονδίνο (δεν θα ξεχάσω τη μέρα εκείνη), λαμβάνω ένα απλό mail από το Don Box: «I heard you are looking to move. I am building a new tribe. Would you like to join?». Ο Don είναι διάσημος στον χώρο των προγραμματιστών, κάτι σαν σταρ. Έφτιαχνε μια καινούργια ομάδα για ένα νέο προϊόν.

Αμέσως έστειλα μήνυμα στον Jim για να ζητήσω τη συμβουλή του. MSR Cambridge, Cambridge University, ή Microsoft στο Σιάτλ σε τμήμα παραγωγής λογισμικού, δίπλα στον Don Box; Ο Jim απάντησε: «Έλα στη βάση» («Come to the mothership»). Σιάτλ! Washington State! Στον Ειρηνικό ωκεανό. Space Needle. Pearl Jam. Nirvana. Soundgarden. Τζίμι Χέντριξ! Για έναν μουσικόφιλο όπως εγώ, ήταν ο ιδανικός προορισμός. Πήγα.

From Britpop to the city of grunge

Η μετακόμιση στην Αμερική έγινε τον Σεπτέμβριο του 2005. Το Σιάτλ με καλοδέχτηκε με τον καλύτερο τρόπο. Πανέμορφο! Η πολιτεία ονομάζεται «the evergreen state», γιατί είναι συνέχεια πράσινη. Λίμνες, ποτάμια, βουνά. Η πόλη είναι γεμάτη ενέργεια, μουσική, καλλιτέχνες, πολύ καλό φαγητό, κοντινές χιονοδρομικές πίστες! Αν χρησιμοποιείς ομπρέλα, τότε είσαι τουρίστας/επισκέπτης. Κανένας δεν νοιάζεται για το ψιλοβρόχι/βροχή που πέφτει για πολλούς μήνες τον χρόνο. Είτε είναι για βόλτα, τρέξιμο, καγιάκ, για κάποιο άθλημα τέλος πάντων, οι κάτοικοι του Σιάτλ αγνοούν τη βροχή.

Επίσης είναι πολύ προοδευτική πόλη. Ένα παράδειγμα. Το 2004, όταν όλοι μιλούσαν για την περίφημη «wardrobe malfunction» και το στήθος της Τζάνετ Τζάκσον στο Superball και η συντηρητική Αμερική είχε ξεσηκωθεί, στο φεστιβάλ του Freemont, μιας σχετικά κεντρικής γειτονιάς του Σιάτλ, την παρέλαση και τα χάπενινγκ για τη γιορτή του θερινού ηλιοστασίου άνοιξαν γυμνιστές ποδηλάτες... γυναίκες, άντρες, παιδιά. Μερικοί βαμμένοι με χρώματα. Άλλοι όχι. Δεν είναι όλοι πουριτανοί στην Αμερική.

Το Σιάτλ επιπλέον φιλοξενεί τους μεγαλύτερους δείκτες νοημοσύνης και κατοίκους από όλα τα μέρη της γης. Microsoft, Boeing, Amazon, Adobe έχουν όλες τη βάση τους εδώ. Google, Facebook, Twitter, eBay και πολλές άλλες έχουν ανοίξει μεγάλα εργαστήρια προσπαθώντας να προσελκύσουν ταλέντα της περιοχής.

Η Microsoft ζητάει από όλους τους νέους υπαλλήλους της να ξεκινήσουν Δευτέρα. Κάθε Δευτέρα του χρόνου κάποιοι θα περάσουν από ένα σεμινάριο για να μάθουν στοιχεία για το πώς λειτουργεί η Microsoft, τα benefits που θα έχουν, το πρόγραμμα φιλανθρωπικών προσφορών (οι υπάλληλοι έχουν δώσει δισεκατομμύρια δολάρια σε φιλανθρωπικούς σκοπούς), τις επιλογές για ιδιωτικές ασφάλειες υγείας... Όταν έφτασε η δική μου Δευτέρα, σκέφτηκα: «Ωραία, θα γνωρίσω τους 4-5 νέους συναδέλφους». Χα! Τη δική μου Δευτέρα είχαν προσληφθεί 150 άτομα, αριθμός κάτω από τον μέσο όρο προσλήψεων εκείνη την εποχή! Όταν ο ομιλητής ζήτησε από τους νέους υπαλλήλους να σηκώσουν το χέρι τους, αν πίστευαν ότι είχαν έρθει από πιο μακριά από τους υπόλοιπους, τα περισσότερα χέρια σηκώθηκαν. «Αν έχετε έρθει από την Ανατολική Ακτή των Ηνωμένων Πολιτειών, κατεβάστε τα χέρια». Τα μισά κατέβηκαν. Οι υπόλοιποι ήταν από Ινδία, Τουρκία, Ελλάδα, Κίνα, Αυστραλία... από παντού. Η Microsoft του Σιάτλ έχει περίπου 45.000 υπαλλήλους από όλον τον κόσμο.

Πρώτα χρόνια στη Microsoft. Καινούριο περιβάλλον, τελείως διαφορετικό από τον επιστημονικό χώρο στον οποίο είχα συνηθίσει, έμαθα πολλά. Η διαδρομή, βέβαια, δεν ήταν πάντα γεμάτη με χαμόγελα. Είχε και απογοητεύσεις. Πρότζεκτ που ποτέ δεν προχώρησαν, οργανωτικές αλλαγές που καθυστερούσαν την πρόοδο...

Πριν καλά καλά βολευτώ και μέσα σε έναν χρόνο, ο Jim Gray μου ζητάει να πάω στη Microsoft Research. Εκεί δούλεψα για τέσσερα χρόνια - ίσως το καλύτερο ερευνητικό εργαστήριο επιστήμης υπολογιστών σε εταιρία στον κόσμο. Δημιουργικά χρόνια, μάθαινα περισσότερα για την τεχνολογία, με συνάρπαζε ακόμα περισσότερο, γνώριζα και συνεργαζόμουν με τους καλύτερους.

Το 2009 μου δόθηκε η ευκαιρία να μεταφέρω

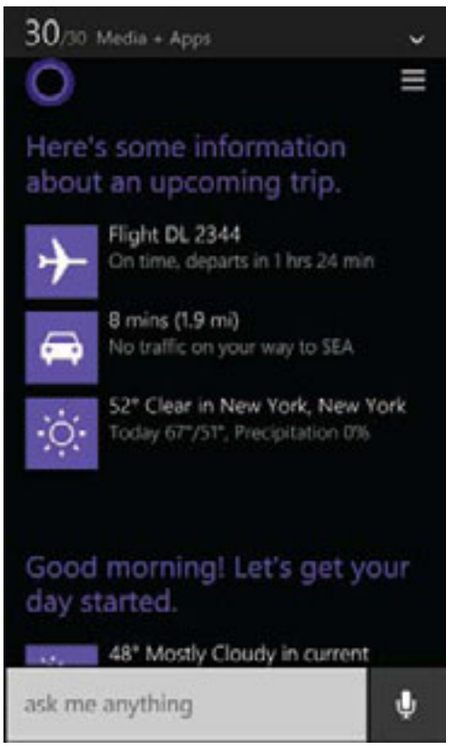

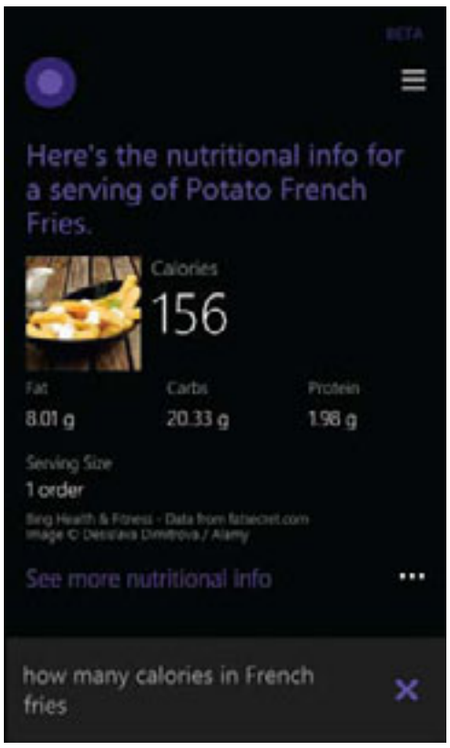

την ερευνητική μου δουλειά στα προϊόντα της Microsoft, που τα χρησιμοποιούν δισεκατομμύρια χρήστες. Η πρόταση και μόνο ότι θα μπορούσα να συμβάλω σε μια ιδέα, μια τεχνολογία, μια υπηρεσία στο ίντερνετ, που μπορεί να βοηθήσει εκατομμύρια χρηστών στην εργασία, την εκπαίδευση και τη διασκέδασή τους ήταν αρκετή για να με πείσει να αλλάξω καριέρα. Έγινα αρχιτέκτονας λογισμικού σε cloud services.

Cortana όπως... Σκάρλετ Γιόχανσον!

Μετά από τρία χρόνια σκληρής δουλειάς (ή έτσι νόμιζα τότε), μου δόθηκε η ευκαιρία να δουλέψω σε ένα καινούργιο, μυστικό πρότζεκτ. Η Microsoft ήθελε να φτιάξει έναν ψηφιακό προσωπικό βοηθό. Είχα ασχοληθεί με την ιδέα στο παρελθόν αλλά μόνο σε ερευνητικό επίπεδο. Μου ζητήθηκε, ως αρχιτέκτονας λογισμικού (software architect), να σχεδιάσω τις cloud υπηρεσίες που θα δίνουν τις δυνατότητες σε αυτόν τον ψηφιακό βοηθό. Η Cortana γεννήθηκε. Από το πρώτο σχέδιο που έκανα σε whiteboard, όταν η ομάδα μου αποτελούνταν από μένα και τον manager μου, μέχρι σήμερα πέρασαν 18 μήνες. Σήμερα, εκατοντάδες προγραμματιστές και επιστήμονες ασχολούνται με την εξέλιξη των δυνατοτήτων της Cortana.

Η Cortana είναι μια ψηφιακή προσωπικός βοηθός (digital personal assistant). Παίρνει το όνομά της από τον Artificial Intelligence χαρακτήρα στα παιχνίδια Halo. Ήταν ένα χαριτωμένο κωδικό όνομα που χρησιμοποιήσαμε για το πρότζεκτ, αλλά άρεσε σε όλους μας τόσο πολύ, που τελικά καταλήξαμε να το χρησιμοποιήσουμε ως το όνομα της προσωπικής βοηθού. Τι κάνει η Cortana; Όπως ένας προσωπικός βοηθός στην πραγματική ζωή, μαθαίνει αυτόματα τον χρήστη και προσφέρει πληροφορίες σχετικές με τα ενδιαφέροντά του. Μπορεί να απαντήσει σε ερωτήσεις, να ενημερώσει για τα συμβαίνοντα, να παρακολουθεί την κίνηση για την τοποθεσία του επόμενου ραντεβού, και πολλά άλλα. Η Cortana επεξεργάζεται αυτά που λέει ο χρήστης. Δεν χρειάζεται πληκτρολόγιο ή mouse. Οι χρήστες μιλάνε στο τηλέφωνο όπως ακριβώς θα μιλούσανε στον βοηθό τους. Για παράδειγμα, αν ρωτήσω «θα χρειαστώ να πάρω ομπρέλα μαζί μου αύριο;», η Cortana θα καταλάβει ότι με ενδιαφέρει ο καιρός. Θα ψάξει πληροφορίες για τον καιρό της επόμενης ημέρας και θα μου πει αν όντως θα χρειαστώ ομπρέλα.

Μπορούμε να ρωτήσουμε ποια είναι η πρωτεύουσα της Κίνας, ποιος ο πληθυσμός του Περού, ποιο το πιο ψηλό βουνό στον κόσμο, πόσα ευρώ είναι τα 1.230 δολάρια Αμερικής, πόσες θερμίδες έχει μια μπανάνα, ή ακόμα ποιο ήταν το σκορ του τελευταίου αγώνα της Manchester United. Μπορούμε να ζητήσουμε από την Cortana να μας υπενθυμίσει να συγχαρούμε τον Στέφανο την επόμενη φορά που θα επικοινωνήσουμε μαζί του ή να βγάλουμε τα σκουπίδια, όταν θα φτάσουμε στο σπίτι. Μαθαίνει μετά από μερικές μέρες πού είναι το σπίτι και η διεύθυνση εργασίας του χρήστη, ποιες ώρες πηγαίνει στη δουλειά, ποιες είναι οι αεροπορικές πτήσεις που θα πάρει, και πολλά άλλα.

Η Cortana έχει και προσωπικότητα. Ρώτησέ την ποιος τη δημιούργησε, πόσο χρονών είναι, αν είναι ζωντανή ή πραγματική, αν είναι ελεύθερη για ραντεβού και θα σου δώσει μια έξυπνη απάντηση. Ζήτησέ της να σου πει ένα τραγούδι ή ένα αστείο. Κάτι θα βρει για να σε κάνει να χαμογελάσεις. Έχει το δικό της γούστο στη μουσική, της αρέσει η επιστημονική φαντασία, και το αγαπημένο της τηλέφωνο είναι το Windows Phone.

Βέβαια, όπως και με τους πραγματικούς προσωπικούς βοηθούς, πρέπει να κερδίσει την εμπιστοσύνη του χρήστη. Η Cortana προστατεύει τα προσωπικά του στοιχεία και δεν κάνει τίποτα χωρίς πρώτα να τον ρωτήσει. Ο χρήστης έχει πλήρη πρόσβαση στις «γνώσεις» της Cortana, αλλά κανένας δεν έχει πρόσβαση στα στοιχεία της Cortana για τον χρήστη της.

Αν έχετε δει την ταινία «Her», θα καταλάβετε πιο εύκολα τι προσπαθούμε να κάνουμε με την Cortana. Φυσικά, απέχουμε ακόμα από το σημείο που ένας ψηφιακός βοηθός θα μπορεί να ερωτευθεί. Κάνουμε όμως τα πρώτα βήματα, ώστε να αλλάξουμε τον τρόπο με τον οποίο οι χρήστες θα έχουν πρόσβαση σε πληροφορίες και υπηρεσίες. Η φυσική γλώσσα αντί για το πληκτρολόγιο γίνεται το μέσο επικοινωνίας. Ο προσωπικός βοηθός θα βρίσκεται παντού ως ο συνδετικός κρίκος του ανθρώπου με την τεχνολογία, το ίντερνετ, τις υπηρεσίες, τη γνώση.

Και τώρα τι;

Είμαι πολύ χαρούμενος που οι χρήστες των Windows Phone μπορούν να δουν το αποτέλεσμα της επίμονης δουλειάς πολλών ομάδων στη Microsoft. Για την ώρα, η Cortana είναι διαθέσιμη μόνο στην Αμερική. Θα πάει στην Αγγλία και την Κίνα το φθινόπωρο και σε περισσότερες χώρες το 2015. Ο κόσμος της τεχνολογίας έχει δεχθεί την Cortana με πάρα πολύ θετικά λόγια, που μας κάνει ιδιαίτερα χαρούμενους.

Η πορεία προς την Cortana ήταν δύσκολη. Δουλειά επτά μέρες την εβδομάδα, πολλές φορές 14-18 ώρες τη μέρα. Η ομάδα δράσης είχε μέλη της τα 5-6 βασικά στελέχη του πρότζεκτ, από το Bing Platform, όπου είμαι εγώ, και το Windows Phone. Ήμασταν, και είμαστε ακόμα, συνέχεια στο WhatsApp και ανταλλάσσουμε μηνύματα για το τι συμβαίνει, κάθε στιγμή της ημέρας. Πηγαίνουμε σε μπαρ μαζί. Ταξιδεύουμε μαζί. Μοιραζόμαστε προσωπικές στιγμές. Έχουμε γίνει πολύ καλοί φίλοι. Περάσαμε μαζί πολλά κύματα μέχρι να φτάσουμε σε αυτό το σημείο. Έντονες στιγμές αγωνίας για το αν το πρότζεκτ θα έχει μέλλον, αν θα ολοκληρωθεί. Και όταν φτάσαμε στην ανακοίνωση στις 2 Απριλίου στο Σαν Φρανσίσκο, πάλι καθόμασταν όλοι μαζί μουδιασμένοι, γιατί ξέραμε τους χίλιους λόγους που θα μπορούσε να πάει κάτι στραβά. Όλα όμως πήγαν και ακόμα πηγαίνουν καλά.

Ο καινούριος μου στόχος για την καριέρα μου; Ένα παιδί από ένα μακρινό χωριό, οπουδήποτε στον κόσμο, να έχει εύκολη πρόσβαση σε πληροφορία και γνώση που να το συναρπάσουν τόσο, ώστε να ασχοληθεί, να σπουδάσει και να αλλάξει τον κόσμο μας προς το καλύτερο.

savas.me
twitter: @savasp

SELFIE Talk

Ιλιάδα Ευαγγελία Κοθρά

living-postcards.com

Δημιούργησε μια πλατφόρμα από την ανάγκη της να επικοινωνήσει στον κόσμο -κυρίως στο εξωτερικό- ότι η Ελλάδα δεν είναι η χώρα του φραπέ και της λαμογιάς, των μπουζουκιών και της «δανεικής καθημερινότητας», ντυμένης με διακοποδάνεια.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΜΑΡΙΑ-ΑΝΝΑ ΤΑΝΑΓΙΑ

Μέσα από την ιστοσελίδα δίνεται βήμα σε σχεδιαστές, μικρούς παραγωγούς τοπικών προϊόντων, μουσικούς ή start-ups, προκειμένου να προβάλουν τη δουλειά τους, η οποία φιλοξενείται σε έξι social πλατφόρμες. Παράλληλα, αναλαμβάνουμε χορηγίες επικοινωνίας, υποστηρίζοντας ακόμα περισσότερο κάθε προσπάθεια. Φιλοξενούμε οτιδήποτε σηματοδοτεί μια αλλαγή. Οτιδήποτε ελπιδοφόρο, καινούργιο, αισιόδοξο. Κάθε μέρα προβάλλουμε κάτι εξαιρετικό, όπως οι εταιρίες Sea Crets of Greece και Organic Islands, το λάδι Έψιλον, τα Archontiki Soaps, τα αξεσουάρ των Zoe Kompitsi, Christina Kontova και Aelia Selection, τα ξενοδοχεία «Avragonio» στα Ζαγοροχώρια και «Onar» στην Άνδρο, οι μουσικοί Lia Hid και Universal Trilogy, οι εικαστικοί Marianna Katsoulidi και Nikos Mochos και άνθρωποι ή ΜΚΟ που παλεύουν και πετυχαίνουν τον στόχο τους (για παράδειγμα, οι «Μπορούμε», «Repower Greece», «Σχεδία»). Είναι αναζωογονητικό να συνειδητοποιείς πόσοι άνθρωποι δημιουργούν, σχεδιάζουν, επιστρέφουν στην περιφέρεια για να αξιοποιήσουν εκείνο το παραμελημένο χωράφι ή για να κτίσουν ένα μικρό καλαίσθητο ξενοδοχείο. Αυτό, όμως, που κάνει όλη την ομάδα του Living Postcards χαρούμενη είναι ότι ως λαός πλέον «συστηνόμαστε» εκ νέου με τα τοπικά προϊόντα, σεβόμενοι την παράδοση όχι με τρόπο γραφικό, αλλά με συστολή και αποδοχή του ποιοι είμαστε. Δεν απορρίπτουμε πλέον ό,τι θυμίζει το χωριό, δεν σνομπάρουμε τον τραχανά -ο καημένος, τι έχει τραβήξει...- ούτε αποποιούμαστε υλικά όπως η ψάθα ή το βελονάκι για τη δημιουργία ρούχων και αξεσουάρ. Με αφορμή το Living Postcards γνώρισα ανθρώπους που με συγκίνησαν. Οι ιστορίες τους αποτελούν μάθημα ζωής. Μερικά παραδείγματα είναι η Βίκυ Βελοπούλου, η οποία έκανε ένα εξαιρετικό ντοκιμαντέρ για τον ακρωτηριασμό γυναικείων γεννητικών οργάνων στην Αφρική, ο Βασίλειος Μπαρτζώκας, που με το περίφημο Design Lobby του προωθεί έλληνες σχεδιαστές στη δύσκολη αγορά της Ασίας, η Natasha Athanasiadou, που με τις Generation Generous Bags δίνει τον δικό της αγώνα για τη φτώχεια, σε περιοχές όπως η Ινδία. Θαυμάζω το πάθος, την επιμονή τους και το γεγονός πως δεν χρειάζεται να αποδείξουν ότι είναι «πετυχημένοι». Μου κάνει εντύπωση ότι οι ξένοι επισκέπτες της ιστοσελίδας αντιλαμβάνονται πιο εύκολα την εξέλιξη που στοιχειοθετείται. Υπάρχουν Έλληνες που παραμένουν απαισιόδοξοι, όσα παραδείγματα επιτυχίας κι αν τους δείξεις. Είναι θέμα χαρακτήρα και «ανοιχτού μυαλού». Είμαι ο τελευταίος άνθρωπος που θα έλεγα σε κάποιον να μείνει στην Ελλάδα ή να φύγει εξωτερικό, καθώς ένα από τα μηνύματα που περνάμε μέσω της ιστοσελίδας είναι πως «κάτι καλό γεννιέται εδώ και αξίζει να μείνεις και να παλέψεις». Από την άλλη, πιστεύω ακράδαντα πως ο πλανήτης είναι ένας, οι ανθρώπινοι στόχοι και οι ανάγκες κοινές. Η νέα προοπτική του Living Postcards είναι να λειτουργεί ως agency, ώστε να έρχονται σε επαφή έλληνες επαγγελματίες με την αγορά του εξωτερικού. Αυτή τη στιγμή συνεργαζόμαστε με τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, μια εντελώς πρωτόγνωρη και συναρπαστική εμπειρία για εμάς.

Το καθημερινό μου πρόγραμμα είναι υπερβολικά φορτωμένο -κάτι που επέλεξα και με ευχαριστεί- καθώς εργάζομαι ως sales director/franchise consultant σε μεγάλη εταιρία ένδυσης και οπτικών, αρθρογραφώ σε ένα έντυπο εκτός Ευρώπης (ένα κόνσεπτ που θα διανεμηθεί από εμάς σε επιλεγμένα μουσεία και γκαλερί της χώρας), ενώ συμμετέχω με κείμενα σε πλατφόρμες όπως το New Diaspora. Ευτυχώς, έχω εξαιρετικούς συνεργάτες στο Living Postcards, δεν ξέρω τι θα έκανα χωρίς αυτούς... Την καλύτερη συμβουλή μού την έχει δώσει η ίδια η ζωή: να προσηλώνομαι στον στόχο, ανεπηρέαστη από την περιρρέουσα αρνητικότητα, να μη χάνω χρόνο σε ανούσια πράγματα, να θυμάμαι ότι αύριο μπορεί να μη ζω, άρα να κάνω το καλύτερο που μπορώ για εμένα και τους γύρω μου και -το κυριότερο- να πολεμώ «ήρεμα», με σεβασμό και αγάπη γνωρίζοντας ότι ουδείς αιώνιος και αναντικατάστατος.

living-postcards.com

SELFIE Talk

Βάγια Δανιηλίδου Κωνσταντίνος Τοπάλης

Free Cannes Camping!

Να τα μας: δυο παιδιά από τη Θεσσαλονίκη με το ταινιάκι τους «Free Camping» καλεσμένοι του Φεστιβάλ των Καννών. Φωταγωγήστε την πόλη!

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ / ΠΟΡΤΡΕΤΟ: ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΛΟΥΚΗΣ

Είμαστε οι Βάγια και ο Κωνσταντίνος, μένουμε στη Θεσσαλονίκη, επαγγελλόμεθα πολλά και διάφορα γύρω από το σινεμά, τις εικόνες, τις λέξεις. Όλα όσα έχουν σχέση με την 24plus1 (team24plus1.com), την οποία και δημιουργήσαμε το 2000. Από παραγωγές ταινιών μικρού μήκους, ντοκιμαντέρ, σκηνοθεσία, σενάριο, βίντεο λήψεις και μοντάζ, μέχρι κινηματογραφικά προγράμματα σε σχολεία δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης και ιντερνετικά μαθήματα στο e-EDGE (e-edge.gr), το διαδικτυακό μας εργαστήρι γραφής και εικόνας, για το οποίο είμαστε επίσης πολύ περήφανοι!

Όταν μάθαμε πως το «Free Camping» επιλέχθηκε στο Short Film Corner των Καννών, το επαγγελματικό τμήμα ταινιών μικρού μήκους του φεστιβάλ που ξεκίνησε το 2004, νιώσαμε μεγάλη χαρά, άγχος, αισιοδοξία, ελπίδα και ανακούφιση. Πρώτα διπλοτσεκάραμε την ανακοίνωση και μετά σκεφτήκαμε τι θα φορέσουμε... Χα, χα, χα!!

Βάγια: Μόλις είδα ότι φέτος είναι και πρόεδρος η Τζέιν Κάμπιον, η αγαπημένη μου γυναίκα σκηνοθέτις, το πήρα σαν έναν ακόμη καλό οιωνό! Θέλαμε να πάμε ξανά στη Γαλλία (οριακά γαλλόπληκτοι!), μακάρι να μείνουμε και περισσότερο εκεί, εννοώ και μετά το πέρας του φεστιβάλ.

Κωνσταντίνος: Αγαπάμε πολύ την πόλη μας, μας εμπνέει, σίγουρα περισσότερο από την Αθήνα, όπου και δουλέψαμε για δύο χρόνια, αλλά τα πράγματα δεν τραβάνε, δεν έχουν προοπτική. Αισθανόμαστε κάτι σαν «τουρίστες» ή μάλλον σαν «πολίτες» που μετακινούνται σε πόλεις και χώρες μέσα στη Ευρώπη.

Βάγια: Και δεν είναι μόνο μια τωρινή κατάσταση, είναι κάτι παλιό αυτό. Ίσως τώρα ακόμα περισσότερο. Σχιζοφρένεια! Είναι εντυπωσιακό το πόσο πολύ ανακυκλώνεται η ιστορία. Τέλος πάντων, το «Free Camping» είναι μια χαμηλόφωνη ταινία. Ξεκίνησε αρχικά ως ανάγκη να κάνουμε μία ακόμα μικρού μήκους. Απείχαμε καιρό από τα κινηματογραφικά σετ και μας λείψανε. Γυρίστηκε κοντά στον Σταυρό Χαλκιδικής σε μια παραλία. Ένα σετ, θέλαμε να ελαχιστοποιήσουμε όσο μπορούσαμε το κόστος. Όλες μας οι ταινίες είναι ανεξάρτητες, εννοώ χωρίς καμία υποστήριξη από τους επίσημους κρατικούς φορείς του κινηματογράφου. Ακόμα και με άλλες παλιότερες διακρίσεις, πολλές συμμετοχές σε φεστιβάλ και βραβεία, τίποτα. Αόρατοι! Θα έλεγα και άλλα πιπεράτα, αλλά δεν μου αρέσει η γκρίνια, γενικότερα. Τα πρόσωπα, οι ήρωες της ιστορίας είναι δίπλα μας, κυριολεκτικά, και μάλλον θα μας κυνηγάνε. Αστειεύομαι, είναι όμως πολύ υπαρκτά. Όταν έγραφα τους διαλόγους, γελούσα μόνη μου. Το πήρα σαν καλή ένδειξη και το κράτησα. Οπότε, κωμωδία. Ήθελα να γράψω κάτι με παιγνιώδη διάθεση, ίσως και σκωπτική. Δεν γουστάρω τις τόσες μαυρίλες στο σινεμά. Και ειδικά σε μια τέτοια περίοδο για τη χώρα, πολύ πένθιμη. Θεωρώ ότι κάθε ταινία πρέπει να έχει μέτρο και αλήθεια μέσα της. Να υπάρχει όλο το φάσμα της ζωής. Και το μαύρο, και το άσπρο, και τα ενδιάμεσα. Αυτό προσπαθήσαμε να κάνουμε και με την ταινία. Η πλοκή βγήκε μέσα από τους χαρακτήρες και φιξαρίστηκε όταν άρχισε να μιλάει πιο καθαρά μέσα μου η κεντρική ιδέα του σεναρίου.

Κωνσταντίνος: Το στόρι της ταινίας περιγράφει ένα ζευγάρι νέων Ελλήνων που έχει φύγει στην Ολλανδία για δουλειά και το καλοκαίρι έρχεται πίσω στην Ελλάδα για διακοπές, κάνοντας ελεύθερο κάμπινγκ σε μια απομακρυσμένη παραλία. Η ταινία είναι κωμωδία με δραματικά στοιχεία ή, αν θες, μια «δραμωδία». Εστιάζει στις ανθρώπινες σχέσεις και παίζει με τα στερεότυπα. Οι καταστάσεις του ζευγαριού σχετίζονται ως έναν βαθμό με την κρίση, όχι όμως μόνο με την οικονομική κρίση.

Μετά το ρεπεράζ και την επιλογή της παραλίας ξεκίνησαν τα γυρίσματα, τα οποία κράτησαν τέσσερις ημέρες. Στο σετ, πέρα από τη διάρκεια του γυρίσματος, υπήρχαν ωραίες στιγμές στα διαλείμματα με βουτιές και φαγητό στην παραλία αλλά και ευτράπελα, όπως όταν τα κύματα τράβηξαν μέσα τις σακούλες με τα εμφιαλωμένα νερά και βουτούσαμε για να τα μαζέψουμε. Είχαμε βέβαια και δύσκολες ώρες, γιατί δουλέψαμε τις ημέρες πριν τον Δεκαπενταύγουστο και μας πέτυχε ο καύσωνας. Πέρα από τη ζέστη, βέβαια, υπήρχε και το θέμα του εξοπλισμού (κάμερες, φώτα κτλ). Τον κουβαλούσαμε μέσα από χωματόδρομους, ελαιώνες, τον ανεβάζαμε από την απότομη πλαγιά της παραλίας κάθε βράδυ και το άλλο πρωί τον ξαναστήναμε.

Βάγια: Σινεμά στη Θεσσαλονίκη του σήμερα και στην Ελλάδα του τώρα σημαίνει... είσαι τρελός; Τι δουλειά έχεις εδώ, παιδάκι μου; Σημαίνει χόμπι, επί της ουσίας, να τι σημαίνει. Σημαίνει ακόμα λιγότερη υποστήριξη, σημαίνει έλλειψη σχεδίου από την πολιτεία, σημαίνει πολλές εργατοώρες χωρίς αμοιβή. Να τι σημαίνει σινεμά στην Ελλάδα. Και από την άλλη, ίσως σημαίνει και «ελευθερία»... ή και «ασυδοσία», δεν ξέρω, γίνεται φιλοσοφικό το θέμα, σηκώνει μεγάλη συζήτηση. Εξάλλου με τις τόσες δυσκολίες χαλυβδώνεσαι, πεισμώνεις περισσότερο.

Κωνσταντίνος: Δυστυχώς τα κίνητρα για κινηματογράφο στην Ελλάδα είναι ελάχιστα, πέρα από κάποιους που επιμένουν, στηρίζουν και δημιουργούν. Ειδικότερα στη Θεσσαλονίκη, η δυναμική είναι πολύ μικρή, αν αναλογιστεί κανείς πως είναι μια πόλη με μεγάλα φεστιβάλ και έναν τεράστιο «καμβά» με χώρους και τοπία που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για ταινίες. Θα έπρεπε να γίνουν ενέργειες ώστε να προσελκύει δημιουργούς και παραγωγές από παντού.

24plus1.wix.com/freecampingthemovie

SELFIE Talk

Nassos K.

Επάγγελμα graphic designer

Ο Nassos Kappa είναι ντιζάινερ σε μια χώρα όπου, όπως κάθε τι, σηκώνει πολύ ψάξιμο και πολλή συζήτηση! Του ζητήσαμε να μας διηγηθεί τη δημιουργική και προσωπική του ιστορία, να μας δείξει δουλειές του για τις οποίες νιώθει περήφανος, αλλά και να μας απαντήσει στο υπαρξιακής φύσης ερώτημα: Σε τι φάση βρίσκεται σήμερα το ελληνικό design;

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ / ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΘΑΝΟΣ ΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

Στη Θεσσαλονίκη των 80s και 90s, σε μια πόλη με ροκ γραφιστική όπως η μουσική της. Ανάμεσα σε εξώφυλλα δίσκων και αφίσες συναυλιών για τις Τρύπες, τα Ξύλινα Σπαθιά και τα Μωρά στη Φωτιά, σε εκδόσεις όπως το Trace και το ΗΥΦΕΝ_, στα εξώφυλλα της Διαγωνίου, με τον 88μισό στα αφτιά, με «Θείο Βάνια» και Goody's, και το βράδυ σε «Θερμαϊκό», «Berlin» και «Romance».

Εκεί γεννήθηκα και μεγάλωσα. Ανάμεσα σε δουλειές των Γεωργίου, Σαλτιέλ, alterVision, Τσίζεκ, Μπάκα, Καλογήρου και πολλών άλλων. Αυτή τη Θεσσαλονίκη έζησα όταν ακόμα ούτε ήξερα τι είναι γραφιστική, ούτε σκεφτόμουν τι θα γίνω όταν μεγαλώσω, αφού και στην ανάλογη ερώτηση κάθε θείας απαντούσα μηχανικά «ε, ηθοποιός... ξέρω γω;».

Μια ωραία μέρα, μπήκε στο γραφείο του παιδικού δωματίου ο πρώτος μου υπολογιστής, ένας Amstrad 6128 με πράσινη οθόνη. Κατανάλωσα πολλές ώρες σε βρεφικού επιπέδου προγραμματισμό σε Basic και, φυσικά, σε παιχνίδια. Μέχρι το '96, οπότε και αντικαταστάθηκε από ένα P/C με έγχρωμη οθόνη, ηχεία και μια στοίβα CD, όπου ανάμεσα σε multimedia εγκυκλοπαίδειες και πολλά καλύτερα παιχνίδια βρέθηκε και μια έκδοση του Photoshop 4. Ξεκίνησα με πειράματα σε φωτογραφίες, παίζοντας με plugin, φίλτρα και ξένες γραμματοσειρές που κατέβαζα με την τότε dial-up σύνδεση, ενώ αγόραζα περιοδικά τεχνολογίας και design, όταν περίσσευε κάτι από το χαρτζιλίκι μου, μέχρι που, κάπως έτσι, μπήκε και ο πρώτος σκάνερ πάνω στο γραφείο μου.

Σχεδίαζα από μικρός, με αγαπημένο υλικό το μολύβι, ενώ λάτρευα τα κόμικς και μου άρεσε πολύ να σχεδιάζω αφίσες, φυλλάδια και εξώφυλλα για εργασίες, για το σχολείο και τους προσκόπους. Έτσι, έμοιαζε πολύ δελεαστική η προοπτική να σπουδάσω γραφιστική. Σε μια πόλη που πέρα από «ερωτική», «φτωχομάνα» και λοιπά, αναγνωριζόταν -ευτυχώς- και για τη γραφιστική σκηνή της με ονόματα όπως του Γεωργίου, των Κολιαδήμα και Παπάζογλου, της ομάδας των Beetroot και άλλων. Ανήκω στη γενιά σχεδιαστών που είχε την ευκολία και ατυχία να γνωρίσει και να δουλέψει μια γραφιστική παραγόμενη κατά κύριο λόγο σε υπολογιστή. Ίσως για αυτό, κάπου στο '99, και ενώ παράλληλα με τη σχολή προσπαθούσα να κάνω τις πρώτες μου δουλειές, η τύχη με έφερε κοντά στο web design, που με κέρδισε.

Από τότε, εργάζομαι κατά κύριο λόγο πάνω σε αυτό, έχοντας ιδρύσει δύο web design studios, συνεργαστεί με δύο μεγάλους εκδοτικούς ομίλους στην Αθήνα, όπου βρίσκομαι πλέον από το '05, αλλά και με δύο από τα μεγαλύτερα διαφημιστικά digital agencies, ενώ αρθρογραφώ ως guest στο περιοδικό «+Design» του Δημήτρη Φακίνου και έχω τη χαρά να είμαι μέλος της κριτικής επιτροπής των European Design Awards.

Έτσι, τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια σχεδίασα αρκετά για το web, όπως το website της «Ελευθεροτυπίας», αυτό του ραδιοφώνου Ενλευκώ στην Αθήνα, το global site της ΦΑΓΕ, το portfolio των Nomint και των Bitniks (μιας συνεργασίας digital σχεδιαστών), αλλά και αρκετές mobile εφαρμογές όπως αυτή του Skroutz.gr, του πολιτιστικού Elculture και του εξαιρετικά πετυχημένου Netrobe, κάποιες δουλειές εκ των οποίων έχουν βραβευτεί με ΕΒΓΕ και Ermis Awards.

Δεν ξεχνάω, όμως, τα δύο μέσα που με οδήγησαν σε αυτό που είμαι σήμερα, την αφίσα και τα περιοδικά. Από τα τελευταία, θα μείνει μια πολύ γλυκιά ανάμνηση η περίοδος όπου σχεδίαζα το σαββατιάτικο ένθετο «minima» αλλά και μια σειρά από εξώφυλλα για το κυριακάτικο «Sunday» του «Αγγελιοφόρου Θεσσαλονίκης», ενώ από αφίσες αγάπησα ιδιαίτερα αυτές για τα Greek Riots μετά τη δολοφονία του Γρηγορόπουλου το '08, ως μέρος ενός από τα μεγαλύτερα πραγματικά social graphic design projects που έγιναν στην Ελλάδα, την αφίσα Ola Kiola για το Anti-Advertising Festival την ίδια χρονιά, τη σειρά αφισών για τα Effie Awards 2009, το φετινό έργο αυτοπροβολής A Designer's Vacation με mini-αφίσες που ανέβαιναν καθημερινά στο Instagram και σχεδιάζονταν αποκλειστικά σε smartphone, κατά την περίοδο των διακοπών, και, τέλος, τη συμμετοχή μου στο πρόσφατο «Crisis is a Greek Word», μιας παγκόσμιας πρωτοβουλίας ελλήνων σχεδιαστών να αφηγηθούν την κατάσταση της κρίσης στην Ελλάδα, με μια έκθεση που ταξιδεύει στον κόσμο και φιλοδοξεί να δείξει λίγο περισσότερο το ελληνικό design στο εξωτερικό.

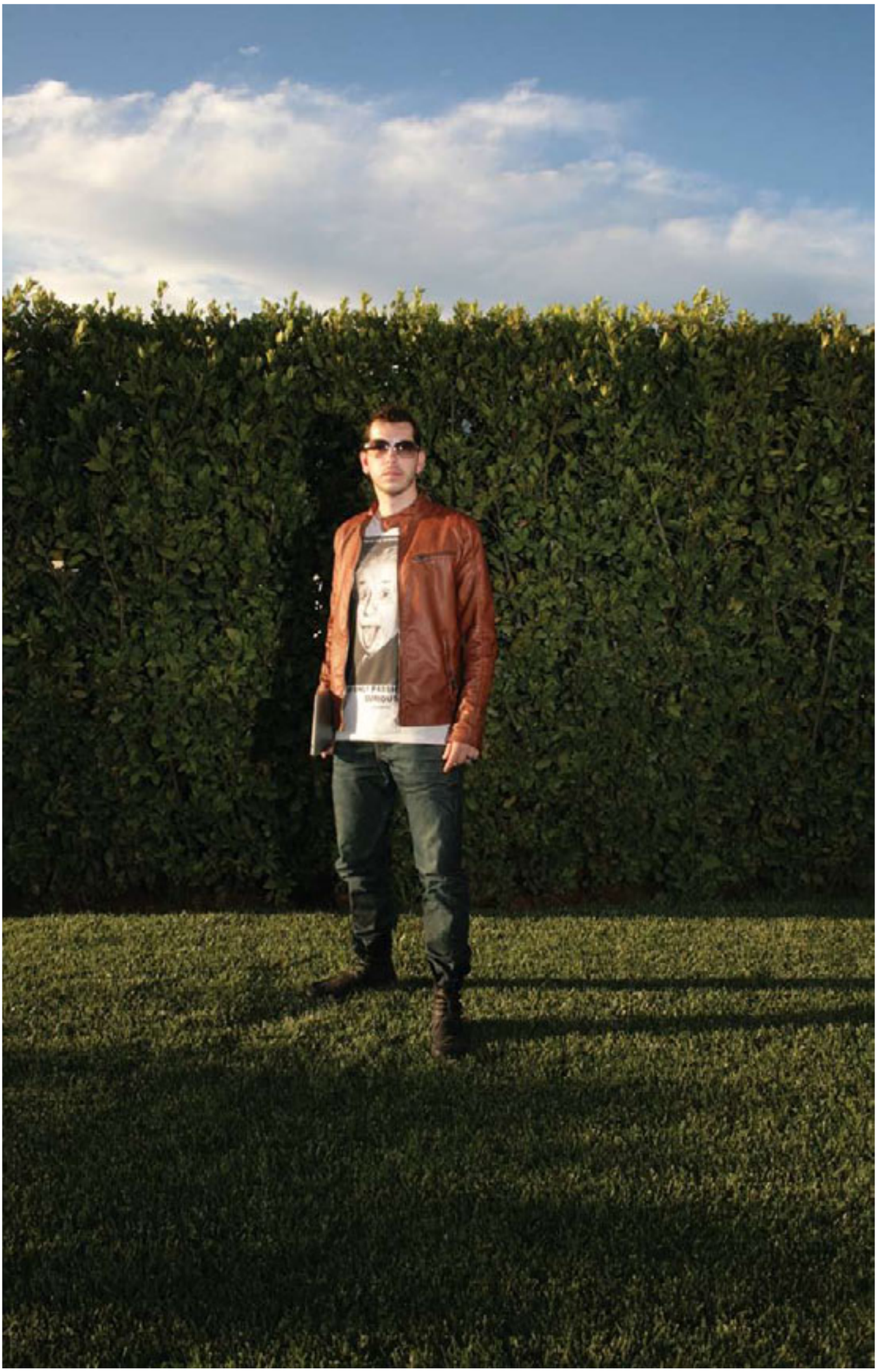

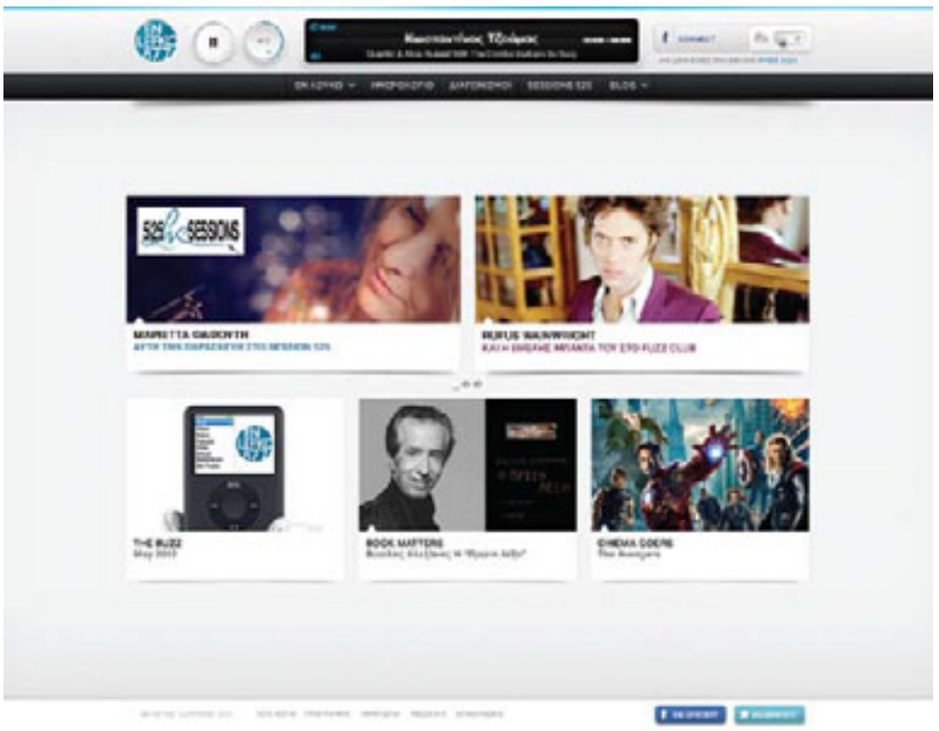
MARETTA GAGENTH
RUFUS WAINWRIGHT
THE BUZZ
BOOK MATTERS
CINEMA GOERS

NETROBE
OWN IT. LOVE IT. SHARE IT.
YOUR CLOSET
LOOKBOOK

COMPANY
EATING
LIVING
Total 2% apple, cinnamon & raisins
Floods the mouth with taste
APPROPRIATE FOR
INGREDIENTS
LOCATE STORE
36%
35%
170
25%
@amnichol
Creamy Pumpkin Soup with Cinnamon FAGE Total Pyumin
George D.
I Just love it!
Try it on recipes
SNACKS & CANAPES
STARTERS
SALADS
Mushroom, Spinach & Lentil Galates with Chilli & Garlic Yoghurt
Asparagus & Parmesan Pastries with Yoghurt Tomato Chutney
Artichoke and Romaine Lettuce Salad

culture.gr

QUOTES
Ola Kiola

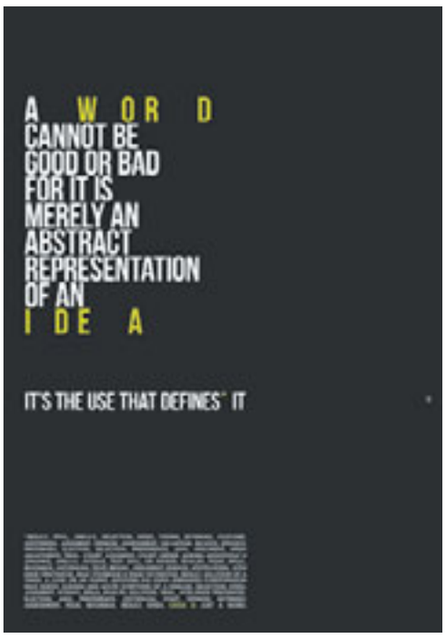

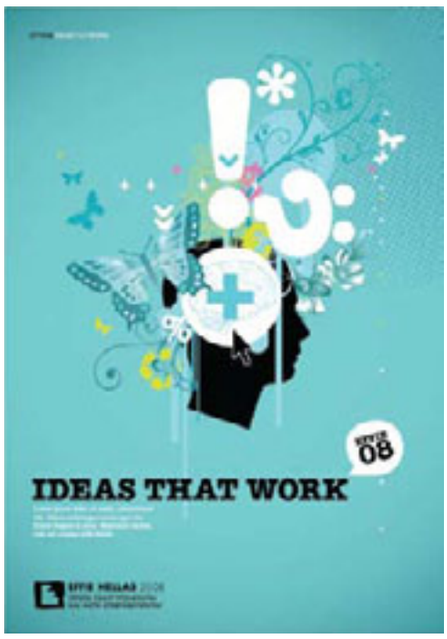

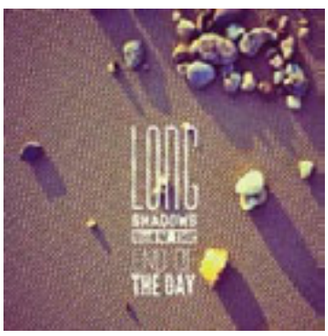

Sorry, I'm Greek

Τη χρειάζεται την προβολή το ελληνικό design, γιατί τα τελευταία χρόνια περνά μια περίεργη περίοδο. Από τη μία, πολλές εργασίες διεθνούς επιπέδου, από ελληνικά γραφεία για πελάτες (και) του εξωτερικού, με τα βραβεία που έχουν αποσπάσει αλλά και αναφορές σε περιοδικά και άλλα μέσα, έχουν ανεβάσει το επίπεδο αλλά και την αναγνωρισιμότητα του ελληνικού design. Ταυτόχρονα, έχουν αυξηθεί τα γραφεία τα οποία κάνουν τέτοιες δουλειές και βραβεύονται, ενώ έχει βοηθήσει πολύ και η πλατφόρμα Design Lobby, η οποία προωθεί έλληνες σχεδιαστές σε όλο τον κόσμο. Τολμώ να πω ότι το ελληνικό design αρχίζει πλέον να αποκτά ένα δικό του ύφος και χαρακτήρα, αναγνωρίσιμο στα μάτια τρίτων και, ειδικά στους τομείς branding και packaging, βλέπουμε εξαιρετικές δουλειές, που δεν έχουν τίποτα να ζηλέψουν από ανάλογες μεγάλων γραφείων σε Ευρώπη και Αμερική, ενώ τελευταία ανεβαίνουν πολύ το video και το animation.

Από την άλλη, έχουμε πολλά ακόμα να καταφέρουμε. Είμαστε αρκετά πίσω σε θέματα εκπαίδευσης, ειδικά πάνω στο digital, αφού ο μόνος τρόπος να μάθει web design κανείς στο 2014 είναι από μόνος του, όπως δηλαδή πριν 20 χρόνια. Πολλοί εξαιρετικοί έλληνες σχεδιαστές συνεχίζουν να φεύγουν στο εξωτερικό, αφού ψάχνουν καλύτερες συνθήκες, αμοιβές ή και πελάτες. Σε αυτό ας προσθέσουμε και τη σημαντική έλλειψη εκπαίδευσης των πελατών από τους επαγγελματίες σχεδιαστές. Παρά τις προσπάθειες, η δημιουργία μιας δυνατής Ένωσης ακόμα δεν έχει επιτευχθεί. Δεν υπάρχει αλληλεγγύη, αλλά έντονος ανταγωνισμός. Έτσι, βλέπουμε πολύ συχνά ανοιχτούς διαγωνισμούς για διάφορες ανάγκες επικοινωνίας κρατικών και όχι μόνο φορέων, κυρίως για σχεδιασμό λογότυπου, με αστεία deadlines, όρους συμμετοχής και έπαθλα, με κορυφαίο πρόσφατο παράδειγμα τον διαγωνισμό για τον λογότυπο ελληνικών προϊόντων, που, εκτός των άλλων, επιλέχθηκε και με ανοιχτή online ψηφοφορία!

Υπάρχουν, βέβαια, και τα αισιόδοξα, όπως, για παράδειγμα, στην περίπτωση της διοργάνωσης διαγωνισμού για τον σχεδιασμό της ταυτότητας του Εθνικού Θεάτρου, όπου δεν ήταν μόνο σχεδιαστές, αλλά και πολλοί άλλοι αυτοί που αντέδρασαν στην αντικατάσταση της προηγούμενης ταυτότητας, ενός πολύ δημοφιλούς και αγαπητού έργου του γραφείου mnp.

Τελικά, το ελληνικό design είναι σε ανοδική πορεία και σίγουρα σε καλύτερη φάση από ό,τι πριν από 10 χρόνια. Οι δυνατές βάσεις που έθεσαν οι παλιότεροι μεγάλοι σχεδιαστές και η δυναμική παρουσία, έστω λίγων, ανθρώπων που αγαπούν το design μπορούν να το βοηθήσουν να βρει ακόμη περισσότερο την ταυτότητά του και να φτάσει σε ακόμη καλύτερα επίπεδα ποιότητας και ζήτησης. Το καλό design πρέπει να φανεί, να αναδειχθεί και να αυξηθεί, κάτι που είναι στα χέρια όχι μόνο των σχεδιαστών και των πελατών αλλά και του καθενός που έχει μια αισθητική για να το αναζητήσει, να το απαιτήσει και να αντισταθεί στην κακογουστιά και την εύκολη λύση.

nassoskappa.com

SELFIE Talk

Broken Tempo

Σπασμένοι ήχοι

Όλα στο μπλέντερ: trip hop, indie, ambient, funk και κλασική μουσική. Το τέμπο είναι σπασμένο σε δεκάδες μικρούς ρυθμούς που παράγουν τον ωραίο, μεγάλο ήχο τους. Κοινώς, η Θεσσαλονίκη στα καλύτερά της.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ / ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΚΑΝΔΑΛΑΡΗΣ

Οι Broken Tempo είμαστε οι: Μαρία Elbrus (φωνητικά), Κωνσταντίνος Υφαντής (κιθάρα, φωνητικά), Κώστας Μπαλατσός (τύμπανα), Θεοχάρης Γκέγκας (μπάσο), Ηλίας Τσιπτσές (βιολί, πλήκτρα).

Όλοι μας έχουμε μεγαλώσει και ενηλικιωθεί «μέσα» στη μουσική και «από» τη μουσική. Επομένως, είναι πολύ ευρύ το φάσμα των μουσικών επιρροών μας και πιστεύουμε ότι αυτό αντανακλάται και στα δικά μας τραγούδια. Από μουσικά είδη κοινή συνισταμένη αποτελεί το trip-hop, το rock με τα πολλά παρακλάδια του (progressive, indie και άλλα), το funk, η ambient και η chill-out, η electronica και λόγω σπουδών ακόμη και η κλασική μουσική. Οι καλλιτέχνες που αγαπούμε είναι πάρα πολλοί, ενδεικτικά αναφέρουμε: Massive Attack, Archive, Morcheeba, Portishead, Bonobo, Hooverphonic, Pink Floyd, Apparat, Björk, Lamb, Parov Stelar, Barry Adamson, Jamiroquai, Red Snapper, Faith No More, Porcupine Tree, Tool, Radiohead και πολλοί άλλοι.

Ο συνδυασμός του σύγχρονου ήχου και της τεχνολογίας με τα κλασικά «ροκ» όργανα και ενορχηστρώσεις αποτελεί όντως μια συνειδητή επιλογή. Παρόλο που ο ήχος χαρακτηρίζεται κυρίως ως trip hop, ο ακροατής θα εντοπίσει μέσα στα κομμάτια πολλά στοιχεία και επιρροές όπως: smooth φωνητικά, ψυχεδελικές κιθάρες, funk μπάσα, ambient synth lines, βιολιά, trip hop αλλά rock ρυθμούς και άλλα πολλά. Στόχος όμως είναι ο συνδυασμός αυτός να γίνεται αρμονικά και όχι να αποτελεί αυτοσκοπό.

Το 2009 κυκλοφόρησε το πρώτο κομμάτι μας, που ήταν ένα remix στο άλμπουμ «Immaterial Monarch» του Poordream. Το 2011 κυκλοφορήσαμε ένα EP με τρία δικά μας τραγούδια και μια αρκετά «πειραγμένη» διασκευή του «Personal Jesus» των Depeche Mode. Το τραγούδι «Only One» από το EP επιλέχθηκε από πολλούς ραδιοφωνικούς παραγωγούς στα playlists τους. Το 2013 κυκλοφόρησε το single «You» μαζί με την dubstep εκδοχή του και τον Ιανουάριο του 2014 συμμετείχαμε με ένα remix στο «Once Sometime Remixed» του Cayetano. Τελευταία κυκλοφορία είναι το «Bella Belle», τον Απρίλιο του 2014, που ο καθένας μπορεί να το κατεβάσει ελεύθερα από τα προφίλ των Broken Tempo στο Soundcloud και στο Bandcamp και, φυσικά, και από την ιστοσελίδα μας. Επίσης είμαστε υπερήφανοι που είχαμε την τιμή να μοιραστούμε τη σκηνή ως opening act με πολλά σπουδαία συγκροτήματα της διεθνούς σκηνής όπως: Bonobo, Hooverphonic, Red Snapper, Belleruche, Anneke Van Giersbergen, Club des Belugas, Puressence, Zagar, DJ Bootsie Band, καθώς και ότι έχουμε λάβει μέρος σε πολλά σπουδαία μουσικά φεστιβάλ της Ελλάδας. Το «Bella Belle» είναι μια ευκαιρία να ασχοληθούμε με ένα καινούργιο για εμάς μουσικό είδος (electro swing) και να το προσαρμόσουμε στα δικά μας μουσικά «γούστα» και προτιμήσεις. Είμαστε χαρούμενοι που το αποτέλεσμα βγήκε τόσο groovy και έχει δεχθεί τόσο θετικά σχόλια.

Η Θεσσαλονίκη ανέκαθεν αποτελούσε μία πόλη που έδινε ερεθίσματα (θετικά ή αρνητικά) για καλλιτεχνική δημιουργία σε διάφορα επίπεδα και τα τελευταία χρόνια έχουν δημιουργηθεί πνευματικοί πυρήνες στην πόλη που προωθούν με ποικίλες δράσεις τα έργα νέων καλλιτεχνών, είτε αυτά αφορούν τη μουσική είτε το θέατρο είτε τη λογοτεχνία κ.ά. Δυστυχώς όμως δεν παύουν αυτές οι ενέργειες να αποτελούν μειοψηφία και δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η οικονομική κρίση βάζει φρένο σε πολλές προσπάθειες στήριξης της καλλιτεχνικής δημιουργίας. Κατά συνέπεια είναι δύσκολο να δημιουργείς μουσική με έδρα την πόλη μας, αλλά δεν το βλέπουμε σαν εμπόδιο, γιατί μας συναρπάζει και μας απορροφά γοητευτικά όλη η αλυσίδα των βημάτων. Οι Broken Tempo δημιουργήθηκαν για να αποτελούν τον δίαυλο μέσω του οποίου θα εκφράζει ο καθένας από εμάς τις μουσικές του ανησυχίες, ώστε οι μουσικές εικόνες που κρύβονται στο μυαλό και στην ψυχή μας να παίρνουν «σάρκα και οστά» και να μετουσιώνονται σε τραγούδια. Είμαστε χαρούμενοι που οι «ζωντανοί» άνθρωποι της πόλης, αλλά και εκτός των συνόρων της, αντιλαμβάνονται την ειλικρίνεια της μουσικής μας και στηρίζουν την προσπάθειά μας.

brokentempo.com

SELFIE Talk

Γιώργος Λαζαριώτης

Kikynethos Project

Κικύνηθος -το αρχαίο όνομα του νησιού Τρίκερι- σημαίνει «πλούσιος τόπος». Και αν αυτή η ιστορία που θα διαβάσετε, από μία διήγηση σε χαρτί μετατραπεί σε μια οικοευαίσθητη εμπειρία με επίκεντρο το παραμελημένο νησί, θα είμαστε όλοι «κερδισμένοι».

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΜΑΡΙΑ-ΑΝΝΑ ΤΑΝΑΓΙΑ

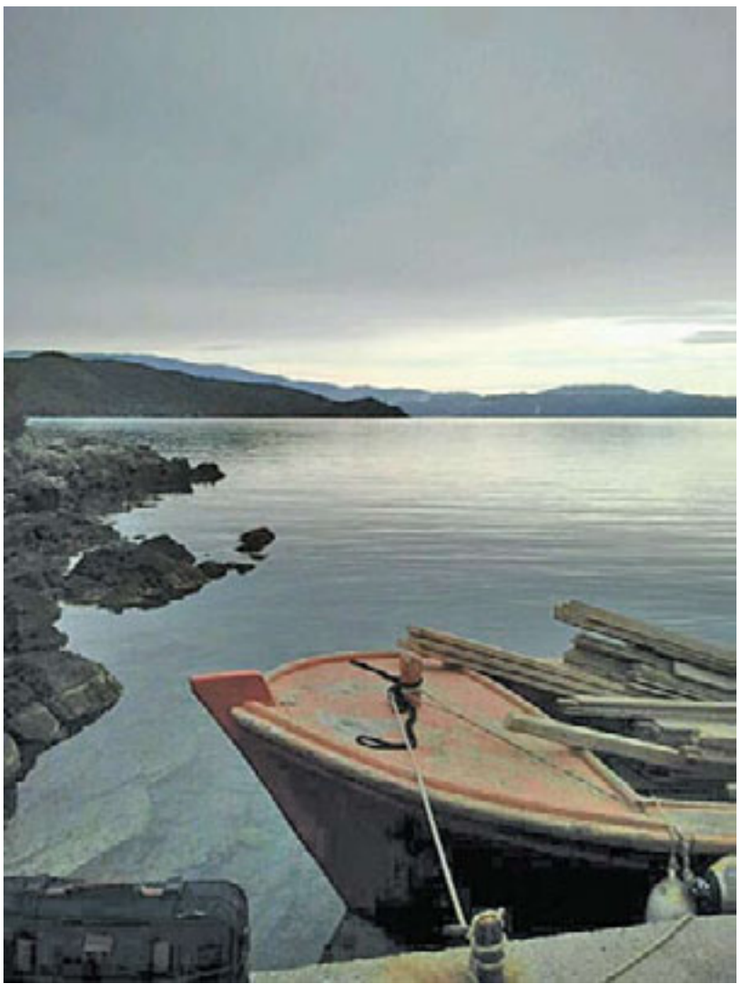

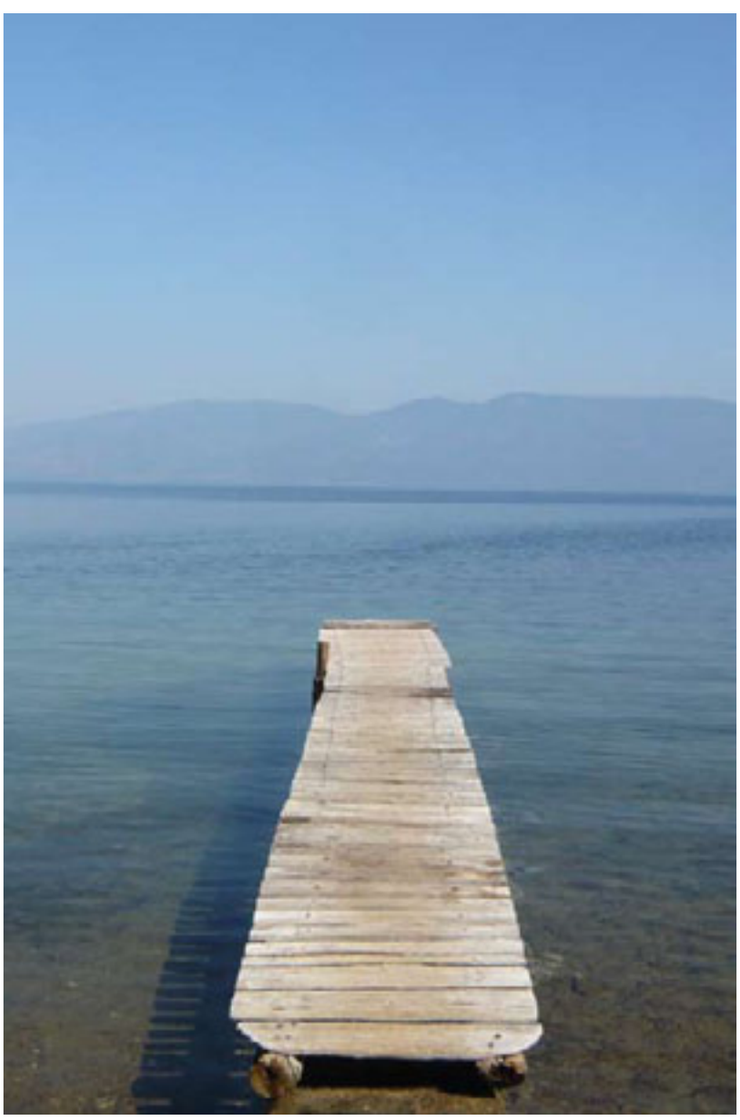

Γεννήθηκα στην Κοζάνη. Μεγάλωσα στη Γερμανία και στη Θεσσαλονίκη. Από τα 19 μου έως σήμερα ζω στην Ιταλία, αλλά επισκέπτομαι πάρα πολύ συχνά την Ελλάδα. Σπούδασα Ψυχολογία, ωστόσο εργάστηκα χρόνια ως manager πολυεθνικής. Παρά τις οικονομικές απολαβές, πριν οκτώ χρόνια, κουρασμένος καθώς η δουλειά μου δεν ήταν εκείνη που πάντα ήθελα να κάνω, ξαναπήρα τη ζωή στα χέρια μου και πλέον εργάζομαι ως ψυχαναλυτής.

Το 1983, κάνοντας διακοπές στις Σποράδες, πληροφορήθηκα πρώτη φορά για την ύπαρξη του νησιού Τρίκερι. Επιστρέφοντας το 1998, η οργιαστική βλάστηση, πανταχού παρούσα αλλά χωρίς να τρομάζει, και η αίσθηση ότι οι μόλις 56 κάτοικοι βρίσκονται σε απόλυτη αρμονία με τη φύση με έκαναν να σκεφτώ για πρώτη φορά πως εδώ θέλω να έχω κάτι. Όχι με την έννοια της ιδιοκτησίας, αλλά του σημείου αναφοράς.

Η ιδέα φώλιαζε μέσα μου. Το 2002 αγόρασα ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι του 1927, χαρακτηρισμένο ως τυπική παραδοσιακή κατασκευή, όπως επίσης και μια έκταση 10.000 τετραγωνικών με ελιές και πορτοκαλιές, μόλις 50 μέτρα από τη θάλασσα. Η παιδική μου φαντασίωση -μια φάρμα, κάποια ζωντανά και πολλά εσπεριδοειδή- άρχισε να αναβιώνει. Τα χρόνια πέρασαν. Η φαντασίωση ξεθώριασε. Το 2012, σε ένα ακόμα ταξίδι μου, κοιτώντας τα κυπαρίσσια με φόντο τη θάλασσα, ήρθε η κατάλληλη στιγμή: σκέφτηκα πως αυτό το μέρος δεν ανήκει μόνο σε μένα.

Όραμά μου είναι η αναδημιουργία ενός μικρού φυσικού παράδεισου, που διατηρεί έναν παραδοσιακό χαρακτήρα. Το κακέκτυπο φολκ δεν με αφορά. Το παραδοσιακό δεν μπορεί να είναι μια μουσειακή αναπαραγωγή του παρελθόντος. Υποχρέωσή μας είναι η ερμηνεία του, με στόχο να δημιουργηθεί κάτι σύγχρονο. Αρχικά, πολλοί με θεώρησαν τρελό. Στην πορεία, όμως, φίλοι από Ελλάδα και Ιταλία, επαγγελματίες από τον Βόλο και άνθρωποι που είδαν την καμπάνια «Kikynethos project» στην πλατφόρμα Indiegogo βοήθησαν να φροντίσουμε το μέρος και να προχωρήσουμε στην αναστήλωση του σπιτιού.

Φέτος το καλοκαίρι θα μπορούν να φιλοξενηθούν οι πρώτοι φίλοι στο σπίτι ή να φέρουν τη δική τους σκηνή και να μείνουν στο κτήμα. Έως το επόμενο καλοκαίρι θα δημιουργηθούν εναλλακτικοί χώροι φιλοξενίας -μια ιδιότυπη κατασκήνωση. Ένα στούντιο αρχιτεκτονικής από την Κορέα έχει εκδηλώσει ήδη το ενδιαφέρον του για συνεργασία.

Δεν είμαι ταξιδιωτικός πράκτορας, ούτε αποσκοπώ στην οικονομική απόσβεση μέσα από αυτή την προσπάθεια. Θα ήθελα αυτό το μέρος να αποτελέσει έναν ζωντανό οργανισμό, με ανθρώπους που έρχονται να ξεκουραστούν, να ονειρευτούν ή να δημιουργήσουν, να ζωγραφίσουν, να γράψουν βιβλία ή απλώς να περπατήσουν. Να επαναπροσδιορίσουν τις προτεραιότητές τους, όχι απαραίτητα με ναΐφ προσέγγιση, κατά το «ας γυρίσουμε στη φύση» του Ρουσώ.

Με συναρπάζει η ιδέα της δημιουργίας μιας κοινότητας, όχι με τη μορφή ενός χίπικου κοινοβίου, που είναι μια πεπερασμένη ουτοπία. Οποιοσδήποτε θέλει να συμμετάσχει ενεργά, να συνεργαστεί ή να αλλάξει τον αλγόριθμο της πορείας μας είναι ευπρόσδεκτος. Οι εργασίες προχωρούν. Θα ξαναστηθεί το πηγάδι που χρονολογείται από το 1930. Επίσης, θα ξανακτιστεί το μικρό θεατράκι, έργο των κρατουμένων που έζησαν εδώ.

Το γεγονός πως το Τρίκερι κατά την περίοδο 1948 - 1953 ήταν χώρος κράτησης γυναικών πολιτικών κρατουμένων ενέχει έναν συμβολισμό. Η επαφή μας με την ιστορία, όχι ως αναμόχλευση παθών αλλά ως διαδικασία επίγνωσης ότι για να έχεις μέλλον πρέπει να αντιμετωπίσεις το παρελθόν, είναι η ώθηση που χρειαζόμαστε ως λαός.

Το πιο τρελό μου όνειρο είναι να διοργανωθεί τα επόμενα χρόνια ένα πολιτιστικό φεστιβάλ μεσογειακής αισθητικής. Πιστεύω, άλλωστε, πως η αντιγραφή προτύπων που δεν ανήκουν στο DNA μας δημιούργησε αυτό που ονομάζουμε κρίση. Θα ήταν ωραίο να επανασυνδεθούμε με τις γειτονικές κουλτούρες. Υπάρχει μια κοινή κλωστή που μας δένει όλους γύρω από τη θάλασσα.

kikynethos.com

Πάνος Ασημακόπουλος
Κολαζista!

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΒΑΓΙΑ ΜΑΤΖΑΡΟΓΛΟΥ

Είτε με υπολογιστή είτε στο χέρι, τα έργα του είναι μικρά σύμπαντα όπου μέσα τους δεκάδες άλλοι κόσμοι αναδύονται.

Γεννήθηκα, ζω και εργάζομαι στην Αθήνα. Έχω σπουδάσει γραφιστική στον ΑΚΤΟ, κλάδος ο οποίος με έχει επηρεάσει πολύ. Η γραφιστική μου έδωσε πολλά εργαλεία και έμπνευση, ωστόσο ο χαρακτηρισμός «collage artist» ή «κολαζista» με εκφράζει απόλυτα. Η διαμόρφωση αισθητικής δεν μπορεί να χωρέσει σε τίτλους. Είναι παντού.

Δουλεύω και στο χέρι και σε υπολογιστή. Δεν είναι εύκολο να επιλέξω αποκλειστικά κάποια από τις δύο τεχνικές. Λατρεύω, ανάλογα με την περίπτωση και το αποτέλεσμα που θέλω να δώσω σε κάθε έργο μου, να δουλεύω συνδυαστικά. Η μείξη αυτή μου δίνει απεριόριστες δυνατότητες και ελευθερία. Μπορώ να εκφραστώ δουλεύοντας ψηφιακά κάποια κομμάτια, ενσωματώνοντάς τα σε χαρτί ή σε καμβά, και να τα εμπλουτίζω με ακρυλικά, μαρκαδόρους, παστέλ, ακόμα και με τρισδιάστατα στοιχεία, όπως κουμπιά και σύρμα, αποδίδοντας με τον τρόπο αυτό ό,τι έχω στο μυαλό μου κάθε φορά.

Τα πάντα μπορούν να αποτελέσουν έμπνευση. Ένα σοκάκι μισοφωτισμένο στο κέντρο της πόλης, ένα τραγούδι, ένας έρωτας, ένας χωρισμός, ένα όνειρο. Ακόμα και μια φιγούρα στον δρόμο που διακρίνεται αχνά ή ένα σύνθημα σε φθαρμένο τοίχο είναι ικανά να με συνεπάρουν. Καθημερινά πράγματα και καταστάσεις, αλλά που, αν τα παρατηρήσεις και τα δεις με διαφορετική ματιά, σου δίνουν τη δυνατότητα να τα νιώσεις. Για μένα, οι αισθήσεις είναι το κλειδί. Είναι η αρχή και το τέλος. Έτσι μου αρέσει να προσεγγίζω τα πράγματα και αυτό προσπαθώ να αποδώσω στα έργα μου. Είναι η απόλυτη ελευθερία.

Η Θεσσαλονίκη είναι η πιο γνήσια πόλη που έχω επισκεφθεί, και ό,τι γνήσιο είναι και εμπνευσμένο. Οι άνθρωποί της, οι μυρωδιές της και ο έντονος παλμός της δεν σου αφήνουν περιθώρια για τίποτα λιγότερο από το να εμπνευστείς. Δεν είναι, άλλωστε, τυχαίο ότι η Θεσσαλονίκη διαμορφώνει τάσεις, αισθητική και άποψη. Αν αυτό δεν είναι έμπνευση, τότε τι είναι;

«Thank you for the tragedy. I need it for my art» γράφω σε μια αφίσα που σχεδίασα. Αυτή η έκφραση σηκώνει μεγάλη κουβέντα. Την είχε πει ο Κερτ Κομπέιν και πάντα με συγκλονίζει. Έχω την αίσθηση πως από τα πιο τραγικά πράγματα πάντα γεννιέται μια εμπνευσμένη ιδέα. Στην τέχνη η τραγικότητα είναι που ενεργοποιεί τον καλλιτέχνη. Νομίζω πως είναι μονόδρομος. Είναι ένα σημείο αναφοράς για να δημιουργήσεις και να χτίσεις κάτι από την αρχή. Με αφορμή κάτι τραγικό όλοι μας έχουμε πεισμώσει θέλοντας να το αλλάξουμε. Είναι κινητήριος δύναμη. Αυτό είναι και το μήνυμα που θέλω να περάσω... όσο τραγικά πράγματα κι αν αντικρίζουμε, όσο τραγικές κι αν είναι οι καταστάσεις που βιώνουμε, ας γίνουν αφορμή να τις αλλάξουμε και να τις μεταμορφώσουμε σε ομορφιά, δύναμη και δημιουργικότητα. Δεν έχει σημασία αν θα το πετύχουμε πάντα, η διαδρομή και η προσπάθεια μετράει. Υπάρχει κάτι πιο ανατρεπτικό και αισιόδοξο;

www.wix.com/anouviss/asimakopoulos_panos

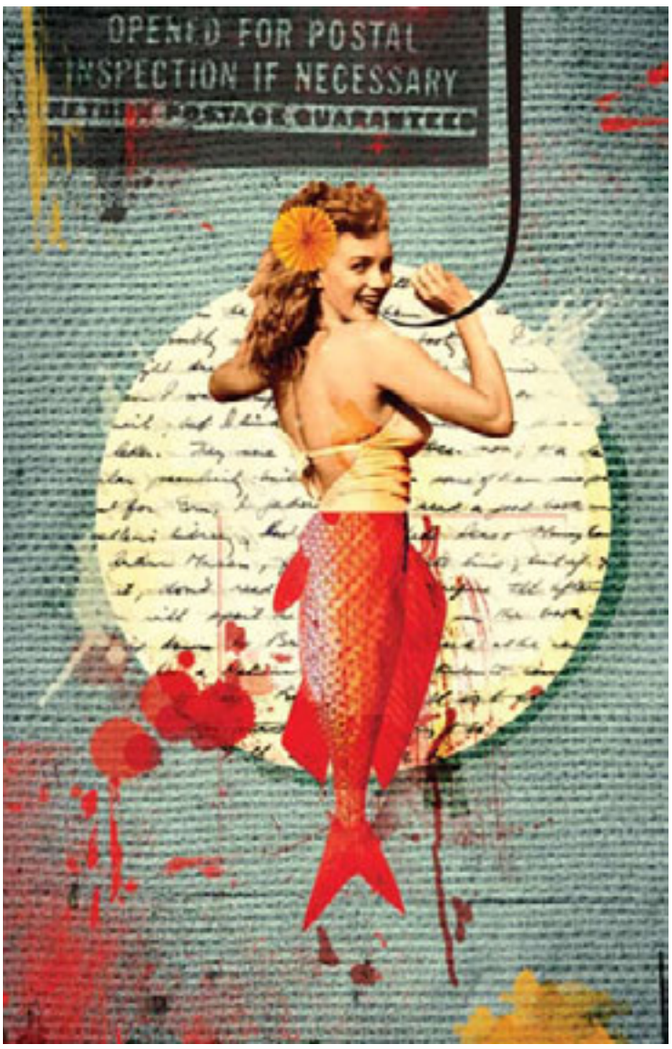
OPENED FOR POSTAL
INSPECTION IF NECESSARY

A boss wi
on every v
NE PREVIEW
revolution,

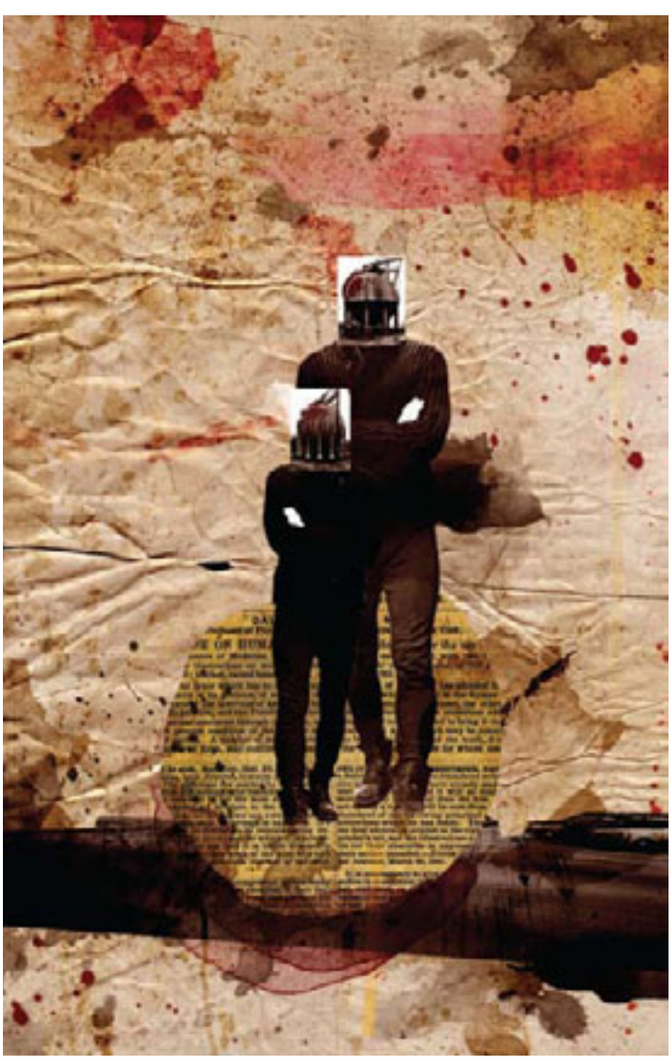

SELFIE Talk

Κώστας Μάρκου
Αγία Ακαδημία!

Το εστιατόριο «Ακαδημία» στην Αγίου Μηνά πέρα από φίνα πιάτα και κουζίνα διαθέτει και μια ιστορία που τα έχει όλα: φιλία, λαϊκές αγορές, κήπους, τέχνη, όνειρα, φαντασία, εξαγωγές και χύτρες που αχνίζουν.

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ / ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΛΟΥΚΗΣ

Η μάνα μου είναι Γιαννιώτισσα, ο πατέρας μου από την Οχρίδα. Έως το 1995 μεγάλωσα στην Κορυτσά, μετά ήρθαμε Ελλάδα. Σπούδασα τεχνολόγος τροφίμων και εκείνο το διάστημα γνωρίστηκα με τον Κωνσταντίνο Γαργάνη, συνέταιρό μου σήμερα στην «Ακαδημία». Από το 2008 το συζητούσαμε οι δυο μας το θέμα του εστιατορίου, ποντάροντας ο ένας στη δουλειά του άλλου. Εγώ δηλαδή σε ό,τι έχει να κάνει με την κουζίνα κι ο Κωνσταντίνος, που δούλευε καιρό στον τομέα των ασφαλειών ζωής, σε αυτό που λέμε δημόσιες σχέσεις.

Αρχίσαμε να ψάχνουμε χώρο σε όλη τη Θεσσαλονίκη, κι ένα μεσημέρι περάσαμε από την Αγίου Μηνά, που έμοιαζε με ντίσκο, λουσμένη στο άσπρο φως αλλά και το πορτοκαλί που σπέρνουν οι νεραντζιές. Κοιτάξαμε την πινακίδα που έγραφε «Ενοικιάζεται», τα συμφωνήσαμε με την ιδιοκτήτρια ως προς το ενοίκιο, κι έτσι άρχισαν όλα. Ρίξαμε πολύ προσωπική δουλειά, ευτυχήσαμε όμως ως προς την καθοδήγηση, αφού είχαμε δίπλα μας τον εικαστικό Λάζαρο Πάντο. Δική του ιδέα ήταν το όνομα «Ακαδημία», εκείνος φρόντισε να κρεμαστούν στους τοίχους σχέδια από φοιτητές Καλών Τεχνών από διάφορες χώρες της Ευρώπης αλλά και δικά του. Μαζί, φυσικά, με τα αγάλματα. Ούτως ή άλλως, η Αγίου Μηνά διαθέτει κτήρια με νεοκλασικό στιλ, οπότε μπορείς να πεις πως με την «Ακαδημία» δεν διαταράξαμε την ισορροπία της.

Ανοίξαμε το 2011, παραμονή Χριστουγέννων, χωρίς διαφήμιση, μόνο στόμα στόμα, από φίλο σε φίλο. Ίσως γιατί ως κουζίνα αλλά και ως χώρος εκπέμπαμε ένα άλλου είδους σήμα πολιτισμού, η Θεσσαλονίκη μας συζήτησε. Κι έτσι καταφέραμε όχι μόνο να επιβιώσουμε σε αυτή την κρίση αλλά και να ατενίζουμε το μέλλον αισιόδοξα. Έχουμε ποιότητα, φαντασία, αλλά και ποντάρουμε πολύ στις πρώτες μας ύλες. Η Θεσσαλονίκη έχει εξαιρετικές λαϊκές αγορές: Τρίτη στη Λασκαράτου, Τετάρτη στο γήπεδο του ΠΑΟΚ, Πέμπτη στην Ολυμπιάδος, Παρασκευή στην Καυταντζόγλου και Σάββατο στη Βούλγαρη μπορείς να ψωνίσεις πράγματα που δεν τα έχουν ούτε και τα πιο γκουρμέ σούπερ μάρκετ. Παπαρούνες, αγριομάρουλα, τρούφες, αγριόχορτα από τη Χαλκιδική, παράδεισος κυριολεκτικά είναι οι λαϊκές αγορές μας τις οποίες επισκέπτομαι καθημερινά.

Είμαι πολύ περήφανος για μερικά από τα πιάτα της «Ακαδημίας». Το συκώτι με καραμελωμένα κρεμμύδια, το κριθαρότο με γαρίδες, η πατατοσαλάτα με πέστροφα καπνιστή, ο σπιτικός λευκός ταραμάς μας και το καλαμάρι βυθού σοταρισμένο με πέστο βασιλικού και ντοματίνια είναι πιάτα δοκιμασμένα και μελετημένα. Τώρα που καλοκαιριάζει και άνοιξε και ο κήπος μας, το μενού μας εμπλουτίζεται με περισσότερους μεζέδες, σαλάτες και ορεκτικά, λανσάροντας και τα προϊόντα του κήπου μας στα Βασιλικά. Είχε ο πατέρας μου ένα κτήμα κι έριξε ντομάτες, μελιτζάνες, πιπεριές, αγγούρια και μαρούλια, ώστε να δικαιολογούμε εκατό τοις εκατό το σλόγκαν «φαΐ σπιτικό».

Από κρασιά, από την πρώτη μέρα που ξεκινήσαμε, έχουμε συνεργασία με το Κτήμα Αρβανιτίδη, το οποίο επιμελήθηκε και μια κάρτα με το όνομα «Ακαδημία», οπότε μπορείς να δοκιμάσεις και τα ολόδικά μας ούζο, τσίπουρο και κρασί.

Και πάνω που λέγαμε «ωραία, ρεγουλάραμε, βρήκαμε τον δρόμο μας», ξαναμπήκαμε στην ωραία περιπέτεια, αφού μια φίλη από το Τίμπιγκεν, λίγο έξω από τη Στουτγάρδη, η Βασιλική Αγγελοπούλου, μας πρίζωσε και ανοίξαμε παρέα το «Meze». Κουζίνα όμοια με της «Ακαδημίας», που φέρνει όμως και σε μπακάλικο, αφού ό,τι δοκιμάζει ο κόσμος και του αρέσει μπορεί να το αγοράσει και για το σπίτι του. Δίπλα ακριβώς θα ανοίξουμε και μια γκαλερί, αφού είπαμε ότι το χούι με την τέχνη δεν κόβεται. Το πήγαινε-έλα με τη Γερμανία, μια εγώ και μια ο Κωνσταντίνος, είχε σαν αποτέλεσμα στη φωτογραφία να βλέπεις μόνο εμένα. Αλλά οφείλω να ξαναπώ, μιας και φέτος κλείνουμε δέκα χρόνια γνωριμίας, πως χωρίς αυτόν τίποτα από τα παραπάνω δεν θα υπήρχε.

«Ακαδημία»: Αγίου Μηνά 3, 2310 521 803

SELFIE Talk

Tides & Floors by Mike Rafail

Ένα εντυπωσιακό φωτογραφικό και βίντεο πρότζεκτ στα αγγλικά όπου δημιουργός και πρωταγωνιστές ορίζουν το σύμπαν μιας πεισματικά ανήσυχης και καλλιτεχνικά γενναίας Ελλάδας.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Γεννήθηκα στη Θεσσαλονίκη τον Φεβρουάριο του 1980 και σπούδασα γραφιστική και διαφήμιση στο ΙΙΕΚ Πυθαγόρας. Το 2001 η καθηγήτρια της σχολής μου Άννα Καραγεωργίου με γνώρισε με τους Βαγγέλη Λιάκο, Αλέξανδρο Νίκου και Γιάννη Χαραλαμπόπουλο και ξεκίνησα να εργάζομαι στη δημιουργική ομάδα Beetroot design group. Έκτοτε είμαι βασικό μέλος της. Πολλαπλές εφαρμογές του design (φωτογραφία, βίντεο, τυπογραφία, illustration, motion graphics, web design) αποτελούν τα αντικείμενα της δραστηριότητάς μου στην Beetroot.

Η Beetroot είναι ένα φοβερά δημιουργικό περιβάλλον. Οι δυναμικές της ομάδας είναι ένας από τους κύριους λόγους που έχει αποσπάσει διακρίσεις σε Ελλάδα και εξωτερικό, μεταξύ των οποίων στα Epica (2004, 2007, 2008), το ΜΕΓΑ ΕΒΓΕ (2006, 2008, 2010, 2012), European Design Awards (2007, 2008 - Agency of the Year), Red Dot Awards (2011 - Agency of the Year).

Η γραφιστική και η καθημερινή τριβή με τόσο δημιουργικούς φίλους-συνεργάτες καθόρισε όλη την αισθητική μου, όχι μόνο την επαγγελματική αλλά και την προσωπική. Από το πώς θα τοποθετήσω ένα λογότυπο πάνω σε μια λευκή σελίδα μέχρι στο πώς θα στήσω ένα πιάτο με μαχαιροπήρουνα πάνω σε ένα τραπέζι ή τέσσερα βιβλία σε ένα άδειο ράφι.

Η συμμετοχή σε διεθνείς διαγωνισμούς design και οπτικής επικοινωνίας με την Beetroot ήταν ευκαιρίες για να ταξιδέψω στο εξωτερικό, να γνωρίσω, να ακούσω, να μάθω όσο γίνεται περισσότερα κομμάτια του design σφαιρικά. Άρχισα να φωτογραφίζω ολόκληρα τα ταξίδια, από το αεροδρόμιο στις αναχωρήσεις μέχρι το αεροδρόμιο στην επιστροφή, από ταμπέλες στον δρόμο (πολλές ταμπέλες) μέχρι καπάκια υπονόμων, ανθρώπους στο μετρό και σε πλατείες...

Το 2010 αποφάσισα να χρησιμοποιήσω τη φωτογραφική μου μηχανή σε ένα live. Το αποτέλεσμα μου άρεσε πολύ. Με εξίταρε το γεγονός ότι είχα μόνο μία ευκαιρία για μία καλή λήψη. Πήγα στην επόμενη συναυλία, η οποία ήταν πολύ διαφορετική αλλά εξίσου ενδιαφέρουσα. Άρχισα να μετανιώνω και να θυμώνω με τον εαυτό μου, που δεν είχα ξεκινήσει πολύ πιο πριν, κι έτσι έχασα τόσο σπουδαίες μπάντες που πέρασαν από τη Θεσσαλονίκη.

Το καλοκαίρι του 2012 γεννήθηκε η ανάγκη μέσα μου να πάω τη φωτογραφία ένα βήμα παραπέρα, να γίνω καλύτερος, να φωτογραφίζω καλύτερα και πιο σωστά ίσως, πάντα όμως με την αισθητική που μου έδινε η γραφιστική και όχι οι κανόνες ή οι θεμελιώδεις γνώσεις πάνω στη φωτογραφία που δεν είχα - και δεν έχω. Άρχισαν να με κερδίζουν οι εικόνες με κεντρικό θέμα τον καλλιτέχνη... Αυτή μου η ανάγκη με οδήγησε στο να σκεφτώ, να σχεδιάσω και να υλοποιήσω ένα πρότζεκτ, σκεπτόμενος ότι μόνο μέσα από ένα πρότζεκτ θα καταφέρω να επικεντρωθώ απόλυτα πάνω σε αυτό που μου αρέσει. Η γραφιστική και το design πάντα ήταν οι προτεραιότητές μου, αλλά ήθελα πολύ να εξελιχθώ στη φωτογραφία, στη σωστή και καθαρή καταγραφή της στιγμής, και την παρουσίασή της χωρίς επεμβάσεις. Η στιγμή είναι αρκετά δυνατή από μόνη της. Αρκεί να είναι η σωστή στιγμή, το σωστό κλικ!

Κάπως έτσι γεννήθηκε το «Tides and Floors». Πέρασαν μήνες σχεδιασμού στο μυαλό μου: σκέψεις προσέγγισης του σκοπού και του τρόπου (ο σκοπός είχε τεράστια σημασία), δημιουργία αυστηρού κανόνα για το περιεχόμενο, σχεδιασμός του site – λογοτύπου. Σε αυτά τα αρχικά σχέδια και τις σκέψεις για το πρότζεκτ ήξερα ότι θέλω να φωτογραφίζω ανθρώπους, σκεφτόμουν ανθρώπους γενικά από όλους τους χώρους της Τέχνης, και την παρουσίασή τους μέσα από πορτρέτα. Όμως στόχευα σε φωτογραφίες χωρίς επιτηδευμένη, «υποχρεωτική» καλλιτεχνική διάσταση. Ήθελα στη φωτογραφία ο καλλιτέχνης να φέρει κάτι που τον αφορά, υλικό από τη δική του ουσία, λίγη από τη «σιωπή» του.

Το 2012 η Beetroot είχε αναλάβει την οπτική επικοινωνία της Στέγης Γραμμάτων & Τεχνών και έτσι τον Οκτώβριο βρέθηκα backstage στην καταπληκτική παράσταση των Rootlessroot «KIRERU». Τότε νομίζω πως έγινε η καλλιτεχνική έκρηξη μέσα μου, ξεκαθάρισε και γέμισε όλα τα κενά και τα θολά σημεία του πρότζεκτ που βρισκόταν ακόμα στο μυαλό μου. Γνώρισα καλλιτέχνες, βρέθηκα στα παρασκήνια, πέρασα χρόνο μαζί τους. Προσέγγισα κάποιους για να αποτελέσουν μέρος του πρότζεκτ, ταξίδεψα αρκετά στην Αθήνα -ταξίδια μόνο γνωριμίας και επαφής- χωρίς τον στόχο πάντα να φωτογραφίσω σε μία ώρα και να φύγω. Περίμενα η σχέση με τους ανθρώπους αυτούς να μου δώσει το σήμα για το πρώτο κλικ, τη στιγμή που θα ερχόταν από μόνη της, όποτε θα ερχόταν, τη στιγμή που θα ένιωθε και θα ένιωθα όμορφα. Κάθε καλλιτέχνης έχει μια δική του ιστορία, μια πορεία καλλιτεχνική, ανθρώπινη, την οποία δεν ζητώ να μάθω και να την καταγράψω. Περιμένω, συζητάω και έρχεται η στιγμή να μου την αφιερώσει χωρίς τις δικές μου ερωτήσεις ή/και κατευθύνσεις.

Οι σχέσεις που αναπτύσσονται μέσα από κάθε φωτογράφηση, μέσα από την ολοκλήρωση του κάθε αφιερώματος, ξεπερνούν τις περισσότερες φορές το ίδιο το «T&F». Ξεκινούν συνεργασίες πάνω σε πρότζεκτ των καλλιτεχνών, πάνω σε δικές τους σκέψεις, παραστάσεις, performances, στα οποία με καλούν να συμμετέχω μέσα από τη δική μου ματιά και τη δική μου αισθητική προσέγγιση. Με τους περισσότερους μιλάω πολύ συχνά στο τηλέφωνο είτε για δουλειά είτε για να δουν τι κάνω είτε για να μάθω τα επόμενα βήματά τους. Η τέχνη πρέπει να είναι ελεύθερη, ανοιχτή και οι καλλιτέχνες που έχω συνεργαστεί είχα την τύχη να βλέπουν τα πράγματα από πολλές διαφορετικές πλευρές - για αυτό τον λόγο πιστεύω ότι βρέθηκαν και μπροστά στον φακό μου, στο «T&F», αλλά και στη ζωή μου.

Το «T&F» ακολουθεί ξεχωριστούς καλλιτέχνες στην προσωπική τους ζωή, στον προσωπικό τους χώρο, σε αγαπημένα τους μέρη, όπου εργάζονται, ονειρεύονται, σκέφτονται, δημιουργούν. Και την καταγράφει μέσα από φωτογραφικά πορτρέτα και ένα performance βίντεο. Επιλέγουν οι ίδιοι τι θα φορέσουν, τα μέρη που θα φωτογραφηθούν, αν θα χρησιμοποιήσουν make-up ή όχι, με απόλυτη ελευθερία. Συνεργασία αρμονικότατη.

Από το πρώτο τηλέφωνο-επαφή μέχρι και το τελικό post, είναι μια διαδικασία επίπονη, χρονοβόρα, κοστοβόρα αλλά και άκρως δημιουργική. Μου χαρίζουν ένα κομμάτι τους και προσπαθώ να το παρουσιάσω όσο πιο σωστά και καθαρά γίνεται με τον σεβασμό που τους αξίζει.

Ξεχωριστό κομμάτι σε κάθε αφιέρωμα είναι το performance video, που είναι και το μόνο κομμάτι που άλλαξε νωρίς, μετά τις 4 πρώτες φωτογραφήσεις, το μόνο κομμάτι που ξέφυγε από το αυστηρό πρωτόκολλο.

Αρχικά ο σχεδιασμός προέβλεπε ένα video portrait, όπου ο καλλιτέχνης θα έμενε μπροστά από τον φακό και αντί για το κλικ φωτογραφίας θα ακουγόταν το κλικ κάμερας και θα τον κατέγραφε για 1 λεπτό. Θα μπορούσε να μείνει απόλυτα ακίνητος, ή να πει κάτι, ή να τραγουδήσει, ή να παίξει κάτι. Το twist που έκανε ο Λάμπρος Φιλίππου ήταν αρκετό να στιγματίσει το video performance, που έκτοτε ζητώ και αναζητώ πλέον κάθε φορά. Κάθε μουσική γράφεται αποκλειστικά για το κάθε video, είτε από τον ίδιο τον καλλιτέχνη, αν είναι μουσικός, είτε από σημαντικούς συνεργάτες-φίλους μουσικούς.

Όνειρό μου είναι να συνεχίσω να γνωρίζω δημιουργικούς ανθρώπους με ελεύθερο πνεύμα, να καταγράφω κάθε φορά όσο καλύτερα και δημιουργικά γίνεται την αλήθεια τους. Ίσως κάποια μέρα να καταφέρω να παρουσιάσω το πρότζεκτ στο σύνολό του, σε μια έκθεση πορτρέτων και video performance, με επίτιμους καλεσμένους τους ίδιους τους πρωταγωνιστές του «Tides & Floors».

tidesandfloors.com

Takis Spyridakis, actor

What was the worst moment in your career? The disqualification of my acclaimed movie "The Garden of God" as was suggested by the cinema officials of that era some of which are still active today. **What would you talk about with a child?** You shouldn't talk with a child; you should better remain silent and listen.

What makes you cry? The things that make me laugh.
What is the future like? I never cared for the future.
Faith or Reason? I am faithful to the utopic, profound and surreal aphorism: Connect Dream with Reality.
Is/As Takis IS AS Spyridakis.

Stefanis Goulioti, actress

I am Stefania Goulioti , and I am an actress...
This time i'm part of the theatre company of «New World's Theatre»!!
I get inspired from clever people and from people who dedicate themselves in art...
I am getting so easily angry... Injustice makes me angry and since there's so much injustice in our world, I am almost always angry...

«Good» in art means simplicity and openess...i am afraid of being alone in life... my thoughts lately are slow and i like to think less for myself and more for the others..
We should try and care less for our selfish bodies... It's an obligation since we decided to live all together...

Horos, theatre company
Simos Kakalas, Elena Mavridou, Dimitra Kouza

I am Simos Kakalas and I am a director
this time Im part of the ever expanding universe
The thing that inspires me is my faith in humanity.
'Good' in art mean, when art can break through
your way of thinking.
Racism of any kind makes me angry.
Epic fail compilations on YouTube always make me
lough or cry...
Only love takes my breath away

I am Elena Mavridou and I am an actress...
Currently I am part of 'Horos' theatre company,
and we're on a touring production of
«Golfo: Director's cut» . I'm also working on a new film
called: 'Οχθες' ('Shores') by Panos Karkanevatou.
The two things that inspire me are Love and generosity.
Healers, storytellers and people who love life inspire me a lot.
'Good' in art mean anything that goes through the process
of research, divides, amuses and raises questions to the audience.
Children and animal assault make me angry.
Self-sarcastic people make me laugh and they also win my admiration. I don't like people who take themselves seriously.
When my brain cannot stand what my heart is feeling then I start crying.
Most of the times my body cannot stay "silent" when a very strong stimulus comes about.
The thing that takes my breath away is when people look at each other deeply in the eyes.

My name is Dimitra Kouza and I am an actress.
I have just finished touring in Northern Greece performing
in "Γολφω director's cut", the latest version of a 10 year old project
named "GOLFO"
The things that inspire me are when unknown people that pass by me,
people I meet at the supermarket. People that do remarkable things
without even knowing it. People who are not afraid to take risks
in their lives. A good song.
Good in art means something that has great technique but also reflects
the soul of the artist and his honesty. Something that is unique in its intentions.
People who are arrogant and headstrong make me angry. Moreover,
people who abuse animals because they see them as objects.
My friends and my cats make me lough. The thought that all the good things
eventually will end make me cry.
The sea takes my breath away. The wind that takes away all the bad thoughts
and clears my mind. A great kiss. When I fall in love.

Tilemachos Moussas, composer/multi-instrumentalist

What was the worst moment in your career?
I don't remember
What would you talk about with a child? Nothing
What makes you cry? Music, films, love, death.
What is the future like? A Mad Max movie.
Faith or Reason? Faith.
Is/As Tilemachos is a musician who lives as a laborer.

Andreas Konstantinou, actor

I am Andreas Konstantinou and I am an actor.
Currently I am working on my new project called: «Project Bacchae».
I get inspired by talented people.
Generally speaking, I don't know what I consider good art.
When something touches my soul then I call it good art.
Bad people make me angry.
Children make me laugh and cry...
What takes my breath away is the sea and the sky.
Clay layer by kostantinos pavlidis
Music by 21st Century Wolf

Jozef Frucek – Linda Kapetanea
Rootlessroot, movement practicioners

What was the worst moment in your career?
J: The moment I choose to be an artist,
which in other words means "must be creative,
innovative and original". What a bummer!
L: There is nothing like a worst moment.
There is only "what there is".

What would you talk about with a child?
J: Kids are dangerous, I don't talk to them.
L: I become silent so they can devour me,
swallow me into their world of eternal fantasy.
What makes you cry?
J: Nearly everything, I am pretty sensitive human being.
But the most I get touched by:
1/advertisements for tooth pastes
2/pame paketo (even if I don't understand greek!)
3/ and Turkish serial Fatmagul subtitled in greek
L: Every time when I leave my kids for a tour.

What is the future like?
J: Our future? as Human kind?
We are voluntary heading towards big shit.
And my wise prediction is that in near future
we will all collectively eat it.
L: More we want to know, more unknown it becomes.
But my future is certain: sex, money and fame

Faith or Reason?
J+L: Our answer in Zen style would be
Beyond reason
Beyond faith
Beyond words.
Only small frog does gva gva

Is/As
Jozef IS as stupid AS his wife allows him to be.
But Linda is also stupid.

D for Dusseldorf

Κάπου στην Ευρώπη υπάρχει μια πόλη που τη διασχίζει ένα ποτάμι. Μια πόλη κοντά στο εκατομμύριο με καιρό κυκλοθυμικό και κατοίκους τόσο ανοικτούς, ώστε να μη χαρακτηριστούν κλειστοί.

ΚΕΙΜΕΝΟ, ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΛΟΥΚΗΣ

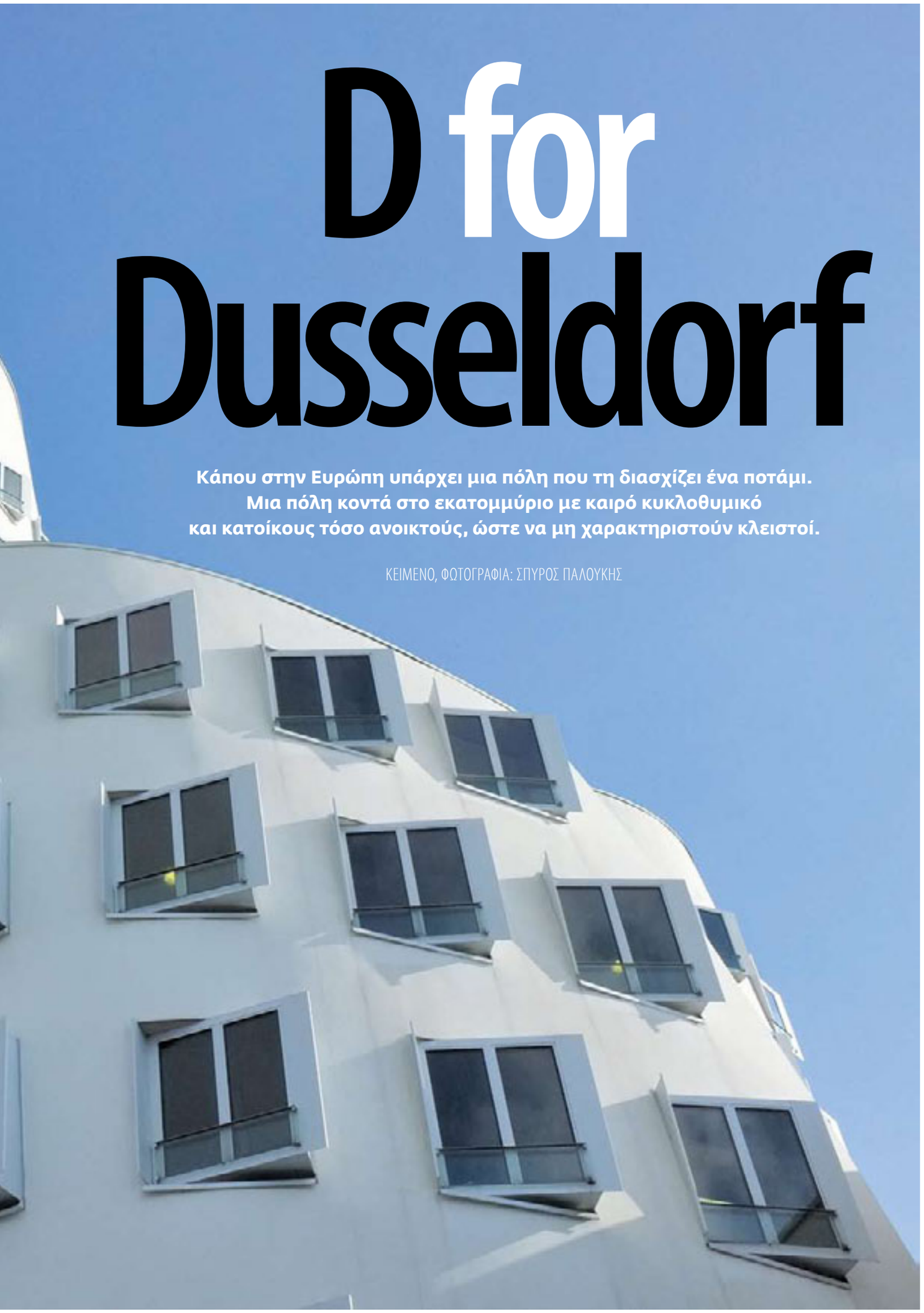

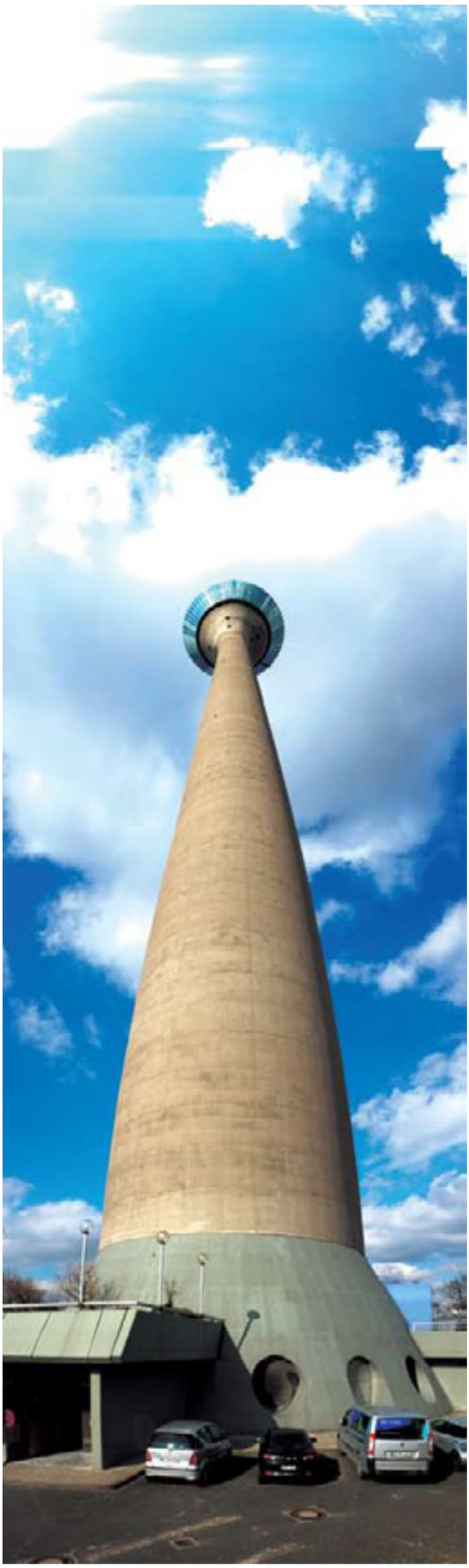

Diebels
Diebels

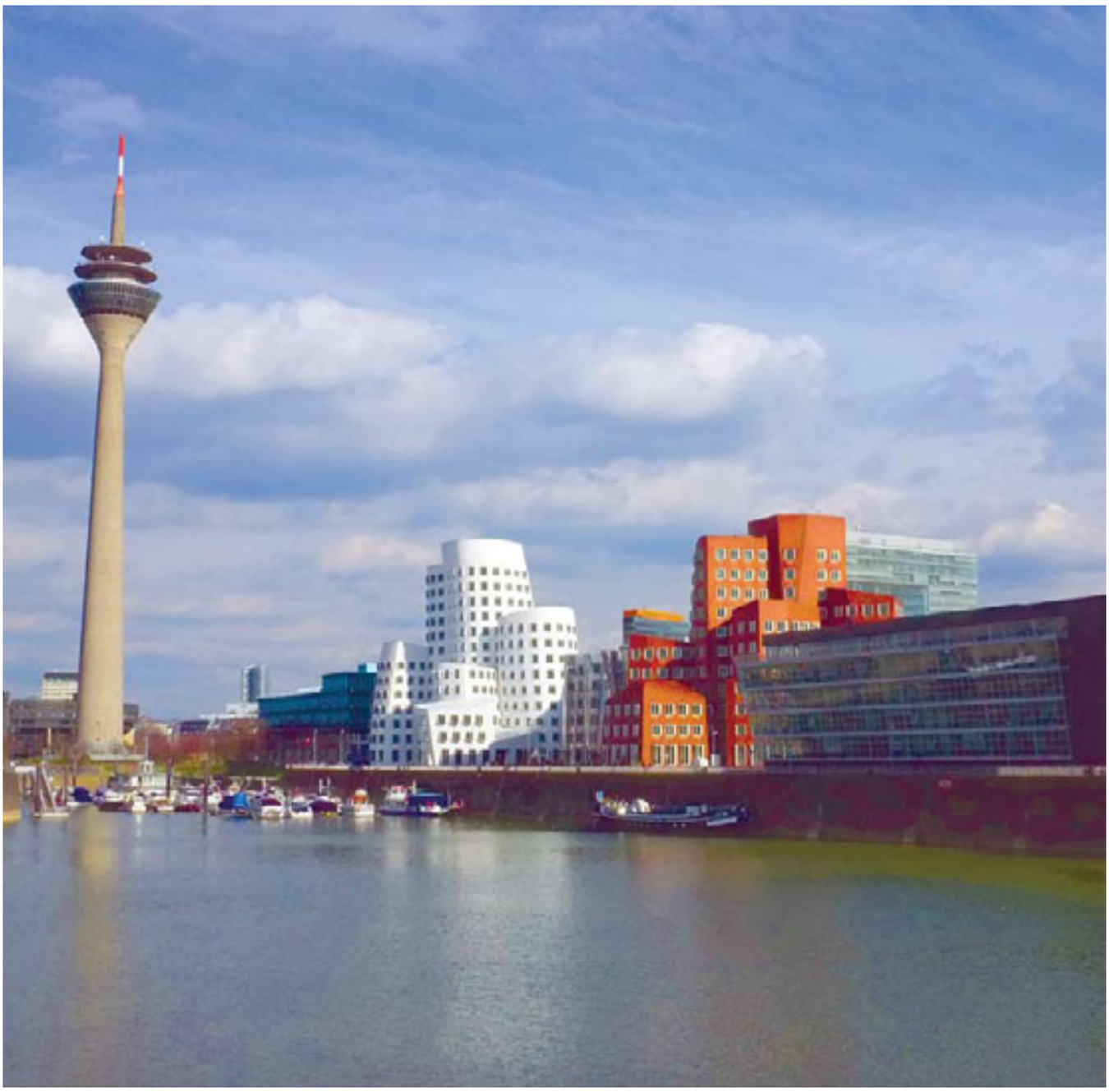

Μια πόλη με ζωντανή εικαστική σκηνή και θαυμαστά μουσεία για τον εικοστό (K20) και τον εικοστό πρώτο αιώνα (K21). Μια πόλη με το μεγαλύτερο σε μήκος μπαρ της Ευρώπης, που αποτελείται από εκατοντάδες μικρά και μεγάλα μπαρ το ένα δίπλα στο άλλο, θυμίζοντας το Φαληράκι της Ρόδου τους μήνες αιχμής. Μια πόλη με πολλούς μετανάστες, κυρίως Ιάπωνες, αλλά και με 12.000 Έλληνες που ήρθαν πριν μισό αιώνα περίπου για να δουλέψουν στα εργοστάσιά της. Μια πόλη που έβαλε τη σφραγίδα της στη μουσική τέκνο συστήνοντας στη διεθνή σκηνή τους δικούς της Kraftwerk. Μια πόλη που έζησαν και δημιούργησαν ο γίγαντας Joseph Beuys και ο μυθικός Paul Klee.
Μια πόλη παρεξηγημένη και συνδεδεμένη με τα φουγάρα μεγάλων εργοστασίων που γεμίζουν τον ουρανό με μαύρα σύννεφα. Μια πόλη που θα την εκτιμήσεις μονάχα αν την επισκεφθείς. Μια πόλη όχι των ονείρων αλλά που σε κάποιες στιγμές και γωνιές της ίσως να μοιάζει με όνειρο. Μια πόλη γνωστή άγνωστη για τους περισσότερους Έλληνες. Μια μεγάλη πόλη της Γερμανίας, πρωτεύουσα του κρατιδίου της Βόρειας Ρηνανίας-Βεστφαλίας. Μια πόλη γιορτή για τη ζωή. Το Ντίσελντορφ.

Walk tour

Όποιος έχει περπατήσει στις όχθες του ποταμού Düssel είτε χειμώνα είτε καλοκαίρι έχει γίνει κοινωνός μιας εμπειρίας σχεδόν μυθιστορηματικής που προσφέρει μια από τις ομορφότερες παραποτάμιες βόλτες στην Ευρώπη. Μια βόλτα διαρκής ανακάλυψη που κάθε φορά οδηγεί σε νέα μονοπάτια με αναφορές στο design, το μπαρόκ και τη σύγχρονη τέχνη. Δεν είναι τυχαίο πως αυτό το μέρος βρίσκεται σταθερά στην πρώτη δεκάδα με τις πόλεις που έχουν το υψηλότερο βιοτικό επίπεδο παγκοσμίως.
Γνωρίζοντας το Ντίσελντορφ θα συνυπάρξεις με τους κατοίκους της που με ηρεμία πίνουν την τοπική τους μπίρα Alt στα σοκάκια της παλιάς πόλης Altstadt, με τους σερβιτόρους να γεμίζουν συνεχώς τα κυλινδρικά ποτήρια μέχρι να βάλει ο πελάτης το σουβέρ πάνω του, που συζητάνε αν θα ανέβει κατηγορία η Φορτούνα -η τοπική ομάδα ποδοσφαίρου- ή περιδιαβαίνουν την Königsallee με τα καταστήματα κορυφαίων σχεδιαστών μόδας, ή κάνουν βόλτα με τα παιδιά τους στο καταπράσινο Hofgarten.
Πολλές φορές ίσως αναρωτηθείς αν τα πάντα λειτουργούν με κάποιου είδους αόρατο σιγαστήρα. Τραμ περνάνε ασταμάτητα από μπρος σου χωρίς να τα ακούς, ταχύτατα τρένα που θαρρείς και φοράνε αερόσολες στους τροχούς τους πηγαινοέρχονται στο Παρίσι, στο Μιλάνο και στη Γερμανία, αμέτρητα ποδήλατα που τα βλέπεις να έρχονται από παντού κατά πάνω σου και μεμιάς εξαφανίζονται. Μέχρι και η βροχή έχει το δικό της τέμπο, τον δικό της υπόκωφο ρυθμό σαν ένα μπουκωμένο συναίσθημα που δεν εκφράζεται αλλά αγκομαχά να δηλώσει την παρουσία του.

Το Ντίσελντορφ ξέρει να ζει. Θυμίζει ένα γιγάντιο καράβι, με πανύψηλο κατάρτι τον 240,5 μέτρων Πύργο των Τηλεπικοινωνιών, και πλέει με ούριο άνεμο προς το αύριο. Το αύριο το κοντινό και το μακρινό. Και πέρα από αυτό.

Emilia Clarke
Εμίλια Dollar Babe

Με ύψος 1.58 και μηδαμινή εμπειρία, είσαι σταρ του «Game of Thrones» στα 27 σου, Χόλι Γκολάιτλι στο Μπρόντγουεϊ και παρτενέρ του Τζουντ Λο στο σελιλόιντ. Ωραίοι καιροί για χυμώδεις πολεμοχαρείς βασίλισσες, το δίχως άλλο.

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΡΑΘΑΝΟΣ

Μπορείς να συμπεράνεις με ασφάλεια ότι ένα πρόσωπο αγγίζει καλτ διαστάσεις όταν τα status update στο facebook με τη φράση «Khaleesi, ζούμε, στον θρόνο να σε δούμε» πληθαίνουν. Μπορείς παράλληλα να ισχυριστείς ότι κέρδισε τον ανυπόκριτο θαυμασμό με το σπαθί της. Σεζόν τη σεζόν, η πολύπαθη Daenerys Targaryen εξελίχθηκε από υπόδουλη στη βαρβαρική φυλή των Dothraki ξεπεσμένη ευγενής, σε δημεγέρτρια πολεμίστρια που απελευθέρωσε ορδές σκλάβων, υπέταξε λεγεώνες ερωτοχτυπημένων ανδρών και γαλούχησε θηριώδεις δράκους, απόλυτα υπάκουους στη θέλησή της.

Ξεκινώντας σαν περιφερειακή φιγούρα με αμελητέο χρόνο συμμετοχής στο σίριαλ του HBO, η τελευταία επιζώσα του οίκου Targaryen αποτελεί πλέον έναν από τους πλέον μείζονες χαρακτήρες του φαντασιακού έπους που έχει ξεσηκώσει παγκόσμιο ρεύμα συλλογικής λατρείας: 7 εκατομμύρια θεατές παρακολουθούν κατά μέσο όρο την πρεμιέρα κάθε επεισοδίου του «Game of Thrones». Αριθμός που υπερπολλαπλασιάζεται όταν η σειρά διαχέεται στα κανάλια του υπόλοιπου κόσμου και στα torrent sites.

Τα τηλεοπτικά σίριαλ τείνουν να θυσιάζουν ερμηνευτικά τους πρωταγωνιστές τους - πού βρίσκονται σήμερα οι ηθοποιοί του «Lost» ή του «Sex & the City» ή του «Prison Break» ή του «Twin Peaks»; Η Εμίλια Κλαρκ ωστόσο δεν διατρέχει παρόμοιους κινδύνους.

Μαζί με την Khaleesi, η λιλιπούτεια Λονδρέζα πραγματοποίησε θεαματικά άλματα καριέρας. Κέρδισε υποψηφιότητα για βραβείο Emmy και πρωταγωνιστικό ρόλο στο Μπρόντγουεϊ ως Χόλι Γκολάιτλι στο «Πρόγευμα στο Τίφανις», ένα από τα εμβληματικότερα έργα του αμερικάνικου θεάτρου. Η ίδια δηλώνει ότι ο Τένεσι Γουίλιαμς είναι ο συγγραφέας που ανταποκρίνεται στα όνειρά της - θα ήθελε ωστόσο στο προσεχές μέλλον να δοκιμαστεί και σε αριστουργήματα του Σέξπιρ ή του Ίψεν.

Νομοτελειακά το Χόλιγουντ δεν θα μπορούσε να αγνοήσει το πασιφανές. Πρόκειται για κορίτσι προορισμένο για κινηματογραφική σταδιοδρομία, της οποίας το πρώτο σημαντικό κεφάλαιο, έπειτα από ένα πέρασμα στο βρετανικό «Spike Island», διαδραματίζεται στο μεγαλεπήβολο «Dom Hemingway». Όπου ο Τζουντ Λο επιχειρεί τη δική του χαμαιλεοντική μεταμόρφωση από θελληματικό ομορφόπαιδο σε πλαδαρό γκαγκστερικό αντιήρωα με τσακισμένη μύτη και θυσανωτές φαβορίτες, με την ίδια να υποδύεται την προ πολλού αποξενωμένη κόρη του, καθώς οι δυο τους αναζητούν τη δίοδο προς την αξιοπρέπεια και τη συνύπαρξη στους ανυπόληπτους δρόμους του Ανατολικού Λονδίνου - ένα αναμφίβολα μακρινό ταξίδι για την Εμίλια Κλαρκ από τον κοσμοπολιτισμό του Μαρόκου, της Κροατίας και της Ισλανδίας όπου πηγαινοέρχεται τα τελευταία χρόνια γυρίζοντας τις συνέχειες του «Game of Thrones».

Με όλα τα επαγγελματικά της τακτοποιημένα, η Εμίλια αξιοποίησε και το τελευταίο υστέρημα του χρόνου της προκειμένου να συνάψει δεσμό με τον υποψήφιο για Όσκαρ Τζέιμς Φράνκο, δίνοντας νέα τροπή στο σενάριο της ζωής της, ένα έργο υποσχόμενο άφθονες συνέχειες. Ζούμε και εμείς στον θρόνο να τη δούμε, όμοια με το υπόλοιπο σύμπαν.

Η τέταρτη σεζόν του «Game of Thrones» προβάλλεται κάθε Τρίτη στις 22:00, αποκλειστικά στα κανάλια Novacinema, μόλις 48 ώρες μετά την αμερικανική πρεμιέρα των επεισοδίων.

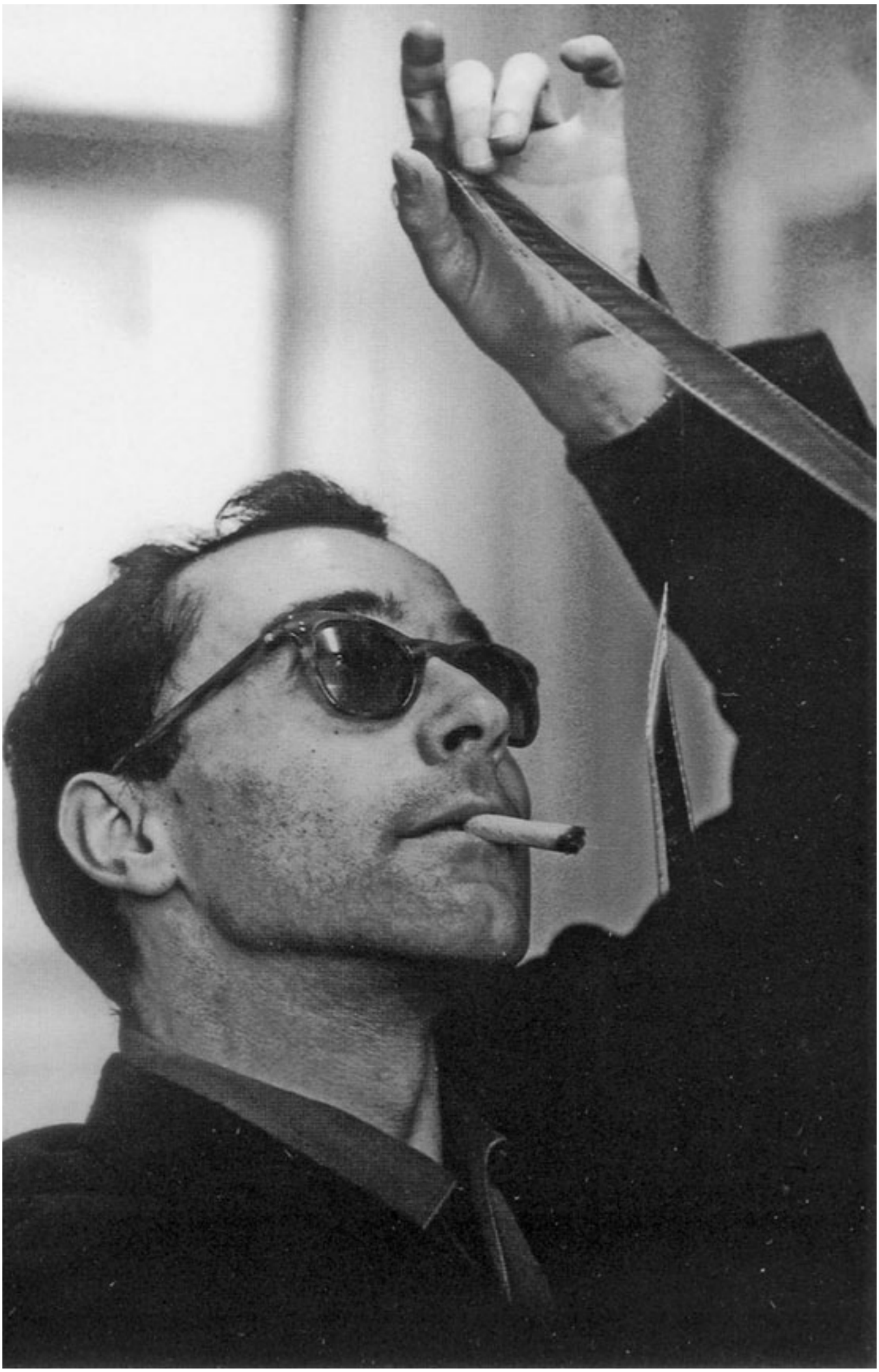

Jean-Luc Godard

Νουβέλ βαγκ για πάντα!

Επιστρέφει στις Κάννες με καινούργια ταινία, και αναρωτιόμαστε: Ποιος άλλος μπορεί να ανατρέψει τους κώδικες του σινεμά όπως αυτός; Ευκαιρία να θυμηθούμε τι τον κάνει μεγάλο.

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΤΑΣΟΣ ΡΕΤΖΙΟΣ

Κρυμμένος πίσω από έναν κόσμο που αρέσκεται να βάζει ταμπέλες και να τοποθετεί σε κατηγορίες, κινούμενος πάντα στα όρια ανάμεσα στο πουθενά και στο καθόλου και κυρίως ισορροπώντας σε ένα σκοινί που ο ίδιος αποφάσιζε πότε θα το τέντωνε και πότε απλώς θα το έκοβε, ο Ζαν Λικ Γκοντάρ, αυτός ο ακάματος σκαπανέας των εικόνων, των ήχων και κυρίως της ζωής που κρύβεται κάτω από τα προφανή, έχει καταφέρει να περνάει στο θυμικό των σινεφίλ εδώ και έξι δεκαετίες. Από το μακρινό 1959 και το «Με κομμένη την ανάσα», που άλλαξε μια για πάντα τον τρόπο που γίνεται το σινεμά, αλλά κυρίως τον τρόπο με τον οποίο βλέπουμε σινεμά, μέχρι τις φετινές Κάννες, όπου το «Adieu au langage» φέρνει αυτόν που συνηθίζαμε να λέμε «Πάπα της νουβέλ βαγκ», στο πεδίο του τρισδιάστατου και της βαθιάς ειρωνείας, το σινεμά που κάνει ο Γκοντάρ μας αφορά άμεσα.

Ακούω ήδη τις φωνές διαμαρτυρίας από το βάθος: τι τύχη έχουν πλέον εκείνες οι ταινίες του Γκοντάρ που έσπαζαν όλα τα δεδομένα και ανέτρεπαν κάθε σύμβαση, σε μια εποχή όπου όχι απλώς αυτό είναι το ζητούμενο αλλά το βλέπουμε να συμβαίνει και με τον πλέον καθεστωτικό τρόπο; Η απάντηση δεν έρχεται μόνο από τις ίδιες τις ταινίες (ή μάλλον τα οπτικά δοκίμιά του) αλλά και από το ενδιαφέρον με το οποίο σκύβει η παγκόσμια κινηματογραφική κοινότητα όχι μόνο στα χνάρια που έχει ήδη αφήσει ο Γκοντάρ αλλά κυρίως στον τόσο καθησυχαστικό τρόπο με τον οποίο βλέπει τη σύγχρονη πραγματικότητα.

Όταν λέμε καθησυχαστικό, εννοούμε βεβαίως τη συνειδητοποίηση ότι υπάρχουν ακόμα δημιουργοί που βλέπουν χωρίς τσίμπλες στα μάτια, που σηκώνουν την κουρτίνα της απάθειας και της παθητικής αποδοχής και κοιτάζουν τους βασιλείς όπως είναι, γυμνοί. Κι ευτυχώς υπάρχουν ακόμα δημιουργοί, ο Γκοντάρ εν προκειμένω, που δεν φοβούνται να τα βάλουν με την ίδια τη «λογική», να την αναποδογυρίσουν, να κοιτάξουν καλά, να κοροϊδέψουν και λίγο και να αφήσουν να παρατηρήσουμε πως κι έτσι, ανάποδα, στέκει ο κόσμος, ίσως και να στέκει καλύτερα...

In Cannes we trust

Στις Κάννες αυτό το ξέρουν καλά και γι' αυτό πάντα υποδέχονται με ανοιχτές αγκάλες και ειδικές τιμές τον Γκοντάρ. Το φετινό του φιλμ όλοι το περιμένουν με περιέργεια, ειδικά μετά το «Socialism» του 2010, όπου ο κορυφαίος αυτός δημιουργός ανοίχτηκε στη Μεσόγειο, έπαιξε με τους πολιτισμούς και τις γλώσσες, κοίταξε τον κόσμο με τα μάτια της ερμηνείας του, μόνο και μόνο για να υπενθυμίσει ότι αυτός ο κόσμος είναι μια συμφωνία διαχείρισης του χάους.

Φυσικά ελάχιστοι είναι σε θέση να ξέρουν προς τα πού ακριβώς θα πηγαίνει το «Adieu au langage» (αν υποθέσουμε ότι υπάρχει συγκεκριμένη κατεύθυνση σε μια ταινία του Γκοντάρ), αλλά εδώ και καιρό ο ελβετογάλλος σκηνοθέτης έχει ήδη τοποθετηθεί στις φωνές συνείδησης ενός ζαλισμένου κόσμου.

Δεν είναι τυχαίο που σε πολλά μέρη του κόσμου τα αφιερώματα στο έργο του διαδέχονται το ένα το άλλο και οι ερμηνείες του έργου του συνεχίζουν να εκπλήσσουν και να είναι τόσο διαφορετικές, καμιά φορά, η μία από την άλλη - ποια καλύτερη απόδειξη για το ότι ένα έργο είναι ακόμα ζωντανό; Η Ελλάδα δεν έχει μείνει έξω από αυτόν τον χορό: τον Ιούνιο η Ταινιοθήκη της Ελλάδος θα παρουσιάσει ένα μεγάλο αφιέρωμα με 42 ταινίες του Γκοντάρ, πολλές εκ των οποίων προβάλλονται για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Διότι, ας το σημειώσουμε αυτό, η Ελλάδα -ακόμη και στον σκληρό σινεφίλ πυρήνα της- δεν ήταν μια χώρα όπου το έργο του Γκοντάρ είχε διείσδυση και μεγάλη απήχηση, πέρα από ένα στρατευμένο πολιτικά ακροατήριο. Παρανόηση, ασφαλώς, γιατί ο πολιτικός Γκοντάρ είναι μόνο μια από τις εκφάνσεις αυτού του ριζοσπάστη.

Σπάζοντας τους κώδικες

Από την άλλη, βέβαια, πώς μπορείς να μη δεις με πολιτική ματιά και ανάλυση μια ταινία του Ζαν Λικ Γκοντάρ, όταν όλα μέσα της σου φωνάζουν ότι πρέπει να είσαι καχύποπτος, την ίδια ώρα που πρέπει να είσαι και ανοικτός; Σαν τον Ρουακάρ, τον ήρωα του «Με κομμένη την ανάσα», που, αν και ξέρει την κατάληξη του, οδεύει με αληθινό πάθος και... συνειδητή απερισκεψία κατευθείαν επάνω της, αλλά και σαν την ίδια την πορεία του Γκοντάρ: από την παρέα των Cahiers du Cinema, στη διαμόρφωση μιας γλώσσας που θα τη βαφτίζαμε «νουβέλ βαγκ», στην παρατήρηση του κόσμου και σε μια φρενήρη αποτύπωση όχι του πώς είναι, αλλά του πώς διαμορφώνεται και διαμορφώνει.

Ο Γκοντάρ είναι ένας σκηνοθέτης που λάτρεψε τον κλασικό αμερικανικό αφηγηματικό κινηματογράφο, την ίδια ώρα που με τα κείμενά του και τις ταινίες τον αναποδογύριζε και τον κριτίκαρε βίαια. Συνήθως πονάμε αυτούς που αγαπάμε... Θυμηθείτε την «Περιφρόνηση» του 1963, πέντε χρόνια πριν τον περίφημο Μάη, και πώς έσπαζαν οι κώδικες ενός νουάρ ή μιας απλής περιπέτειας. Αλλά και σε όλες του τις ταινίες ο Γκοντάρ παίρνει την κάμερα και τους δρόμους, μαζεύει ό,τι βλέπει σε εικόνες, ήχους και συνομιλίες, στάνταρ συντακτικοί κανόνες του σινεμά ανατρέπονται κι ένας ολόκληρος νέος κόσμος, πλασμένος από τα απόνερα των υπάρξεών μας, αναδύεται. «Δυο τρία πράγματα που ξέρω γι' αυτήν», «Weekend», «Άλφαβιλ», «Αρσενικό - θηλυκό», «Όλα πάνε καλά», «Ο σώζων εαυτόν σωθήτω», «Το πάθος» και τόσα άλλα ανεξίτηλα στίγματα στην παγκόσμια κινηματογραφία, αλλά ας επιτραπούν δύο στάσεις: η πρώτη πάει πολύ πίσω, στο 1965 και στον «Τρελό Πιερό», εκείνη τη στιγμή που ανατινάζονται με εκκωφαντικό τρόπο όλα όσα μας κρατούσαν στέρεους σε ζωή και σινεμά. Μετά τον «Πιερό» η συνείδηση ότι από κάτω δεν έχουμε σταθερή γη, αλλά ωκεανούς και βάλτους, είναι πάντα παρούσα...

Η δεύτερη στάση ας γίνει στη «Δική μας μουσική» του 2004, μια ταινία που σου επιτρέπει να ξαναγαπήσεις, με άλλον τρόπο, με μεγαλύτερο λυρισμό κι ευαισθησίες, όλο το βλέμμα ενός ανθρώπου που τόλμησε να κοιτάξει κατάματα την άβυσσο, βγάζοντάς της τη γλώσσα!

Δείτε και ξαναδείτε τις ταινίες του Γκοντάρ, αναζητείστε τις εικόνες του και κυρίως τους ήχους του, όχι για να νιώσετε πώς άλλαξε το σινεμά και πώς ένας κατ' ουσίαν φιλόσοφος άφησε το στίγμα του στον χρόνο. Αλλά κυρίως για να βρείτε κάποιες από τις πολλές απαντήσεις που έχει θέσει εδώ και δεκαετίες αυτός ο μεγάλος αναρχικός, τις περισσότερες φορές πριν καν προλάβουν να σχηματιστούν οι ερωτήσεις...

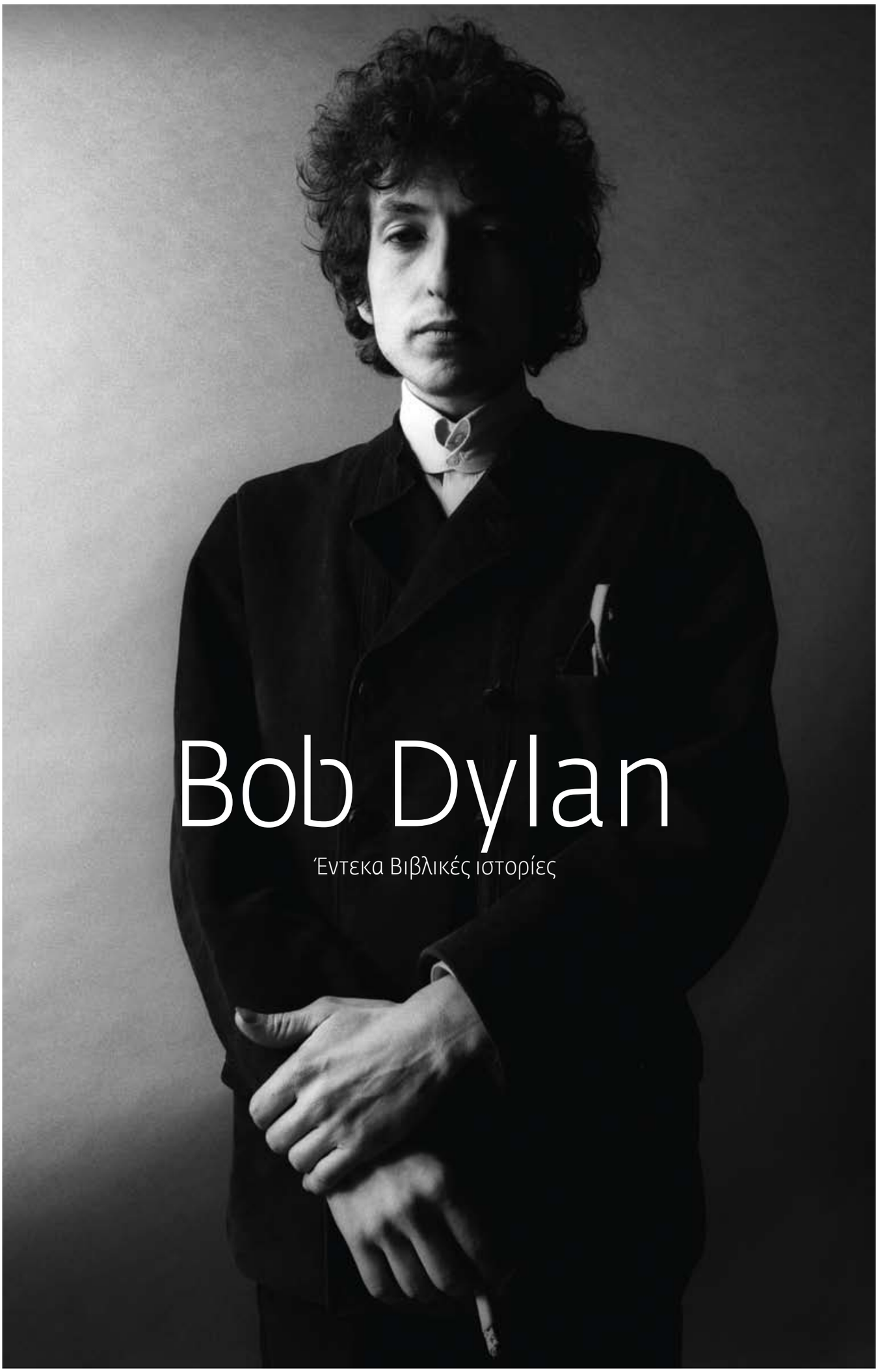

Bob Dylan

Έντεκα Βιβλικές ιστορίες

Θα πρέπει να είσαι αυτοκτονικός για να επιχειρήσεις σε ένα άρθρο για τον Ντίλαν να συμπεριλάβεις όλα αυτά που του προσδίδουν την ιδιότητα του θεού. Μπορείς όμως σε έντεκα χτυπήματα να προσπαθήσεις και να συλλάβεις κάποιες στιγμές από το μεγαλειώδες έργο του.

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΜΑΡΙΑ ΜΑΡΚΟΥΛΗ

Κάπου εκεί έξω χτες το βράδυ, ή ίσως απόψε, μπορεί και αύριο, ο Μπομπ Ντίλαν κάνει νεύμα στους μουσικούς του και η μπάντα -απίστευτη μπάντα στ' αλήθεια!- αρχίζει, **(One), two, three,** να παίζει εκείνα τα τραγούδια, κεφάτα ή και κάπως μελαγχολικά, ανάλογα, και να περιπλανιέται στις ροκ, φολκ, μπλουζ γωνιές - ένα ανακάτεμα τρελό στο σεντούκι που ο θείος Μπομπ φυλάει το καλό το πράγμα, το «I Want You» και το «A Hard Rain's Gonna Fall» και το «All Along The Watchtower» σαν σωστός τραγουδοποιός στο διάβα του χρόνου. Είναι η Never Ending Tour σε εξέλιξη, ασταμάτητη και never ending περιοδεία από το 1988 που ξεκίνησε, με διάλειμμα ίσα να παίρνει μια ανάσα μόνο και στον δρόμο ξανά, κι αν με ρωτάς πού τυχαίνει να τον έχω πετύχει κατά καιρούς εδώ κι εκεί, αυτό το never ending με τέτοια ψυχή και ψαχνό είναι και το πρώτο που κάνει τον Ντίλαν έναν και μοναδικό.

Δεύτερος λόγος, σοβαρός. Αυτός που δείχνει πως έβγαλε τη φολκ από την άκρη και την παράδοση που ήταν (πλην εξαιρέσεων βεβαίως) και την έκανε κουλ στα ακροατήρια, σαν την πιο καυτή πιπεριά στο πιο χιπστεράτο των 60s πιάτο. Και τη στιγμή ακριβώς που τα φολκ πλήθη τον προσκυνούσαν σαν μεσσία, τα τίναξε όλα στον αέρα, τους άφησε στα κρύα του λουτρού, τους έκοψε τη φόρα, απλώς βάζοντας τα όργανα στην πρίζα. Έμεινε στην ιστορία σαν ο δεύτερος πιο διάσημος Ιούδας (μετά τον ορίζιναλ, που τσέπωσε τα τριάκοντα πριν σκληρά το μετανιώσει) - γιατί «Ιούδα» τον φώναξε κάποιος από το κοινό το 1966 στο Μάντσεστερ και ο Ντίλαν του απάντησε «Δεν σε πιστεύω, είσαι ψεύτης» και μετά γύρισε προς την μπάντα και τους είπε να παίξουν πραγματικά δυνατά και έτσι έπαιξαν, στο δεύτερο μισό της συναυλίας. Τότε πολλοί ένιωσαν προδομένοι από τον ηλεκτρισμό του. Τα υπόλοιπα είναι ιστορία.

Τρία. You Go Your Way and I'll Go Mine. Σε ελεύθερη μετάφραση, «ο καθένας τον δρόμο του», και σε ντιλανική αργκό, «δεν είμαι αυτός που νομίζεις ότι είμαι». Τον χαρακτήρισαν «φωνή μια ολόκληρης γενιάς», σύμβολο στον αγώνα για κοινωνικά δικαιώματα, με στίχο πολιτικό και, παρών καθώς ήταν στις αλλαγές τις μεγάλες, αλλά εκείνος είπε πως δεν εκφράζει παρά μόνο τον εαυτό του και καμιά γενιά επαναστατημένη ή μη. Αρνήθηκε τίτλους και εισιτήρια «πρώτης θέσης» και προτίμησε να μην εμφανιστεί στο Γούντστοκ, δυο βήματα από το σπίτι του, γκρινιάζοντας για όλα εκείνα τα καραβάνια από χίπις που έφταναν ώς την «αυλή» του. Δυο βδομάδες αργότερα έπαιξε στο φεστιβάλ του Isle of Wright.

Τέσσερα (και όλα μέσα). Τόση ώρα μιλάμε για τον άνθρωπο που έχει κυκλοφορήσει το άλμπουμ «Blood on the Tracks», και αυτό από μόνο του θα μπορούσε να του εξασφαλίζει access all areas –συμπεριλαμβανομένης και της Αθανασίας. Το ίδιο ισχύει για το «Freewheelin'», για τραγούδια ύμνους σαν το «Like a Rolling Stone» και «The Answer is Blowing in the Wind» ώς τα πιο πρόσφατα έργα «Modern Times», «Together Through Life», «Tempest», και σταματώ εδώ, καθώς η αφεντιά του συνεχίζει και κατ' εξακολούθηση διαψεύδει όσους θεωρούν πως δεν έχει άλλο πια τίποτε να δώσει και πως το έχει εξαντλήσει το θέμα. Τόσες φορές που έχει συμβεί, κάποιοι θα έπρεπε να είχαν μάθει κάτι. Εντάξει;

Κουράγιο, άλλα έξι!

Πέντε στην ποπ/ροκ πλευρά της διανόησης. Φέρνει την ποίηση στην ποπ κουλτούρα, τον Πολ Βερλέν δίπλα στον Σούπερμαν, τον Μποντλέρ με τον Μπίλι Δε Κιντ αγκαλιά. Και είναι έτοιμος σταθερά για τον δρόμο, με το πνεύμα των Μπίτνικ μαζί, ενίοτε και τη σάρκα τους, όπως όταν κάλεσε σε περιοδεία τον Άλεν Γκίνσμπεργκ, με το που πρωτοσυναντήθηκαν σε ένα πάρτι που γινόταν στο Eighth Street Book Shop και ο Γκίνσμπεργκ τότε είχε αρνηθεί, αλλά, όπως είχε πει αργότερα σε συνέντευξή του, αν ήξερε λίγο καλύτερα, θα είχε πάει στη στιγμή.

Εκτός των άλλων (νούμερο Έξι) ο Μπομπ Ντίλαν φημίζεται για το χιούμορ του, για τα διασκεδαστικά, αστεία τραγούδια που δεν λείπουν δίπλα σε εκείνα για κοινωνικές αδικίες, για ζόρικες καταστάσεις, για τα μαύρα σύννεφα της Αποκάλυψης την ώρα της Κρίσης, το σκληρό φινάλε μιας σχέσης, τον κόσμο που αλλάζει και τα ατίθασα νερά του που καταβροχθίζουν αθώες ψυχές. Σουρεαλιστικά κολλημένος στο Mobile με του Μέμφις τα μπλουζ (Stuck inside of Mobile with the Memphis blues again) ή με αφηγηματική μαεστρία ανακατεύοντας πραγματικότητα, φαντασία, γεγονότα και τον Λίο (Ντι Κάπριο, τον οποίο, άλλωστε, γενικά δεν παραλείπει να εκθειάζει) στο τραγούδι του «Tempest», όπου δίνει τη δική του εκδοχή με πολλές λεπτομέρειες για το πώς έγιναν στον Τιτανικό τα πράγματα.

Επτά. Ο τύπος δεν παίζεται. Οι στίχοι των τραγουδιών του είναι καθαρή ποίηση, γεμάτοι σπαρταριστές εικόνες, απροσδόκητες στροφές, λέξεις που ξεκλειδώνουν άλλες λέξεις και έναν ανεξάντλητο θίασο από πρωταγωνιστές και ζωηρότατους χαρακτήρες. Ανεξάρτητα αν καταλαβαίνεις τι λέει όταν τους τραγουδάει, γιατί έχει τον τρόπο του -πατέντα κανονική- να μουρμουρίζει και να καταπίνει φωνήεντα και σύμφωνα σε ένα ροκενρόλ παραλήρημα, που λαμβάνει χώρα κάτω από το γείσο του καπέλου του, ενώ συνεχίζει να κάνει τα δικά του.

Πλην όμως και πρώτα από όλα -Οκτώ- τιμά όσους τον έχουν εμπνεύσει και πίνει νερό στο όνομα του Τσακ Μπέρι, τον οποίο θεωρεί υπερ-μέγιστο και αρχή των πάντων σε αυτό που λέμε ροκενρόλ και τα ρέστα. Εξ ου και στις περίφημες ραδιοφωνικές του ώρες, Bob Dylan' s Theme Radio Hour, παίζει εκστατικά από Marvelettes του '64 ώς Sonny Boy Williamson του '57, από Kinks του '68 ώς Little Sadie του '30, επιλέγοντας κάπου κάπου έναν Τζακ Γουάιτ, τους Rilo Kiley ή τον Τσακ Ντι και διανθίζοντας το πρόγραμμα με ωραίες ιστορίες, στις καλύτερες στιγμές που έχει «ζήσει» ποτέ το ραδιόφωνο. Cult!

Περιττό, αλλά ας το πω κι αυτό. Εννιά. Είναι πρωτοπόρος στην τέχνη του μουσικού βιντεοκλίπ πολύ πριν το MTV σηκώσει δειλά στα 80s κεραία. Από το vintage πια και έμπνευση για πολλούς εκείνο το «Subterranean Homesick Blues» (του 1965), με τις κάρτες και τους στίχους που πετάει καθώς εξελίσσεται το τραγούδι, ώς το τελευταίο μόλις πριν λίγους μήνες που έκανε για το «Like a Rolling Stone», ένα interactive βίντεο με μεγάλη ιντερνετική επιτυχία.

Δέκα. The basement tapes. Καλοκαίρι του 1967, στο Δυτικό Σάουγκερτις κοντά στο Γούντστοκ στη Νέα Υόρκη, ο Ντίλαν και η μπάντα του, The Band, ηχογράφησαν περί τα εκατό τραγούδια στο υπόγειο ενός σπιτιού που ήταν γνωστό και σαν Big Pink, όπου έμεναν κάποιοι από τους μουσικούς. Παλιά κάντρι, ροκ, μπλουζ τραγούδια, αλλά και ορίτζιναλ κομμάτια. Είκοσι τέσσερα από αυτά κυκλοφόρησαν στο άλμπουμ του 1975, αλλά ήδη αρκετά κυκλοφορούσαν ανεπίσημα από φανατικούς θαυμαστές και συλλέκτες, με το «Great White Wonder» (1969), όπου εμφανίστηκαν κάποια, να θεωρείται το πρώτο ευρέως γνωστό bootleg άλμπουμ. Ο θρύλος μεγάλωνε και τα basement tapes κάνουν ώς σήμερα την καρδιά κάθε ντιλανιστή να χτυπάει στον ρυθμό τους, μετά από επίσημες, ημι-επίσημες και σένιες bootleg κυκλοφορίες.

Έντεκα. Και κάποια στιγμή ο Μπομπ Ντίλαν αποφασίζει να γράψει για τον εαυτό του. Είναι το «Chonicles» (2004), το πρώτο μέρος της αυτοβιογραφίας του, που, κατά τον κλασικό του Ντίλαν τρόπο, δεν μοιάζει με άλλες αυτοβιογραφίες και είναι ίσως η καλύτερη αυτοβιογραφία που έχει γραφτεί ποτέ. Ο Ντίλαν θυμάται ιστορίες και τις αφηγείται χωρίς χρονολογική σειρά, γράφει για δίσκους και συνεργασίες, με οίστρο και μεγάλα κέφια, τόνο προσωπικό και χιούμορ, σελίδες που σε κάνουν να λαχταράς για τη συνέχεια, ενώ εκείνος -τώρα δα που τα λέμε- βρίσκεται κάπου εκεί έξω και παίζει με την μπάντα του, στην Περιοδεία του Που Δεν Τελειώνει Ποτέ και τον φέρνει και προς τα μέρη μας (στο Λιμάνι της Θεσσαλονίκης στις 22 Ιουνίου και την επομένη στο Terra Vibe της Αθήνας).

1

Πάνος Μπαλωμένος

Ελσίνκι! Ακούει;

Η έκθεση «Η μνήμη του σώματος» στο Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης ήταν αφορμή για να γνωρίσουμε έναν έλληνα ζωγράφο που ζει στο Ελσίνκι. Τέχνη ειρωνική, σκοτεινή, σαρκαστική, βέβηλη. Μια χαρά δηλαδή για περισσότερη γνωριμία μαζί του.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Πώς είναι η άνοιξη στο Ελσίνκι; Κι αλήθεια, πώς βρέθηκες εκεί; Η άνοιξη είναι ίσως η δεύτερη χειρότερη περίοδος του χρόνου στη Φινλανδία μετά το φθινόπωρο. Λιώνουν τα χιόνια και η γη, μετά από τέσσερις-πέντε μήνες απολύτως καλυμμένη με χιόνι, ουσιαστικά νεκρή, βάζει τα δυνατά της για να ξαναγεννηθεί μέσα σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα. Άνοιξη σημαίνει καφέ-γκρίζα-μπεζ καταλασπωμένα και παντελώς άχρωμα τοπία που διαρκούν από τον Μάρτιο μέχρι τον Απρίλιο-Μάιο (ανάλογα με τη χρονιά και με το είδος του χειμώνα που είχαμε). Ουσιαστικά, αυτό που για τους Νοτιοευρωπαίους είναι η άνοιξη ως αναγέννηση της φύσης είναι για τους Φιλανδούς το καλοκαίρι, Ιούνιος και Ιούλιος. Στη Φινλανδία δεν υπάρχει η ξηρή και στεγνή περίοδος που περνάμε το καλοκαίρι στον νότο - από την κατανθισμένη και καταπράσινη φύση του καλοκαιριού περνάμε κατευθείαν στα υπέροχα χρώματα του φθινοπώρου. Στη Φινλανδία βρέθηκα τον Σεπτέμβριο του 2003, όπου ήρθα για να κάνω ένα μεταπτυχιακό μάστερ στη Ζωγραφική Ακαδημία Καλών Τεχνών του Ελσίνκι. Από τότε ζω και εργάζομαι εδώ.

Μετάνιωσες για την επιλογή σου να μεταναστεύσεις; Αλλά και αντίστροφα: υπάρχουν στιγμές που νιώθεις δικαιωμένος και τυχερός, αφού λόγω κρίσης στην Ελλάδα τα πράγματα είναι σφιχτά για όσους δηλώνουν «επάγγελμα εικαστικός»; Δεν το μετάνιωσα ποτέ που έφυγα από Ελλάδα –υπογραμμίζω εδώ ότι δεν θα το είχα ποτέ μετανιώσει να φύγω από τη γενέτειρά μου οποιαδήποτε και αν ήταν αυτή, εφόσον πιστεύω πολύ στην ταλαιπωρία των ατελείωτων ταξιδιών και εμπειριών που προσφέρουν σε ανήσυχα άτομα σαν κι εμένα οι διαρκείς μετακινήσεις. Θα μπορούσα να είμαι γόνος παλαιάς καλής ελβετικής οικογένειας με έδρα τη Ζυρίχη... Το ίδιο θα είχα κάνει και σε εκείνη την περίπτωση (δεν είμαι και γόνος παλαιάς καλής αθηναϊκής οικογένειας ευτυχώς, οπότε μιλάω εκ του ασφαλούς – η μάνα μου μοδίστρα και ο πατέρας μου σιδηροκατασκευαστής στο επάγγελμα, από Λευκάδα και από Φθιώτιδα αντίστοιχα). Δικαιωμένος νιώθω κάθε φορά που κοιτάζω τη σύντροφό μου, το παιδί μας και την ελευθερία που έχω να εκφράζομαι μέσω της τέχνης, οτιδήποτε και αν αυτό σημαίνει.

1. «Three important greys», 2009. Υδατογραφία και μολύβι σε χαρτί, 45,5 x 61 εκ. Από τη σειρά «Grey, grey, grey, is the colour of the day».
2. «Three Luxembourgian greys», 2011. Υδατογραφία και μολύβι σε χαρτί, 61 x 45,5 εκ. Από τη σειρά «Grey, grey, grey, is the colour of the day».

Όσον αφορά την οικονομική κρίση στη χώρα μας αλλά και αλλού, ως καλλιτέχνης έχω μάθει να ζω με πολύ λίγα (για να μην πω ότι έχω μάθει να ζω και με το τίποτα). Σε αυτόν τον τομέα οι άνθρωποι μαθαίνουν να ζουν οικονομικά πολύ περιορισμένα και σε περιόδους οικονομικής ευμάρειας αλλά και σε περιόδους ύφεσης. Νιώθω πλούσιος όταν έχω τη δυνατότητα να εκφράζω αυτό που έχω ανάγκη να εκφράσω.

«Grey, grey, grey, is the colour of the day»! Με αυτή τη σειρά έργων σε γνώρισε ο κόσμος στη Θεσσαλονίκη. Ζωγραφική όπου οι ήρωες, άνδρες και γυναίκες, ανήκουν στην κατηγορία «εταιριάνθρωποι». Μακριά όμως από αυτό που φαντάζεται για αυτά τα περιβάλλοντα ο θεατής (ιστορίες επιτυχίας, άνεση, κομφόρ, γιάπικες απολαύσεις, λάιφσταϊλ χλιδή), οι ήρωές σου δείχνουν να υποφέρουν! Βία λεκτική αλλά και σωματική, απόγνωση, σαδισμός, αίμα, τρόμος. Θέλεις να κάνεις μέσω των έργων κάποιο συγκεκριμένο σχόλιο; Το συγκεκριμένο έργο γεννήθηκε σαν αντίδραση σε αυτό που έβλεπα να συμβαίνει σταδιακά γύρω μου, σε οικονομικό, πολιτικό αλλά και σε κοινωνικό επίπεδο, με αφετηρία ίσως τη δεκαετία του '90 (είχε, βέβαια, προηγηθεί η τρομερή και φοβερή δεκαετία του '80, όπου χτίστηκαν ίσως και οι βάσεις, τα θεμέλια για αυτό που συνέβη μετά). Δεν θυμάμαι ως παιδί να ακούω τίποτα άλλο πέρα από τις φράσεις «κάνε λεφτά», «χτίσε καριέρα», «σπούδασε, να μπεις σε κάνα γραφείο, να χωθείς κάπου» (Αλήθεια, αγρότες ποιοι θα γίνουν; Ποιος θα περιποιηθεί ηλικιωμένους; Ποιος θα αρμέξει τις αγελάδες;). Πότε δεν άκουσα από κανέναν να μου πει «μάθε να αγαπάς» (ξέρω ότι εδώ μερικοί θα με πούνε αφελή, ρομαντικό, ναΐφ και ίσως ηλίθιο), «να προσφέρεις», «να είσαι γενναιόδωρος», «να αγαπάς τον σύντροφό σου, τα παιδιά σου», «να σέβεσαι τη φύση και τα ζώα», «να βοηθάς τους συνανθρώπους σου». Η εξαίρεση, βέβαια, ήταν οι γονείς μου, και δεν είναι τυχαίο ότι με στήριξαν οικονομικά και ψυχολογικά καθ' όλη τη διάρκεια των καλλιτεχνικών μου σπουδών, όταν ο περίγυρός τους τους έλεγε «Είστε τρελοί; Του δίνετε τόσα λεφτά και σπουδάζει τέχνη; Μα... τέχνη; Πάτε καλά; Δεν βλέπετε ότι δεν θα κάνει ποτέ τίποτα στη ζωή του;». Όταν έφυγα για σπουδές στην Ακαδημία Καλών Τεχνών του Μιλάνου, παρατήρησα πως σταδιακά όλη αυτή η άσπιλη, μοναδική, τέλεια, υπέροχη, ακούραστη, αψεγάδιαστη και ατσαλάκωτη εικόνα των μπίζνεσμαν που πετούσαν από το ένα διεθνές αεροδρόμιο του πλανήτη στο άλλο, συνεχώς απασχολημένοι και εντελώς στεγνοί μέσα και έξω, άρχισε σιγά σιγά να φθίνει. Είχε ξεκινήσει να εμφανίζεται η αρνητική πλέον πλευρά του «καλοραμμένου κοστουμιού». Αυτή ήταν η αρχή για το σκεπτικό του έργου. Η αφορμή δόθηκε όταν το 2008 η γυναίκα μου έπαθε μια υπερκόπωση πολύ βαριάς μορφής, σωματικά αλλά και ψυχικά, που την άφησε στο κρεβάτι για ένα περίπου εξάμηνο, προσπαθώντας να ξεπεράσει προσωπικές τραυματικές εμπειρίες που είχαν συσσωρευθεί από χρόνια και εξωτερικευθεί λόγω της υπερφορτωμένης εργασίας στο ακούραστο και καφκικό Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού Φινλανδίας. Αυτό που η γενιά μας ονειρευόταν στα παιδικά μας χρόνια είχε πλέον στραφεί εναντίον μας για τα καλά. Ένας κόσμος που σιγά σιγά καταρρέει σαν πύργος από τραπουλόχαρτα ήταν ο ζωντανός μας εφιάλτης. Το έργο ολοκληρώθηκε στο σπίτι των γονιών της συντρόφου μου. Είχα αναλάβει το μαγείρεμα αλλά και την ψυχολογική υποστήριξη της πεθεράς μου, που τελικά πέθανε από καρκίνο αμέσως μετά τη γέννηση του παιδιού μας και μέσα σε έντονα φορτισμένη συναισθηματικά περίοδο.

Μήπως ελλοχεύει ο κίνδυνος της δαιμονοποίησης και της υπεραπλούστευσης; Πως δηλαδή οι πολυεθνικές σκοτώνουν; Γιατί είδα πρόσφατα την ταινία «Το Μικρό Ψάρι» του Γιάννη Οικονομίδη, με παρόμοιες συνθήκες εργασιακής βίας, λεκτικής και σωματικής, ενταγμένες όμως σε ένα «προλεταριακό» περιβάλλον, φουρνάρικο για την ακρίβεια! Όπως έχει διαμορφωθεί το σύστημα αξιών μας, δεν υπάρχει περίπτωση να προχωρήσεις στη ζωή σου εάν η ύπαρξή σου δεν αντιπροσωπεύει Χρήμα - Εξουσία - Δύναμη. Σε κανέναν τομέα. Με κανέναν τρόπο. Υπάρχει μόνο μία οδός, μόνο ένας δρόμος: Πατάς επί πτωμάτων όχι επειδή τίθεται θέμα επιβίωσης αλλά επειδή, εάν λειτουργείς με τους ηθικούς κανόνες που χρησιμοποιούσαμε πριν 50 χρόνια, δεν θα προχωρήσεις. Δεν θα σε αφήσουν εκείνοι που αποφασίζουν για τις ζωές μας, είναι πολύ απλό. Εάν δεν είσαι ένας εγωκεντρικός νάρκισσος με απίστευτη και φανερή λατρεία για την ίδια την κορμάρα και την ύπαρξή σου, εάν δεν είσαι ένας Υπερ-άνθρωπος που δεν τον ενοχλεί να εργάζεται 36 ώρες το 24ωρο, εάν δεν μπορείς ταυτόχρονα να είσαι online στο Skype, στο τηλέφωνο, σε άλλη γραμμή, στο Twitter στέλνοντας συνεχόμενα μηνύματα, στο Facebook γράφοντας αδιάκοπα για το τι κάνεις κάθε πέντε λεπτά και στο Instagram για να στέλνεις φωτογραφικό υλικό από τη μοναδική ζωή που κάνεις, και ταυτόχρονα να είσαι αψεγάδιαστος, ατσαλάκωτος, χαμογελαστός, καυλωμένος, έτοιμος για όλα, έτοιμος να πουλήσεις ό,τι έχεις και δεν έχεις, περήφανα εκπορνευμένος, έχοντας απάντηση έτοιμη ανά πάσα ώρα και στιγμή για οποιαδήποτε πιθανή ερώτηση, αιώνιος έφηβος, με six-pack κοιλιακούς και ίσως μπότοξ στα μούτρα, με μια μεζούρα στα χέρια για να μετράς συνεχόμενα τη διάπλαση των μυών σου και των γεννητικών σου οργάνων, δεν θα σε σεβαστεί το σύστημα. Θέλεις κι άλλα; Η λίστα δεν σταματάει εδώ. Δεν νομίζω ότι έχω απάντηση στο αν οι πολυεθνικές σκοτώνουν. Ξέρω όμως πως σκοτώνονται οι άνθρωποι σιγά σιγά, μεθοδικά μέσα τους, στον κοινωνικό τους κύκλο, στο σχολείο και μέσα στο ίδιο τους το σπίτι πολλές φορές.

Ψάχνοντας άλλες δουλειές σου, είδα τη σειρά την εμπνευσμένη από τη βασίλισσα της Δανίας. Τι κόλλημα είναι τούτο; Πώς προέκυψε και τι συμβολίζει; Και, προπάντων, τι είπαν Δανοί, φίλοι ή άγνωστοι, στη θέα των έργων σου; Το 2010 βρέθηκα για δύο μήνες στην Κοπεγχάγη για ένα πρόγραμμα artist-in-residence χρηματοδοτούμενο από τη Δανία. Οι βασιλικές οικογένειες της Σκανδιναβίας χαρακτηρίζονται από μια σχετική απλότητα σε σχέση με τις βασιλικές οικογένειες άλλων γεωγραφικών περιοχών, τόσο όσον αφορά στη χρήση του πρωτοκόλλου όσο και στην αμεσότητα με τον λαό τους. Όλα αυτά φαινομενικά, βέβαια, υποθετικά. Σκέφτηκα, λοιπόν, ότι εφόσον η Αυτού Μεγαλειότητα Μαργαρίτα ΙΙ της Δανίας είναι τόσο κοντά στον λαό της και στις ανάγκες του, θα μπορούσα να τη βάλω να ποζάρει δίπλα σε μεθυσμένους άστεγους από την περιοχή του κέντρου, μαζί με μουσουλμάνες μετανάστριες από τη Σομαλία, μαζί με τους αδίστακτους αστυνομικούς που εργάζονται υπό την κυριαρχία της για την ασφάλεια του κράτους, να βγάζει δίσκο για να μαζέψει χρήματα που θα χρησιμοποιηθούν για τη διαιώνιση του συγκεκριμένου πολιτικού συστήματος, να ποζάρει μαζί με νεαρές και νεαρούς που χορεύουν σε διάφορα ανοιχτά πάρτι στην ύπαιθρο, να ευλογεί τον γάμο ομοφυλόφιλων ζευγαριών, να καπνίζει ανοιχτά μαριχουάνα μαζί με τα κατατρεγμένα «βαποράκια» και ούτω καθεξής. Στην πραγματικότητα, όσο κοντά και να είναι στον λαό της, δεν παύει να είναι ένα πρόσωπο για το οποίο δεν επιτρέπεται σε κανέναν να αμφισβητήσει αυτό που αντιπροσωπεύει, να πει δημοσίως κάτι το αρνητικό για το πρόσωπό της. Κάποιοι Δανοί ενοχλήθηκαν πάρα πολύ και κάποιοι άλλοι γέλασαν με την καρδιά τους μπροστά σε αυτά έργα.

Πόσο διευκολύνει ή δυσκολεύει το κράτος στη Φινλανδία τη ζωή και το έργο του καλλιτέχνη; Σε σύγκριση φυσικά πάντα με τις εμπειρίες και τις ιστορίες που ακούς από φίλους στην Ελλάδα. Η Φινλανδία βοηθάει πάρα πολύ τους καλλιτέχνες που το κράτος θεωρεί άξιους να βοηθήσει. Για τους υπόλοιπους ισχύει η ίδια αντιμετώπιση που ισχύει και αλλού: η απόλυτη αδιαφορία. Έχω δει καλλιτέχνες που η υπερβολική βοήθεια που τους παρείχε το κράτος τούς ευνούχισε ολοκληρωτικά – όπως μία μάνα μπορεί να κόψει τα φτερά του παιδιού της, ακόμα και από υπερβολική αγάπη. Γνωρίζω καλλιτέχνες που και μόνο επειδή κατάφεραν με τον άλφα ή βήτα τρόπο να χτίσουν κάποιο όνομα λαμβάνουν κάθε χρόνο από ιδιωτικά ιδρύματα και από το κράτος τουλάχιστον 22.000 ευρώ χωρίς να χρειάζεται καν να αποδείξουν ότι είναι έστω ενεργοί ως καλλιτέχνες, ότι τουλάχιστον παράγουν έργο, ένα οποιοδήποτε έργο (κάποιοι περνάνε τον καιρό τους μεταξύ Ρίο ντε Τζανέιρο, Παρισιού, Τόκιο βγάζοντας φωτογραφίες την καλοζωισμένη μουράκλα τους). Υπάρχουν όμως και οι καλλιτέχνες που δεν έχουν να πληρώσουν ούτε το ενοίκιο του σπιτιού τους και τη βγάζουν με ασιατικά noodles (0,45€ το πακέτο). Υπάρχει βέβαια ένα κράτος πρόνοιας που βοηθάει σε κάποια πολύ σημαντικά και ουσιαστικά πράγματα όλους τους πολίτες, όπως, για παράδειγμα, στον τομέα της παιδείας και της υγείας. Οπότε, τουλάχιστον στα βασικά, έχουν όλοι πρόσβαση (μέχρι πρόσφατα η Φινλανδία ήταν ένα πετυχημένο σοσιαλδημοκρατικό κράτος δικαίου). Θεωρώ ότι το έργο του καλλιτέχνη μπορεί να το βοηθήσει ουσιαστικά το πάθος που ο ίδιος ο καλλιτέχνης έχει για την τέχνη. Αυτό δίνει ζωή αλλά και κουράγιο με δύναμη μαζί για να συνεχίσει. Εκεί δεν χρειάζεται τίποτα άλλο. Τόσο απλό αλλά και τόσο δύσκολο, γιατί τα χαστούκια είναι άπειρα και όλα σου φωνάζουν στα μούτρα συνεχώς «παράτησέ τα, δεν θα τα καταφέρεις». Χρειάζεται επιμονή και υπομονή.

Προσωπικά, μου είναι άγνωστη η φινλανδική εικαστική σκηνή. Υπάρχει; Ορίζεται; Έχει κοινούς κώδικες ή απαρτίζεται από μεμονωμένους δημιουργούς; Και ανάφερέ μου καλλιτέχνες που αγαπάς εν είδει μιας πρώτης σύστασης. Η φινλανδική εικαστική σκηνή είναι κάτι πολυσύνθετο, όπως και η εσθονική, βουλγαρική, ελληνική, αμερικανική, σουηδική, κινέζικη και ούτω καθεξής. Αυτό

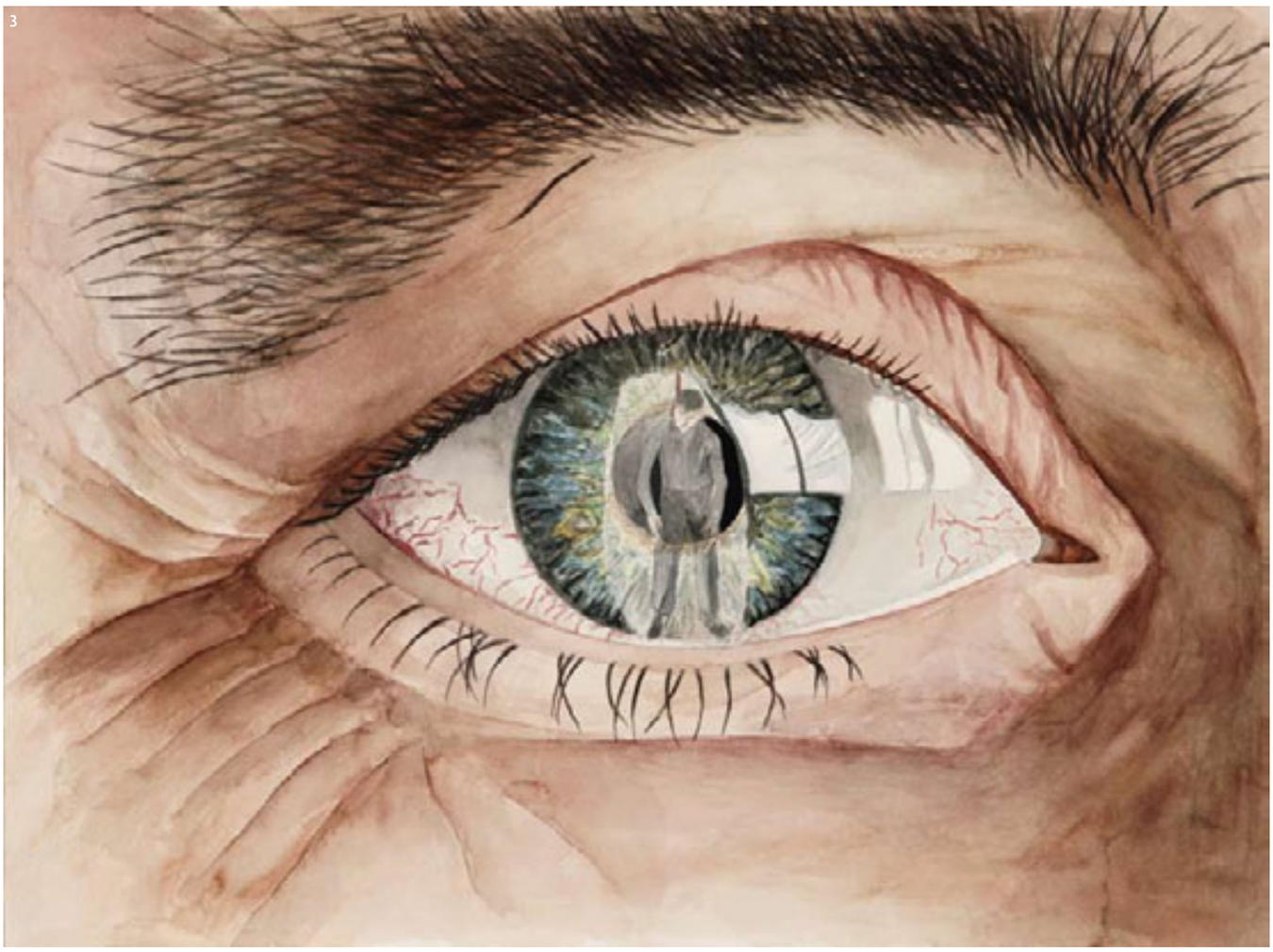

3. «Grey in your eyes», 2010. Υδατογραφία και μολύβι σε χαρτί, 45,5 x 61 εκ. Από τη σειρά «Grey, grey, grey, is the colour of the day».
4. «A grey dwelling 3», 2010. Υδατογραφία και μολύβι σε χαρτί, 45,5 x 61 εκ. Από τη σειρά «Grey, grey, grey, is the colour of the day».

5. «With Her newly blessed married couple», 2010. Υδατογραφία και μολύβι σε χαρτί, 40,6 x 50,8 εκ. Από τη σειρά «Majestic People in Outstanding Places».

6. «With Her Majestic friends», 2010. Υδατογραφία και μολύβι σε χαρτί, 40,6 x 50,8 εκ. Από τη σειρά «Majestic People in Outstanding Places».

7. «Money, money, money/Banknotes and coins», 2010. Υδατογραφία και μολύβι σε χαρτί, 50,8 x 40,6 εκ. Από τη σειρά «Majestic People in Outstanding Places».

8. «A view to the Baltic sea», 2010. Υδατογραφία και μολύβι σε χαρτί, 40,6 x 50,8 εκ. Από τη σειρά «Majestic People in Outstanding Places».

5

6

7

όμως που τη χαρακτηρίζει ίσως πιο συγκεκριμένα και τη διαφοροποιεί είναι ότι χωρίζεται σε δύο πλευρές. Η μία πλευρά είναι εκείνη που χρηματοδοτείται χοντρά αλλά και χυδαία πολλές φορές από το ίδιο το σύστημα και παράγει εικόνες που το κράτος θέλει να παράγει σχεδόν κατά παραγγελία. Εικόνες που αντιπροσωπεύουν τη φινλανδικότητα της τέχνης στο εσωτερικό αλλά και στο εξωτερικό (εδώ γενικεύω και δεν είναι ίσως σωστό, αλλά πώς μπορείς να μιλήσεις για την εικαστική σκηνή ενός κράτους δίχως γενικεύσεις;). Τους ενδιαφέρει πολύ η εικόνα που δίνουν προς τα έξω. Η εικόνα ενός κράτους όπου όλα λειτουργούν άψογα και χωρίς διαφωνίες, χωρίς παράταιρες κακοφωνίες, ομογενοποιημένα, ειρηνικά, άσπιλα, μορφωμένα και με καλούς τρόπους. Μια χαρακτηριστικά φινλανδική μορφή τέχνης είναι η φωτογραφία και το βίντεο, στα οποία προβάλλονται τοπία πεντακάθαρα, με ανθρώπους που σέβονται τους συνανθρώπους τους και τις πανανθρώπινες αξίες, την οικολογία, το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Ξανθοί με ροζέ και πεντακάθαρο δέρμα, γαλανά, μεγάλα και ολάνοιχτα ειλικρινή μάτια που δεν λένε ποτέ ψέματα, που προφανώς ποτέ δεν ιδρώνουν, δεν βρομάνε, δεν κλάνουν και δεν απογοητεύονται, πάντα ευτυχισμένοι και υπερήφανοι, να τρέχουν γυμνοί στα μοναδικά και παρθένα δάση της χώρας μετά τη διαλογιστική απόλαυση της σάουνας. Είναι οι καλλιτέχνες που λένε «ναι» σε όλα. Είναι τα καλά παιδιά του Πατέρα-συστήματος. Οι υπόλοιποι καλλιτέχνες είναι όλοι εκείνοι που έχουν αηδιάσει με την υποκρισία των άλλων μισών και προσπαθούν να πουν κάτι διαφορετικό σε μια χώρα όπου η διαφορετικότητα, σύμφωνα με την επίσημη θέση του κράτους, είναι κάτι ιερό αλλά στην πραγματικότητα είναι καυτό αβγό στις μασχάλες. Μην ξεχνάμε ότι και στο παρελθόν έχουμε δει πως με απίστευτα ευγενικό και μαλακό τρόπο έχει καταφέρει η σκανδιναβική πολιτική σκηνή να εξαφανίσει οτιδήποτε παράταιρο από τους κόλπους της. Δεν ξέρω κατά πόσο αυτό είναι καλό για τους ανθρώπους -βραχυπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα- νομίζω ότι οδηγεί στην απολυτορομποτοποίηση. Θεωρώ ως τον πιο σημαντικό δημιουργό και καλλιτέχνη της χώρας τον σκηνοθέτη Άκι Καουρισμάκι για την ικανότητά του να βλέπει με ποιητικό τρόπο τους ήρωές του σε μια πολύ σκληρή χώρα. Είχα την τύχη να γνωριστώ πολύ καλά με μια πολύ σημαντική δημιουργό, την Kiba Lumberg. Είναι Φινλανδή-Ρομά, πολιτικοποιημένη λεσβία, ακτιβίστρια, συγγραφέας και πολιτική περσόνα. Επιθετική, με απίστευτο πάθος και αγάπη για τη ζωή, για τον έρωτα αλλά και για αυτό που κάνει. Τα ζωγραφικά της έργα είναι ανεπανάληπτα εικαστικά ποιήματα. Όποιος θέλει να γνωρίσει τους καλλιτέχνες ενός ξένου κράτους, ανοίγει τις κεραίες του, πιστεύει στο ένστικτο και στην κατεύθυνση που αυτό θα τον οδηγήσει, οσφραίνεται, νιώθει και ψάχνει μόνος του ρωτώντας από εδώ και από εκεί... όπως όλα στη ζωή δηλαδή. Σε αντίθετη περίπτωση τα βρίσκει όλα έτοιμα στο πιάτο και είναι τυποποιημένα.

«Οι Σκανδιναβοί είναι ξενέρωτοι, εργασιομανείς που μόνο δουλεύουν, αλλά δεν ξέρουν να γλεντούν, αλκοολικοί, ντάξει μωρέ, έχουν Nokia, IKEA, αλλά ποιος να τους ζηλέψει σε σύγκριση με εμάς, που έχουμε τον ήλιο, τις τζατζικάρες μας και το λεβέντικο ελληνικό μας φιλότιμο και την καπατσοσύνη μας, που για όλα έχει λύσεις!» Πόσο αλήθεια και πόσο ψέματα, μετά από χρόνια διαμονής εκεί, βρίσκεις στα κυρίαρχα εθνικά ελληνικά στερεότυπα, που καλλιεργούμε και για τον εαυτό μας και για τους άλλους; Εδώ θα πρέπει να κάνω μια διευκρίνιση. Η Φινλανδία ανήκει γεωγραφικά στη Σκανδιναβική Χερσόνησο και λόγω γειτονιάς με τη Σουηδία έχει δανειστεί πολλά στοιχεία από

8

την κουλτούρα των υπόλοιπων Σκανδιναβών. Γλωσσικά δεν ανήκουν στη Σκανδιναβία, η φινλανδική γλώσσα είναι η μοναδική στην Ευρώπη μαζί με την εσθονική και την ουγγρική που δεν έχουν ινδοευρωπαϊκές ρίζες. Στη Φινλανδία επίσης δεν έχουν βασιλεία και ιστορικά έχουν υποστεί πολύ περισσότερες ταπεινώσεις από τους γείτονες λαούς τους. Σύμφωνα με μερικούς μελετητές και ιστορικούς, η Φινλανδία δεν ανήκει καν στη Σκανδιναβία. Οπότε εδώ θα απαντήσω έτσι: Έχω γνωρίσει πραγματικά ξενέρωτους Σκανδιναβούς, κυρίως από Σουηδία και Δανία, όπως και τρομερά αλαζόνες ανθρώπους από τη Νορβηγία, με προβλήματα αλκοολισμού και τρομακτική εμμονή στον τομέα της εργασίας. Οι Φινλανδοί όμως έχουν πολύ πιο χαμηλό προφίλ, ακριβώς επειδή ιστορικά οι γείτονές τους τους εκμεταλλεύτηκαν για τουλάχιστον 500 χρόνια. Σίγουρα υπάρχει πρόβλημα αλκοολισμού, αλλά η ομολογία του είναι εν μέρει θέμα κουλτούρας, διότι στις βόρειες χώρες δεν υπάρχει ταμπού αναφοράς σε συγκεκριμένα νούμερα και ποσοστά αλκοολισμού, ενώ στις χώρες του νότου δεν υπάρχουν σχετικές σοβαρές και επίσημες αναφορές. Οι Σκανδιναβοί είναι πολύ πιο ακομπλεξάριστοι σε σχέση με τους Έλληνες και χύμα, με την όμορφη έννοια της λέξης. Δεν μένουν στην επιφάνεια, δεν τους ενδιαφέρει εάν έχεις τσάντα με υπογραφή, δεν τους ενδιαφέρει εάν είσαι πλούσιος, φτωχός, μεσαίος, μικρομεσαίος, αστός, μεγαλοαστός ή μικροαστός. Είσαι αυτό που δείχνει το πτυχίο σου – πιστεύουν πολύ στην πανεπιστημιακή μόρφωση. Οι μάζες συναντιούνται μεταξύ τους και διασταυρώνονται, γιατί δεν υπάρχουν οικονομικοί και κοινωνικοί διαχωρισμοί μεταξύ ανθρώπων (τώρα και πάλι γενικεύω, αλλά και εδώ αναγκάζομαι για να δώσω κάποια παραδείγματα). Στη Σκανδιναβία και πιο συγκεκριμένα στη Φινλανδία όλα κυμαίνονται σε μια ανθρώπινη κλίμακα. Αυτό πραγματικά με κράτησε εκεί. Στην Ελλάδα το μέτρο το έχουμε χάσει από καιρό και όλα μου θυμίζουν Χόλιγουντ. Δεν ξέρουν να γλεντούν οι Σκανδιναβοί; Αυτό είναι μάλλον αστείο... Δεν έχω γνωρίσει πιο ακομπλεξάριστους λαούς από αυτούς του βορρά στο θέμα της διασκέδασης, όπως επίσης δεν έχω δει στη ζωή μου πιο ξενέρωτο λαό σε ντίσκο και σε κλαμπ από τους Έλληνες. Κάθονται σαν τα αγγούρια και περιμένουν τον πρίγκιπα ή την πριγκίπισσα της ζωής τους να έρθει να τους πιάσει από το χέρι και να τους αλλάξει τη ζωή. Δεν θα ξεχάσω ποτέ πόσο υποτιμητικά με κοίταγαν κάθε φορά που ήμουν ντερλικωμένος και χόρευα με την ψυχή μου στη χώρα μου. Μην τολμήσεις να εκφραστείς ελεύθερα, μην τολμήσεις και μεθύσεις και χάσεις τον έλεγχο... μην τυχόν αυτό, μην τυχόν το άλλο. Μιλάω, βέβαια, πάντα από την οπτική γωνία ενός Αθηναίου. Ίσως στη Θεσσαλονίκη, στα Χανιά, στη Λάρισα, στη Ρόδο και στην Αλεξανδρούπολη οι άνθρωποι...

panosbalomenos.com

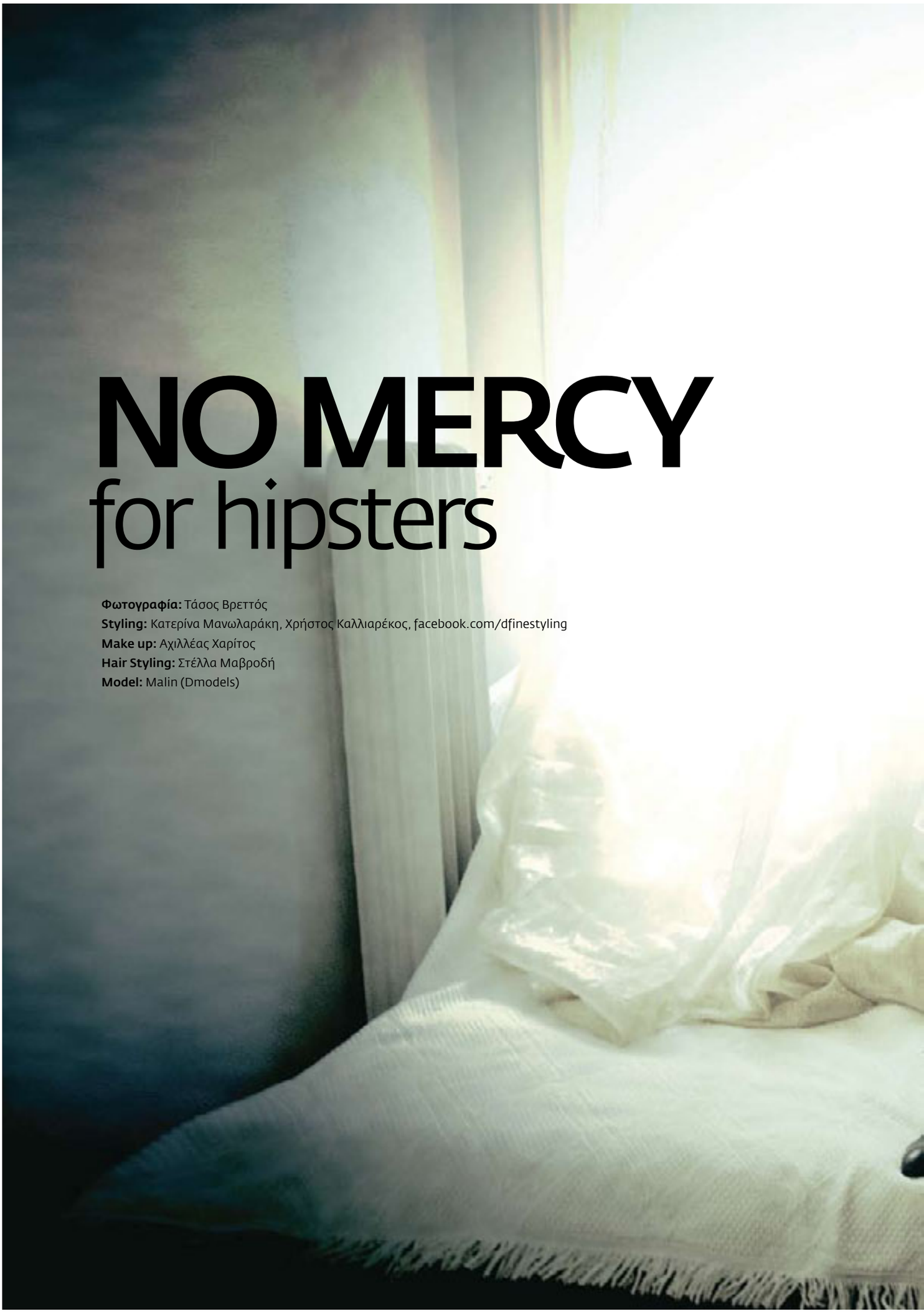

NO MERCY
for hipsters

Φωτογραφία: Τάσος Βρεττός
Styling: Κατερίνα Μανωλαράκη, Χρήστος Καλλιαρέκος, facebook.com/dfinestyling
Make up: Αχιλλέας Χαρίτος
Hair Styling: Στέλλα Μαβροδή
Model: Malin (Dmodels)

Παντελόνι H&M. Πουκάμισο Dsquared, Eponymo E>More. Posset, Ritzi. Παπούτσια από προσωπική συλλογή.

Πουκάμισο και γραβάτα Haket, Shop & Trade.

Παντελόνι Bizzbee, Biston Prime Fashion.

Πουκάμισο No 21, Eponymo E>More. Ρολόι Longines.

Pencil φούστα Catalina, www.dfinestyling.com.

Παντελόνι H&M. Ζακέτα www.theKNLs.com.

Σακάκι Brooks Brothers.

Σλιπ Intimissimi. Σακάκι Diesel.

Ritzi: Κανάρη 17 & Σόλωνος 1, Αθήνα, 210 3390 180 **Biston Prime Fashion:** 20 χλμ Παλαιάς Συμμαχικής οδού Ωραιόκαστρου – Διαβατών, Θεσσαλονίκη, 2310 414 102
Brooks Brothers: Σταδίου 4 & Αμερικής, Αθήνα, 210 3225 970 **Eponymo E>More:** Εμπορικό κέντρο Golden Hall, Λ. Κηφισίας 37Α, Μαρούσι, 210 6836 980

ZOOLAND

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΠΑΚΑ

ΔΙΔΥΜΟΙ
(21 Μαΐου - 21 Ιουνίου)

Ετυμολογία της λέξης «Μετα-νιώνω»: νιώθω τη μαλακία που έκανα, μετά, αφού την έκανα. Αστειεύομαι φυσικά. Η λέξη «μετανιώνω», Διδυμάκο, προέρχεται από το: μετά + νους => νοέω (αντιλαμβάνομαι) και μεταβάλλω τη γνώμη μου. Θα μου πεις, τι σημασία έχουν όλες αυτές οι ετυμολογικές αναλύσεις; Πέρα από τη διάθεση να φανώ δεινός χειριστής της ελληνικής γλώσσας, απολύτως καμία. Ωστόσο, η ιη έκλειψη του Τσίπρα από το ντιμπέιτ των προέδρων της Κομισιόν προειδοποιεί πως, αν συνεχίσεις τις ερωτικές παρασπονδίες, το έτερον ήμισυ θα τζάσει και θα το μετανιώσεις πικρά. Αυτά γενικά...

ΚΑΡΚΙΝΟΣ
(22 Ιουνίου - 22 Ιουλίου)

Ο Ιούνης ξεκινάει με ισχυρές δονήσεις που δυστυχώς δεν προέρχονται από κάποιο ερωτικό αξεσουάρ. Ένας ζόρικος χωρισμός θα σου χτυπήσει σύντομα την πόρτα και, αν δεν την ανοίξεις, θα τη σπάσει και θα μπουκάρει με το έτσι θέλω. Αν έχεις γεννηθεί το πρώτο δεκαήμερο, τρέξε και πήδα από τη βεράντα αμέσως. Αν όχι, πήδα σε καμιά ώρα από τώρα. Τι να πω, ρε συ; Πίστευες πως η λέξη «αγάπη» γράφτηκε στις καρδιές σας ανεξίτηλα, όπως η λέξη «μπάμιες» στα τάπερ της μάνας σου. Έλα που ήρθε η ώρα να θερίσεις ό,τι έσπειρες (αδιαφορία, γκρίνιες, σιτάρι).

ΛΕΩΝ
(23 Ιουλίου - 22 Αυγούστου)

Ένα ηλιόλουστο πρωινό που ο Χριστός βόλταρε στη Βηθσαϊδά λέει στον Ματθαίο: «Κοίτα να δεις, φίλε μου...». Ξάφνου πετάγεται ένας τυφλός από πίσω και φωνάζει «Θαύμα, θαύμα, βλέπω!». Εν παραβολαίς μιλώντας, ο Ιούνης θα σου φέρει τύχη από εκεί που δεν την περιμένεις. Ό,τι πιάνεις θα γίνεται χρυσός. Ό,τι αφήνεις θα είναι ο χρυσός που είχες πιάσει προηγουμένως, αλλά πόσο χρυσό να κουβαλήσει ένας άνθρωπος, βρε αδερφέ, με δύο χέρια; Σωστά δεν λέω; Εκμεταλλεύσου τη χρυσή ευκαιρία που σου προσφέρει η ζωή και ά(δ)ραξε την ημέρα.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ
(23 Αυγούστου - 22 Σεπτεμβρίου)

Οι φωτεινές ακτίνες του Ηλίου προσπίπτουν έντεχνα πάνω σε ένα Θάμνο Μικρούτσικο και προειδοποιούν πως η «άνοιξη» των συναισθημάτων σας εδώ και τώρα δοκιμάζεται. Μια καλή ευκαιρία για να διαγωνιστείς σε ένα τεστ, το οποίο θα αποδείξει αν αγαπάς πραγματικά τον άνθρωπό σου ή αν απλώς κοροϊδεύεις τον εαυτό σου. Με την ολοκλήρωση της 6η Πανσελήνου, θα ανοίξεις ένα βιβλίο μαθηματικών αναζητώντας την πιο δύσκολη εξίσωση. Δεν έχει καμία σημασία, αν είσαι σκράπας στα μαθηματικά. Αν υπάρχει αγάπη, όλα λύνονται.

ΖΥΓΟΣ
(23 Σεπτεμβρίου - 23 Οκτωβρίου)

Μια απότομη στροφή στα επαγγελματικά σου σε πετάει άτσαλα σε έναν μαντρότοιχο καταστρέφοντας ό,τι έχτιζες με κόπο και ιδρώτα εδώ και χρόνια. Πρέπει να συνειδητοποιήσεις πως οι οικονομικές συνθήκες δεν ευνοούν επαγγελματικές στροφές, ακόμα και για ανθρώπους εργατικούς σαν και του λόγου σου. Έτσι είναι η ζωή, άδικη. Σκέψου μόνο αυτό: Οι αρκούδες και τα δελφίνια απειλούνται με εξαφάνιση και τα περιστέρια (σύμβολα της ειρήνης και της ευκοιλιότητας) αυξάνονται με τους ρυθμούς της κινέζικης οικονομίας.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ
(24 Οκτωβρίου - 21 Νοεμβρίου)

Η περίοδος αστάθειας στη χώρα έχει επιφέρει αστάθεια στη σχέση σας, όμως δεν πρέπει να επιτρέψετε στα οικονομικά τραστ και τα τραπεζικά βαμπ... στις οικονομικές δυσκολίες να σας χωρίσουν. Μπορεί να μη νιώθετε stereo το έδαφος κάτω από τα πόδια σας, αλλά αυτό που μετράει στη ζωή δεν είναι το χρήμα, η οικονομική άνεση, τα ταξίδια σε εξωτικούς προορισμούς, τα τζακούζι για χαλάρωση, οι υπερπολυτελείς κρουαζιέρες στον Ατλαντικό, τα λουκούλλεια γεύματα με σπάνιους εκλεκτούς μεζέδες... Τι έλεγα;

ΤΟΞΟΤΗΣ
(22 Νοεμβρίου - 21 Δεκεμβρίου)

Ο Πάγκαλος μηνύει λακκούβα με νερό που μούσκεψε τα μπατζάκια του και ο Κρόνος προμηνύει μεγάλες φουρτούνες στην ερωτική σχέση σου. Η αρρωστημένη προσκόλληση του/της συντρόφου σου σου προκαλεί μια έντονη ασφυξία και η αναζήτηση μιας στοιχειώδους ανεξαρτησίας (σαν αυτή που απολαμβάνουν οι δημοσιογράφοι του Mega και του ΣΚΑΪ) είναι επιβεβλημένη. Αν θέλεις να πάψεις να τον/την κουβαλάς σαν κοάλα στην πλάτη σου, άνοιξε άμεσα μια συζήτηση ή βρες γρήγορα έναν αντικολλητικό σύντροφο. Άσχετο: Τι σχέση έχει ο Ιερώνυμος Μπος με τον Ιερώνυμο που είναι Boss στην Εκκλησία;

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ
(22 Δεκεμβρίου - 19 Ιανουαρίου)

Το καλοκαίρι θα σου δώσει την ευκαιρία για ένα ξεκαθάρισμα λογαριασμών με την ανεγκεφαλιά που υπάρχει γύρω σου. Ένας εποικοδομητικός απολογισμός σχέσεων και εμπειριών θα σου υπενθυμίσει πως δεν πρέπει να εμπιστεύεσαι και να συναναστρέφεσαι ανθρώπους που ποντάρουν στην τύχη, στον ανάδρομο Ζυγό, στο κατακάθι του καφέ, στη διάθεση της Παναγίας και στο ξεμάτιασμα της γιαγιάς τους. Ευχήσου να κατασκευασθεί επιτέλους εκείνη η αναθεματισμένη χρονομηχανή και να στείλουμε όλους τους μυγοχάφτηδες εκεί που ανήκουν. Στον Μεσαίωνα.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ
(20 Ιανουαρίου - 18 Φεβρουαρίου)

Φήμες πως η Μαρία Φαραντούρη γιορτάζει τα 300 χρόνια στο ελληνικό τραγούδι και πως ο Μανώλης Γλέζος διαθέτει την ικανότητα της αυτοΐασης και νύχια φτιαγμένα από άθραυστο αδαμάντιο προσφέρουν μια ανακούφιση στις υπαρξιακές σου ανησυχίες. Το αρχέγονο ερώτημα αν υπάρχει ζωή μετά τον θάνατο πρέπει να πάψει να σε απασχολεί, μιας και αυτό που μετράει είναι το ταξίδι και όχι ο προορισμός. Στο μεταξύ εσύ άσε την κυβέρνηση να κάνει ό,τι μπορεί για να φτάσεις πιο γρήγορα. Χαλαρά...

ΙΧΘΥΕΣ
(19 Φεβρουαρίου - 20 Μαρτίου)

Τρομαχτικοί εφιάλτες πρόκειται να στοιχειώσουν τον ύπνο σου Καθόρλα (Σάντι) τα σαββατοκύριακα του Ιουνίου. Βατράχια να σε ζώνουν, ποντίκια να ζώνουν τα βατράχια, φίδια να ζώνουν τα ποντίκια (μακάρι να δεις το όνειρο πανοραμικά, θα έχει καλλιτεχνικό ενδιαφέρον). Τον Βαρουφάκη να πετάγεται σαν εν εντέροις αέριο εκφυσώμενο διά του απευθυσμένου και να σου λέει την άποψή του για την οικονομία. Τον Θέμο Αναστασιάδη να ξερογλείφεται με εφηβικά κωλαράκια, δίπλα σου. Τον Πάνο Κα(η)μμένο να σε ψεκάζει με χημικά. Ωραία πράματα...

ΚΡΙΟΣ
(21 Μαρτίου - 19 Απριλίου)

Πηγαίνεις σε μια ταβέρνα, έρχεται ο ταβερνιάρης και πιάνετε κουβέντα. Σου λέει πως δεν αντέχει τις ιδιοτροπίες της γυναίκας του και πως σκοπεύει να χωρίσει. Εσύ τον καθησυχάζεις. «Έλα μωρέ», του λες, «βάλε κι εσύ λίγο νερό στο κρασί σου». Αυτός πηγαίνει βάζει νερό στο κρασί του, σου σερβίρει, φτύνεις την αηδία που σου σέρβιρε, φωνάζεις συφιλιασμένος «Τι διάολο κρασί είν' αυτό;» και σηκώνεσαι να φύγεις. Τι θέλω να πω; Πως σύντομα θα νιώσεις την αχαριστία από κάποιον άνθρωπο που έχεις βοηθήσει πολύ.

ΤΑΥΡΟΣ
(20 Απριλίου - 20 Μαΐου)

Το ήξερες ότι, αν βάλεις φωτιά γύρω από έναν Σκορπιό, θα αυτοκτονήσει καρφώνοντας την ουρά του στο κεφάλι του; Εγώ όχι. Συμβαίνει αλήθεια τέτοιο πράγμα; Ουάου! Ένας Σκορπιός με άγνωστες προθέσεις σε περιτριγυρίζει τον τελευταίο καιρό και πρέπει να διαγνώσεις έγκαιρα την τιμιότητά του, πριν πέσεις θύμα του. Οι ισχυρές αμφιβολίες που θα γεννηθούν, λόγω της έκλειψης στις 29/5, για το αν είναι μαζί σου για αυτό που είσαι (ένα γλοιώδες υποκείμενο με επιρρέπεια στη σαχλαμάρα) ή για αυτά που του προσφέρεις (χρήματα, στέγη, διακοπές, ταξίδια) δεν είναι αρκετές για να παρθούν τολμηρές αποφάσεις.

ΚΡΥΜΜΕΝΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΚΑΙ ΨΕΥΤΙΚΑ ΔΙΛΗΜΜΑΤΑ

Φώτης Γεωργελές

Πότε αυτή η χώρα άρχισε να φοβάται τη δουλειά;

Να φοβάται ν΄ αλλάξει;

Να θρηνεί τρία χρόνια ένα μοντέλο που και η ίδια ξέρει ότι χρεοκόπησε, χωρίς να κάνει τίποτα για να το αλλάξει;

Πότε δηλαδή αυτή η κοινωνία γέρασε ανεπανόρθωτα;

Πώς έχασε τη ζωντάνια της;

Πώς θα γίνει να ξυπνήσει μια μέρα και να πει:

τέρμα η κλάψα και η θυματοποίηση, τώρα σηκώνουμε τα μανίκια, τα αλλάζουμε όλα.

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

μεταιχμιο

www.metaixmio.gr

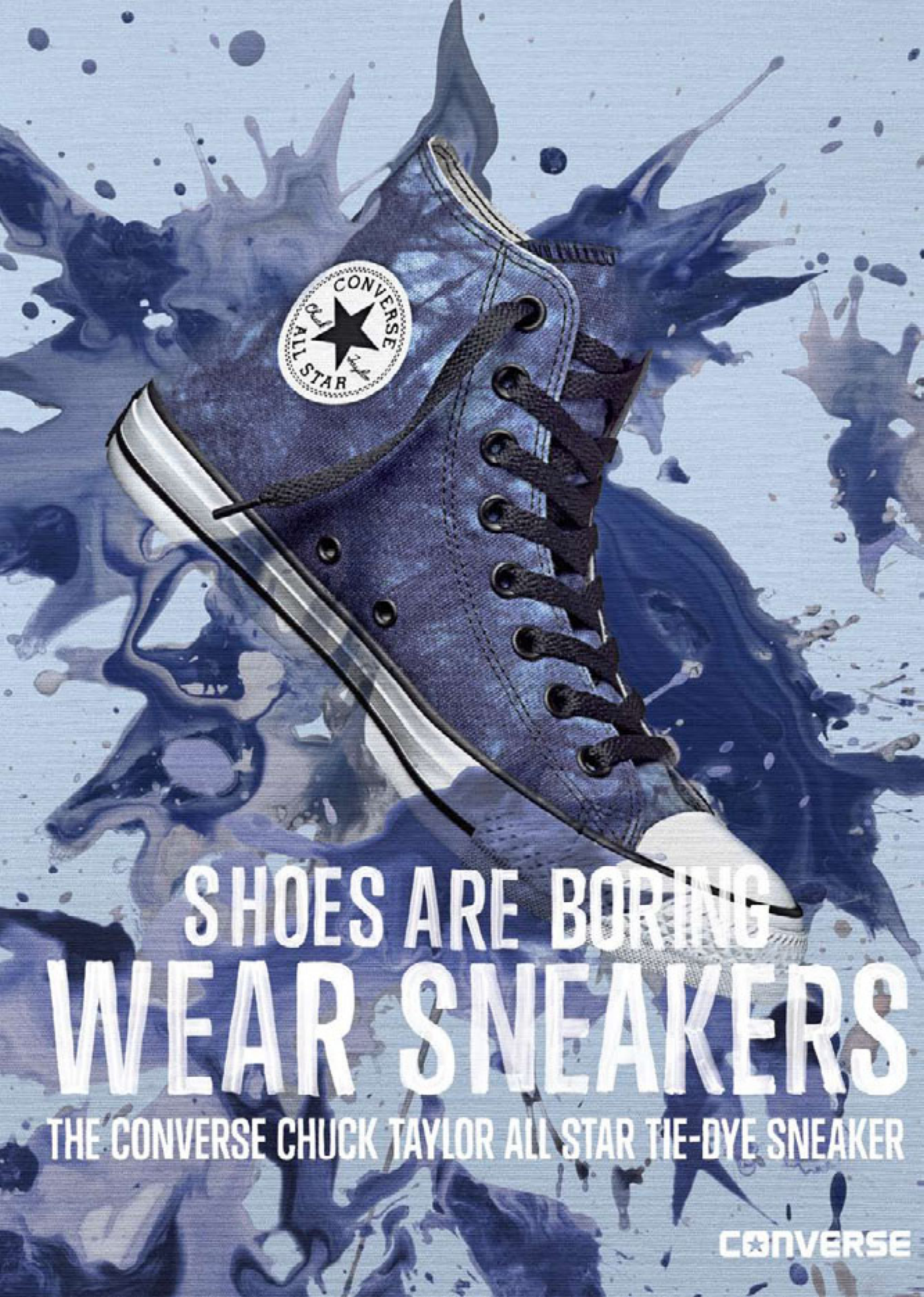
CONVERSE
ALL STAR
SHOES ARE BORING
WEAR SNEAKERS
THE CONVERSE CHUCK TAYLOR ALL STAR TIE-DYE SNEAKER
CONVERSE